COLECȚIA ROMANTIC

538

Elizabeth Hewitt

VÂNĂTORUL DE ZESTRE

ALCRIS

Editura ALCRIS, prin romanele colecțiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

THE BEST

Lordul Jonathan Hartfield, cunoscut în Londra ca fiind cel mai lipsit de scrupule vânător de zestre, face totul pentru ca foarte bogata domnișoară Tessa Bellamy să-i devină soție.
În ciuda hotărârii acestuia, frivola Tessa nu cedează îmbrățișării și rugăminții ochilor lui negri, ea dorește să fie iubită.

39.000 LEI
3,9 LEI

ISBN 973-646-369-9

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HEWITT, ELIZABETH
Vânătorul de zestre / Elizabeth Hewitt
București: Alcris, 2005.
ISBN 973-646-369-9
I. Micu, Aurelian
II. Draghici, Ioan
III. Croitoru, Ana
821.111. 31=135.1

Colecția „ ROMANTIC “

ELIZABETH HEWITT

Vânătorul de zestre

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

– A venit miezul nopții, a trecut, și nu s-a întâmplat nimic, dacă lăsăm la o parte cei doi chelneri care a trebuit înlocuiți în ultimul moment, zise onorabilul reverend Colin McAffe, cu un zâmbet pe care femeile toate îl descriau ca adorabil, dar pe care superiorii săi din biserică îl considerau nepotrivit pentru o înaltă față bisericească. Am câștigat pariul, zise el zâmbind.

Ca toți cei din familia McAffe, Colin era un bărbat foarte atrăgător și știa foarte bine să se folosească de acest avantaj; numai cu vara sa, Tessa, nu-i mersese. Cu toate că purta numele Bellamy, Tessa era o McAffe după mamă și fiind o tânără rațională, putea aprecia felul în care arăta vărul ei, fără a-i cădea victimă.

– Sunt sigură că arhiepiscopul ar spune că este vulgar pentru o față bisericească să parieze, îl admonestă ea, așa că nu mi-aș face probleme în privința modului de plată.

Cei doi beau șampanie într-o încăpere învecinată sălii de bal a casei Bellamy din Londra. Preferau să asculte muzică, decât să asiste la slujba care se ținea în onoarea surorii mai mici a Tessei, Leticia, care se logodea cu vicontele Torrance, nepotul unui duce cu întinse moșii în Shropshire.

Chiar și cel mai neavenit observator ar fi remarcat imediat asemănarea dintre Colin și Tessa, iar un altul mai răutăcios ar fi spus chiar că natura fusese mai generoasă cu partea masculină. Amândoi aveau trăsături sculpturale, cu pomeți proeminenți, ochi mari, expresivi, dar alături de vărul ei, Tessa părea doar un exemplar mai puțin reușit. Amândoi aveau ochi albaștri, ai lui mai frumoși, ai ei mai închiși la culoare; el avea părul negru, ea castaniu. El era palid, ea îmbujorată.

Tristul adevăr era că Tessa semănase mult cu familia tatălui, Bellamy, recunoscută pentru gândirea superioară, intuiție și capacitatea de a se adapta lumii, dar mai puțin pentru aspectul fizic.

Tocmai aceste trăsături îi aduseseră în doar trei generații de la starea de săraci la căsătoria cu crema aristocrației. Tessa era mulțumită cu ce avea. Prefera o minte ascuțită unui chip frumos. Cu toate acestea și ea era considerată o femeie frumoasă, dar comparată cu frumusețea celor din familia McAffe, lăsa de dorit.

– Și mama va spune că nu este potrivit ca un prelat să parieze, interveni și Leticia Bellamy, care se așeză lângă vărul și sora sa și începu să-și facă vânt cu evantaiul.

– Cine ar fi crezut că va fi atât de cald în octombrie?

– Te-ai plictisit deja să fii atracția serii? o întrebă Colin. Iar eu credeam că ai mai amânat căsătoria cu Torrance numai pentru ca să fie considerată evenimentul sezonului.

– Ce lucruri rele spui, Colin!Nu cred că trebuie să fiu condamnată numai pentru că am așteptat să văd dacă mă pot căsători aici și să-mi verific sentimentele.

– Ceea ce înseamnă, interveni Tessa, că a vrut să fie sigură că un conte, moștenitorul unui duce, era tot ce putea obține.

Leticia își scutură adorabilele bucle privindu-și amuzată sora cu aceiași ochi frumoși, albaștri ca ai lui Colin.

– Sunteți îngrozitori amândoi, constată ea obișnuită cu astfel de reacții din partea vărului și surorii sale de al căror cinism nu-i prea păsa, mai ales că vorbele lor aveau și un dram de adevăr. Leticia era și ea o Bellamy.

Posesoarea unei averi frumoase, care-i făcuse pe toți vânătorii de zestre să exclame încântați, dar și co-moștenitoare împreună cu sora sa la o sumă și mai mare, Leticia abordase primul sezon foarte sigură de sine, convinsă că nu avea egal. Nu că n-ar fi ținut puțin la lordul Torrance; numai că dacă n-ar fi fost înrudit cu vârfurile aristocrației, poate n-ar fi intrat în calculele ei.

– Cred că ești îngrozitoare, Letty, o abordă sora ei. Oricum, te comporți prostește. N-aș fi crezut că vei face gafa de a-l invita pe sir Richard Cassidy știind că vine și Constance

Hartfield. Eu și mama ne-am străduit ca acest bal să fie un succes, iar tu ne pui în fața unui fapt împlinit; de a avea un scandal de proporții pe care-l puteam evita.

Leticiei nu-i păsa.

– Nu cred că te afectează prea mult faptul că i-am invitat pe amândoi, ci că prietena ta, Connie, și-a adus și soțul. Cine ar fi știut că Hartfield se va întoarce chiar azi în oraș?

– Sunt convinsă că l-ai invitat pe sir Richard pentru că te-a rugat Constance s-o faci, insistă Tessa. Nu este un apropiat la familiei noastre.

– Am crezut că nu-i va plăcea să se afle în aceeași încăpere cu soțul ei și cu bărbatul cu care obișnuia să iasă, zise și Colin. Dar dacă fiecare gazdă care organizează o petrecere și-ar face probleme în privința invitaților, n-ar mai veni nimeni la petreceri.

– Nu mă interesează ce se întâmplă cu alte gazde, zise Tessa. Comportamentul Constancei Hartfield încalcă orice regulă a moralității.

– Văd că ții mai mult la moralitate decât Colin, spuse Leticia. Dacă se ia după tine, va ajunge curând arhiepiscop.

Vorbele ei erau ușor tendențioase, dar lui Colin nu-i păsa. Era un tânăr care intrase în rândurile clerului cu doi ani în urmă, nu pentru că ar fi avut vocație, ci pentru că, fiind cel de al patrulea fiu al contelui de Dexter, avea nevoie de o poziție respectabilă.

Cu toate acestea, Colin părea convins de munca sa și-și îndeplinea cu abnegație îndatoririle. Îi plăcea muzica bună,

prietenii adevăraţi, cărţile şi mâncarea aleasă. Londra era teritoriul său, iar în sala de bal se simţea ca acasă. Astfel se face că atunci când fratele său, actualul duce, îi făcuse rost de postul de secretar ai arhiespiscopului de Canterbury, profitase imediat de ocazie, deşi venitul nu era prea mare.

– Dacă o voi face, va trebui să te schimbi, Leticia; nu va fi bine pentru un arhiespiscop să aibă o astfel de vară.

Leticia îl sfidă. Era o tânără frumoasă, dar el nu-l invidia de loc pe lordul Torrance care urma să-i fie soţ pentru că era foarte ambiţioasă şi greu de convins, răzgâiată şi egoistă, chiar dacă reuşea să-i înşele pe toţi cu vorbe dulci şi zâmbete.

Leticia obişnuia să obţină tot ce voia. Nu se înţelegea foarte bine cu Tessa, dar aceasta avea o oarecare influenţă asupra ei.

Sir Edwin Bellamy era un avocat de seamă şi politician; fiind un bărbat foarte ocupat, lăsase educaţia fetelor în seama soţiei sale, lady Frances.

Aceasta nu putea rezista rugăminţilor fiicei sale mai mici, Leticia, mai ales când o ruga cu lacrimi în ochi

Tessa obiectase la prietenia dintre Leticia şi Constance Hartfield, simţind că marchiza nu era compania potrivită pentru sora ei, o tânără de optsprezece ani, care-şi făcea debutul în societate.

Iar lady Hartfield, căsătorită de şase ani, petrecuse mai mult timp departe de soţul ei decât cu el, timp în care avusese destui amanţi. Cu toate acestea, nu se bârfea prea mult pe seama ei şi era primită pretutindeni foarte bine. Acest fapt se datora bogăţiei ducelui de Gillane, tatăl ei.

Dar în ultimul timp comportamentul libertin al Constancei dăduse naștere la comentarii pentru că nu făcuse un secret din pasiunea ei pentru sir Richard.

– Te asigur că lady Hartfield nu se va da în spectacol, iar lumea îi va acorda un pic de considerație, măcar pentru averea tatălui ei.

Tessa luă apărarea marchizei așa cum putu, deși nu era nici ea prea convinsă că avea dreptate.

Își iubea sora, dar între ele erau prea mari diferențe de personalitate, de caracter, ca să fie prea apropiate. Chiar dacă Tessa n-o înțelegea pe Leticia, era totuși îngrijorată din cauza ei, temându-se că dacă va mai sta mult în compania marchizei va deveni o copie a acesteia; frumoasă, răzgâiată, un dezastru social.

– Chiar dacă n-ar fi venit lordul Hartfield, insistă Tessa, Constance este genul de femeie care ar fi găsit alt motiv să șocheze societatea dacă așa vrea, fără să-i pese de prietenii pe care-i pune într-o lumină proastă.

Colin își terminase paharul cu vin și le privea cu un zâmbet pe cele două.

– Mă întreb, Leticia, zise el în final, de ce-ți convine să fii folosită drept loc de întâlnire de Constance Hartfield. Dacă va cădea în dizgrație, te va trage după ea.

– Aș vrea să fiți conștienți de egoismul vostru, le spuse Leticia. Cu toate că predicați despre egoismul meu și despre felul în care desconsider sentimentele celorlalți, o condamnați pe biata Connie după bârfele pe care le-ați auzit.

– Biata Connie! exclamă Tessa; este ultimul adjectiv pe care l-aş folosi pentru a o caracteriza pe Constance Hartfield.

– Asta vine să susţină punctul meu de vedere, zise Leticia triumfătoare. Pentru că este bogată, frumoasă şi de familie, se presupune că nu are nevoie de mila sau simpatia nimănui. Cu toate acestea, mi s-a confesat că este cea mai nefericită femeie. Este căsătorită cu un bărbat al cărui loc este între animale, nu alături de ea. O lasă să rezolve ea singură toate problemele, fără a-i păsa cum le rezolvă. Vă mai miră că-şi caută consolare în braţele altui bărbat?

Tessa îşi privi lung sora. Viaţa o învăţase că singura cale de a preveni un scenariu melodramatic era să înăbuşe încă din faşă orice încercare de melodramă cu ajutorul unei doze de realitate.

– Asta ţi-a spus Constance? zise ea dispreţuitor. Biata Connie, cea învechită în rele, se consideră plictisită şi neglijată? Lăfăindu-se în palatul acela de patruzeci de încăperi din Grosvenor Square, cu douăzeci de slugi în jur?

– Luxul nu este totul, zise Leticia.

Tessa şi Colin schimbară priviri, dar nici unul nu făcu vreun comentariu.

Leticia insistă:

– Cred că nu v-ar conveni să vă treziţi căsătoriţi doar cu numele.

– Eu aş fi atât de inteligentă încât să nu ajung să mă mărit cu un astfel de bărbat, conchise Tessa.

Leticia scutură din cap, prea ambalată în povestea amicei ei pentru a mai putea renunța prea ușor.

– Constance a căutat dragostea prin această căsătorie, dar a fost decepționată.

– Prostii, Letty, i-o reteză Colin. Toată lumea știe că Hartfield era pe muchie de cuțit când s-a însurat cu Constance. Tatăl lui a lăsat situația cam încurcată la moarte, încât familia a fost alungată de la Caster Priory și nici n-a avut unde să locuiască.

– Constance a crezut în dragostea lui, insistă Leticia cu încăpățânare. Nici unul din voi n-o place pe Connie și de aceea sunteți înclinați să vorbiți rău despre ea. Poate pentru că tatăl nostru a fost prieten cu bătrânul Hartfield, care, între noi fie vorba, n-a fost un om respectabil dacă și-a prejudiciat familia la jocul de noroc, lăsându-și soția și copiii fără avere. Nu este de mirare că fiul i-a călcat pe urme.

Colin se încruntă.

– N-am auzit că Hartfield ar fi cartofor.

– Nu este, zise Leticia împăciuitoare de data asta, dar este un bărbat rece, incapabil de sentimente.

– Cred că nici tu nu-l cunoști prea bine, așa cum nu-l cunosc nici eu, zise Tessa, dar am auzit părerile unor oameni care sunt obiectivi. Constance nu-mi place deloc și și-a cucerit singură această respingere din partea mea, fără contribuția soțului.

– Hartfield mi-a fost coleg la Oxford, sau poate că era cu un an mai mare, dar nu pot spune că-l cunosc prea bine, zise Colin. Tatăl lui n-a fost un tip remarcabil, este adevărat; mie mi-a plăcut mai mult sora lui, lady Margaret.

– Margaret Caster este o tipă ștearsă, plictisitoare, zise Leticia, făcând un gest cu mâna.

– Asta sună a altă apreciere din partea Constancei, observă Tessa. Meg este timidă și nu iese în evidență, dar este o persoană drăguță.

Leticia ridică indiferentă din umeri. Mai bine să fie calificată drept oribilă decât drăguță.

Colin zâmbi calm:

– Poți fi liniștită, draga mea. Pe tine te poate descrie cineva mai degrabă ca impertinentă decât ca drăguță.

Leticia se ridică, deranjată.

– Nu contează ce credeți tu și Tess despre Connie, pentru că nici ea nu vă apreciază defel. Toată lumea știe că acel Hartfield, cu ochii lui de pește mort, este un individ cât se poate de insipid, o povară pentru ea.

– Ei bine, zise Colin, iată că vine așa-numita victimă și deși nu se poate spune că arată ca o victimă împovărată de griji și necazuri, nu mă îndoiesc c-o vei consola.

O brunetă superbă se apropie de ei, purtând o rochie violetă pe care doar o femeie cu tenul ei își putea permite s-o poarte. Mătasea foșnea sugestiv la fiecare mișcare a trupului ei cu rotunjimi incitante.

Leticia o urmări cu un zâmbet apreciativ, Colin cu dorință, dar Tessa zâmbi unui gând ascuns, spunându-și că o femeie, care tocmai fusese subiect de discuție, nu era cazul să se îmbrace provocator pentru a stimula discuțiile pe seama ei.

Dar când intră în încăpere, pe Constance n-o interesa nici admirația din ochii lui Colin, nici aprobarea Leticiei. Privirea ei se opri asupra Tessei și un zâmbet de cunoscătoare i se contură în colțul gurii. Constance n-o plăcea pe Tessa mai mult decât o plăcea aceasta, dar o respecta. Ambele femei erau foarte realiste și știau ce vor de la viață și nici una nu se sfia să facă vreun pas spre a-și atinge scopul.

Singurul lucru care le deosebea definitiv era că dorințele și nevoile Tessei erau temperate de principiile ei, pe când pentru frumoasa fiică a ducelui de Gillane, o copilă răsfățată de cei doi părinți bătrâni, această barieră nu exista. Nimic nu-i sta în fața Constancei atunci când voia ceva.

Lady Hartfield le salută pe Tessa și Leticia, asupra căreia privirea ei poposi în cele din urmă.

– Te-am găsit în sfârșit, draga mea, zise ea zâmbindu-i încântător. Ai fost mult prea asaltată în seara asta de persoanele care-ți urau fericire, încât noi, prietenii, abia am putut să te vedem. O luă de braț. Dar eu sunt mult mai incisivă ca alții și acum, că te-am găsit, vreau să te răpesc pentru o șuetă într-unul din saloanele de muzicieni.

Îi aruncă Tessei o privire provocatoare printre genele bogate.

– Observ că Tessa îmi aruncă o privire ucigătoare, dar nu mă voi lăsa intimidată.

– Letty se poate duce unde vrea, replică Tessa, își cunoaște datoria față de invitați.

– Dacă este balul meu, trebuie să mă și distrez puțin, dar nu voi uita că i-am promis acest dans lui Torrance, zise ea, privind spre dansatorii care se îndreptau din nou spre sala de dans.

– Nu accept această scuză, zise Connie. Torrance te va avea alături toată viața. Eu solicit doar următoarea jumătate de oră.

– Aș fi onorat să vă invit eu la dans, lady Hartfield, dacă nu aveți cu cine dansa, zise Colin.

Constance îi zâmbi fără însă a-și lăsa vigilența adormită de tonul lui blând sau privirea inocentă.

– Sunteți foarte generos domnule, McAffe...

– Colin este recunoscut pentru generozitate, îi întrerupse Tessa. De fapt, mă tem că toată familia a fost binecuvântată cu această calitate, adăugă ea privind spre Leticia.

– Din fericire, la tine n-a mai ajuns, replică Constance. Apoi le întoarse spatele celor doi veri și i se adresă iar Leticiei: vino draga mea, am multe noutăți de împărtășit, iar tu trebuie să-mi spui ce drăgălășenii ți-a mai declarat Torrance.

Uimită de comportamentul surorii și al vărului ei, Leticia nu mai ezită și scuturându-și buclele se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere cu Constance, lăsându-se purtate de valul celor care se duceau să danseze.

– Dacă bietul Torrance a prins vreo ocazie să-i facă vreo declarație lui Letty în seara asta, zise Tessa nu fără amărăciune, imediat ce nu putea fi auzită de nimeni. Dumnezeule, nu pot s-o sufăr pe femeia asta! Nu este de mirare că bietul Hartfield își petrece vremea prin alte părți, evitând-o. Dacă aș fi forțată să trăiesc sub același acoperiș cu vrăjitoarea asta, aș sfârși otrăvind-o.

– Cred că n-ai mai apuca, pentru că ar face ea prima acest gest, zise Colin. Ea este cea fără scrupule. Dar nu i-ai promis cumva lui Stephen acest dans?

– Adevărat? Vrei să fii atât de bun și să-l găsești, să-i ceri scuze în numele meu? A fost o zi cumplită, de fapt o săptămână cumplită și aș vrea să stau aici în liniște să-mi sortez gândurile.

– O, pe Stephen nu l-ar deranja. S-ar întoarce imediat la jocul de dame cu colonelul Tentrees, recunoscu Colin cu multă onestitate, dar fără pic de tact. Dar eu i-am promis acest dans lui miss Collins, o mică frumusețe diafană, cu un venit semnificativ, după cum mi s-a spus, așa că te las singură, draga mea. Dar te previn că dacă după ce se termină dansul te mai găsesc aici, va trebui să-ți țin o predică.

– Cred c-ar fi mai bine să-ți pregătești și ție una dedicată celor care suferă de avariție și invidie, mormăi Tessa după ce ieși Colin.

Se simțea obosită peste măsură pentru că toate pregătirile pentru acest bal, toate detaliile rămăseseră pe umerii ei. În timp ce mama și sora ei petrecuseră aproape toată ziua în

încăperi întunecate cu felii de castravete pe ochi pentru a se pregăti de evenimentul anului, Tessa negociase cu florarii, cu negustorii de vinuri, cu majordomul și șeful bucătar.

Dar ea era un temperament diferit de al mamei și al surorii ei și n-ar fi putut pierde vremea ca ele. Nu conta că avea tenul cam bronzat datorită plimbărilor în aer liber, sau că noaptea trecută nu apucase să închidă un ochi din cauza pregătirilor și asta se vedea prin cearcănele din jurul ochilor.

De fapt, se bucura că avea activitate, știindu-se o femeie capabilă, simțind că forța ei putea fi dedicată unei cauze bune.

Zâmbi acestui gând. fericită că măcar Leticia scăpa de sub tutelă. Asta n-o îngrijora prea mult însă, pentru că nu fuseseră niciodată prea apropiate, deși le despărțeau doar trei ani.

Ceea ce o îngrijora cu adevărat era încrederea de sine a Leticiei, care creștea văzând cu ochii și amenința să devină chiar vanitate, făcând-o să nu mai asculte sfaturile nimănui.

Tessa nu împărtășea convingerea mamei că Torrance o va controla și consilia pe Leticia, penru că orbit de dragoste fiind, el nu știa cum să-i mai satisfacă toate capriciile. Tessa se temea că sora ei ar putea deveni o a doua Constance, o egoistă căreia nu-i pasă de nimic și de nimeni.

Rămase cu mâinile în poală, dar un mic zgomot o făcu să ridice privirea și să-l vadă pe marchizul de Hartfield care intrase și o privea nedumerit. Și poate tocmai din cauză că gândurile ei critice se îndreptau chiar la adresa soției acestuia, fu luată prin surprindere, mai mult decât ar fi trebuit și se ridică repede, aproape să se împiedice de scaun.

– Îmi cer scuze, miss Bellamy, zise lordul Hartfield venind spre ea, n-am vrut să te sperii.

– Nu este... nu este vina dumitale, răspunse ea încurcată, cu glas tremurat. Mă tem că eram pierdută în...amintindu-și ultimele gânduri roși, apoi se înfurie, pentru că nu obișnuia să aibă reacții pripite.

– Speculații pe seama mea? termină el fraza în locul ei cu un aer amar.

Deși nu la el se gândea în mod special și nici la bârfele de care era însoțit numele lui și al soției lui, Tessa înțelese că era jenat. Nu încăpea îndoială că știa și el că numele lui se aflase pe buzele tuturor în această seară, mai ales prin faptul că sosirea lui fusese neașteptată.

Și de parcă i-ar fi citit gândurile, zâmbetul lui deveni mai profund, pleoapele i se lăsară, ascunzându-i complet expresia feței.

Tessa constată că, fără îndoială, lordul avea experiență în mascarea oricăror sentimente și se gândi imediat că acea Constance Hartfield era o proastă. Lordul nu era poate cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată, desigur vărul Colin îl punea în umbră, dar avea trăsături foarte fine.

Părul blond era pieptănat cu grijă spre spate, lăsându-i la iveală fruntea inteligentă. Ochii lui care-i spuneau atât de puțin în clipa aceea aveau o formă ciudată și o culoare la fel de stranie. Erau cenușiu metalici.

Îmbrăcămintea era a unui bărbat de lume, perfect croită, modernă. Tessa era sigură că nu purta corset.

Dar simplul fapt că era un bărbat însurat care din întâmplare nu-i displăcea defel, nu putea fi cauza reacției ei pripite necontrolate, prostești chiar la apariția lui și reuși în cele din urmă să-și recapete controlul. Se îndreptă de spate și-i înfruntă privirea.

– De fapt, începu ea, mă gândeam că sunt foarte obosită, pentru că am avut multă treabă dar am și dansat toată noaptea.

La aceste vorbe el zâmbi, cu capul lăsat ușor spre spate, ca pentru a o cuprinde dintr-o privire.

Tessa observă că trăsăturile i se transformaseră rapid devenind chiar foarte frumoase și-și spuse că deși se cunoșteau de multă vreme era poate prima dată când observa această teribilă metamorfoză.

Când vorbi, o făcu pe un ton deosebit:

– Ce coincidență! Trebuie să admit că și eu m-am gândi la același lucru în ultima jumătate de oră. Vin de la Redfield, o moșie a mea din Yorkshire și am fost pe drum vreo trei zile și trei nopți. Nu-mi doresc decât o încăpere liniștită, un fotoliu confortabil și un scaun pe care să-mi pun picioarele.

Lordul făcu o pauză și o privi din nou apreciativ.

– Știu că astfel de lucruri nu se discută la baluri cu tinerele frumoase și stilate. Dar după obișnuitele flatări și conversații sunt sigur că prietenii dumitale te consideră o încântare și o desfătare.

– Desfătare nu este chiar adjectivul care s-ar putea folosi pentru a caracteriza conversația mea cam comună, replică

Tessa cu oarecare răceală, nefiind sigură dacă el căuta să flirteze cu ea sau o punea la încercare.

Dar zâmbetul care însoțise cuvintele lordului fusese atât de cald și lipsit de echivoc, încât nu se putu abține să adauge:

– Sora mea, Letty, este convinsă că sunt genul de femeie care spune doar ce gândește.

– Și nu te încântă asta? o întrebă el uimit. Mă tem c-am stat mult timp departe de lume și că societatea a renunțat la cinste și onoare în favoarea subterfugiului.

Tessa începu să râdă.

– Ați fi considerat deplasat dacă ați judeca societatea după exemplul meu, zise ea gânditoare: dar dacă aș fi biata miss Bellamy și nu bogata miss Bellamy, aș fi considerată ciudată și nu originală. Exista un anumit procent de îngăduință ce se acordă doar moștenitoarelor bogate și nu femeilor de rând. Rosti aceste cuvinte cu emfază deși nu le considera adevărate; voia să insiste până vedea cum îi piere bărbatului zâmbetul de pe chip.

Nu voise desigur să facă aluzie la comportamentul soției lui și la felul în care lumea prefera să-i ignore faptele, fără a le condamna pe față. Simți deodată nevoia să se scuze, dar desigur lui i s-ar fi părut ceva ciudat și ar fi accentuat gafa ei.

N-ar fi trebuit să-i pese de ce putea să gândească el acum, dar ea tocmai își contrazisese propria convingere că cinstea și onestitatea nu trebuie împinsă până în punctul în care pot să ducă la lucruri dureroase și se simți penibil, ca o femeie comună care-și dăduse prea mult drumul la gură.

Regreta cumplit vorbele care-i scăpaseră și ar fi vrut să-l facă să-și recapete părerea bună despre ea, dacă ar fi știut cum s-o facă..

– Lumea este rareori bună cu cei care nu au cu ce să-i cumpere bunătatea, zise el, pe un ton foarte calm și egal încât Tessa nu știa dacă nu rostea aceste vorbe pentru a o lua în derâdere, sau poate doar pentru că era cinic. Ați văzut-o pe lady Hartfield? întrebă el brusc. Sunt foarte obosit și este timpul să plecăm.

– A plecat cu Letty, replică Tessa cu promptitudine bucuroasă de schimbarea subiectului. S-au împrietenit de când Letty și-a făcut intrarea în societate și au probleme personale de dezbătut. Cred c-o veți găsi lângă sala de dans, mai precis în încăperea de lângă locul muzicienilor.

El încuviință și-i mulțumi cu politețe, dar ceva părea să-l rețină. Vru să plece, apoi se întoarse din nou.

– Acesta a fost debutul surorii dumitale? o întrebă el.

Tessa se arătă surprinsă.

– Da. De ce mă întrebați?

– Pentru că mi s-a părut foarte tânără, răspunse el, lăsând-o nedumerită în privința adevăratei semnificații a întrebării.

– Vreți cumva să insinuați că este un pic cam imatură pentru a-i ține companie soției dumneavoastră?

El zâmbi din nou cu acel zâmbet minunat care-i transforma chipul făcându-l chiar frumos. De data asta, zâmbetul lui era ironic.

– De fapt, gândeam tocmai invers; Constance este prea matură pentru ea! Ceea ce nu este același lucru. Aș vrea să nu fiu înțeles greșit, miss Bellamy, dar n-aș încuraja această apropiere. Îi făcu o plecăciune și părăsi încăperea.

Tessa îl urmări îngrijorată cum pleacă, nemaiștiind ce să creadă despre acest Hartfield. Cu toate că familiile lor fuseseră prietene nu existase apropiere până acum cinci ani când marchizul cumpărase casa vecină pentru mama și sora sa, după ce vânduse Caster Priory, fosta reședință a familiei din Grosvenor Square.

Tessa îl mai întâlnise desigur și înainte de relativa apropiere a familiilor lor, dar fuseseră doar scurte întâlniri în public, așa că nu putea spune că-l cunoaște.

Nu obișnuia să ia drept bun ce i se spunea de obicei, dar acum îi era destul de greu să evite lucrul acesta întrucât nu avea alte elemente pe care să se bazeze.

Și mai ales faptul că auzise mai multe variante despre felul lui de a fi de la persoane diferite din anturajul lui. Tatăl ei îl considera un bărbat de caracter, cu putere de decizie, responsabil și de nădejde: sora lui, Margaret, îl considera bun la suflet, generos, ponderat.

Dar cele două femei din viața marchizului, mama și soția acestuia îl prezentau într-un mod cu totul diferit.

Marchiza cea bătrână fusese adesea auzită plângându-se de fiul său, care nu era ce-și dorește de obicei o mamă: bun, atent și grijuliu. Cât despre soție, ei bine, Constance nu-l scotea din epitete gen; rece ca gheața, neinteresant, meschin, deprimant, neîndurător...

Tessanu constatase până în acest moment decât că era un bărbat căruia nu puteai să-i intuiești gândurile prea ușor, că avea o minte ageră și că era arogant dar nu peste măsură.

În general, el primi avizul ei favorabil. Era un bărbat foarte atrăgător, iar dacă voia să primească opiniile altora era mai bine să le ia în considerare pe cele ale tatălui ei și pe ale Margaretei Caster, nicidecum pe ale mamei sau soției lui Hartfield.

Atâta mama cât și soția lui erau două exemple negative de ceea ce poate face frumusețea din belșug dintr-o femeie. Mama lui Hartfield, al cărui chip era acum brăzdat de ridurile bătrâneții, dar pe fața căreia se mai puteau vedea urme ale frumuseții de altădată, se lăsase în voia admiratorilor și a complimentelor acestora devenind o egoistă,

care nu vedea nimic în jur decât ceea ce putea s-o flateze, să caute doar ce contribuia la confortul ei, încercând să-i supună pe toți voinței sale. Era ușor de manipulat acum la bătrânețe, înclinată să cam dramatizeze, lucru pe care Tessa îl sesizase și la sora ei.

Constance, pe de altă parte, era doar egoistă. Sau cel puțin asta era părerea Tessei despre femeia care călca în picioare fără remușcări, sentimentele și mândria celorlalți, doar pentru a-și atinge scopul. Tessa încerca uneori să-i găsească o scuză spunându-și că aceasta nici măcar nu era conștientă de dezastrul pe care-l lăsa în urmă. Căci dacă își atingea scopul, totul i se părea minunat și nici un nor negru nu-i întuneca fruntea.

Tocmai din acest motiv ca și din cel al existenței ladyei Hartfield care nu era un model pentru o tânără, Tessa nu vedea cu ochi buni apropierea Constancei de Letty.

Cu toate că se schimbase de când își făcuse intrarea în societate, pentru că fusese mult prea admirată, Leticia era încă o inocentă, departe de lumea cu care trebuia să se obișnuiască.

Tessa știa că nu-și va putea proteja întotdeauna sora, care va trebui să învețe să-și poarte singură de grijă, dar ar fi preferat ca lecțiile de viață să nu-i fie administrate cu brutalitatea de care era capabilă o femeie de felul Constancei Hartfield.

De fapt, era mai bine ca orice persoană mai delicată sau morală să evite apropierea de cei din familia Hartfield. Nu mai era o noutate pentru nimeni că perechea Hartfield oferise subiecte de bârfă pentru toată societatea, încă de la căsătoria lor cu șase ani în urmă.

În esență, prin naștere și educație Jonathan Hartfield era bărbatul potrivit, sau mai precis ar fi trebuit să fie pentru fiica ducelui de Gillane, dar din cauza averii căsătoria lor se transformă în ceea ce se numește o mezalianță. Era bine știut că la acea vreme situația familiei Hartfield era de compătimit așa că n-a fost de mirare că lumea l-a categorisit imediat pe Hartfield drept un vânător de zestre și de aceea a fost înclinată să creadă un sfert din ce spunea Constance despre eșecul căsătoriei lor.

Dar Tessa, tocmai pentru că tatăl ei îl ajutase pe tânărul marchiz să pună ordine în afacerile tatălui său la moartea acestuia, știa ceva mai mult decât ceilalți și era convinsă că dacă trebuia să se atribuie cuiva vina, atunci Constance era cea de învinuit.

Ducele se opusese acestei căsătorii nu numai pentru că-l considera pe Hartfield un vânător de zestre, ci pentru că fiind unul dintre cei mai bogați și mai puternici duci îi lăsase averea unicei sale fiice, lucru care-i atrăsese mai multe critici decât aprecieri.

Iar Constance dorise căsătoria la fel ca Jonathan. Ei nu-i păsa din ce aveau să trăiască, pentru că problemele materiale nu-i fuseseră aduse la cunoștință de tatăl ei. Ea visa la o fugă romantică împreună cu Hartfield, la seducție... Oricum, se căsătoriră cu mare pompă, primind binecuvântarea ducelui.

Dar dacă fericirea conjugală dură doar până la întoarcerea din luna de miere, nu sunt dovezi în acest sens. Chiar de la început deveni lucru cert pentru toată lumea că perechea nou formată nu avea în comun decât numele și adresa. Dar chiar și la adresa comună renunțase Hartfield cu doi ani în urmă, când se dusese să trăiască fără soție la una din moșiile ducelui.

De aceea, se cam miră toată lumea de sosirea neașteptată a marchizului la brațul frumoasei sale soții ale cărei aventuri erau cunoscute de înalta societate. Ei au constituit atunci elementul de senzație al serii, prilej de bârfă ținând afișul cel puțin două săptămâni. Tessa se temea să nu se întâmple ceva,

un adevărat dezastru social, pentru că existau toate premisele. Dar totul se desfășură fără incidente și teama i se mai risipi.

Din nou muzica din sala de dans se opri și primul cuplu de dansatori ieși din sală ca să scape de căldură, și să bea ceva răcoritor. Tessa răspunse saluturilor lor dar nu li se alătură în discuție. Știa că era momentul să reia supravegherea invitaților pentru că-și permisese destul timp de odihnă.

Când ajunse la ușă, se întâlni cu Leticia, la brațul lordului Torrance. Amândoi erau îmbujorați din cauza dansului și de căldura serii, dar Tessa la început nu făcu legătura între acest dans și dorința surorii sale de a scăpa de el pentru a avea un tete-a tete cu Constance.

Tessa vru să intre în sala de bal dar intuiția o făcu să se întoarcă în salonul cu răcoritoare. Leticia arăta inelul cu diamant primit de la Torrance prietenelor sale din partea cărora veneau suspine admirative, și abia reuși să se facă auzită, s-o întrebe dacă nu cumva înțelesese greșit că voia să fie singură cu Constance Hartfield.

– De fapt, zise Leticia, eu și Constance n-am trecut de începutul holului care duce la galeria muzicienilor. Ne-am întâlnit cu sir Richard care i-a spus că vrea să-i vorbească. Iar eu, adăugă ea, am înțeles că sunt de prisos, așa că i-am lăsat și am plecat în căutarea lui Torrance.

Tessa o privi cu neîncredere.

– Sir Richard și Constance s-au întors în sala de bal? întrebă ea curioasă.

Leticia ridică din umeri.

– Nu i-am văzut, dar probabil acolo s-au dus.

Tessa realiză din nou că temerile ei că s-ar putea petrece ceva rău la acest bal reîncepeau să prindă contur. Își trase sora într-un colț al încăperii și o întrebă pe un ton scăzut:

– Unde s -au dus? În anticameră cumva? I-ai condus acolo?

– N-am nici cea mai vagă ideea ce-au făcut, răspunse Leticia.

– Letty cum naiba poți să te lași păcălită atât de ușor? îi spuse Tessa nervoasă. Femeia asta fără scrupule a aranjat lucrurile în așa fel încât să fie singură cu sir Richard. Cum ai fost atât de naivă încât să te lași atrasă în aranjamentele ei?

– Nu știu nimic de nici un aranjament, sări Leticia furioasă. Dar ce mai contează? Oricum, nu este problema ta.

– Sigur că eu trebuie să veghez să nu ajungem într-un scandal public! se înflăcără Tessa. Știind că ești singură cu Connie l-am trimis pe Hartfield după ea, acum câteva clipe.

În sfârșit Leticia înțelese.

– O, dar Connie n-ar... Ești sigură că Hartfield nu-i face vreo scenă? Mama spune că un gentleman este deasupra unor astfel de lucruri. Și oricum, nu-i pasă de ea, nu?

– N-am idee ce va găsi Hartfield sau ce va face, i-o reteză Tessa cu duritate dar dacă o va găsi într-o postură anume vor fi probleme.

– Ce putem face? întrebă Leticia cu ochii măriți de parcă și vedea o scenă teribilă petrecându-se sub ochii ei.

– Nimic. Era cazul să-l trimit pe Hartfield să- și găsească soția. Și orice s-ar fi întâmplat, cred că lucrurile s-au petrecut de acum.

– Tess, trebuie să facem ceva, insistă Leticia, luându-și sora de braț. Dacă apare vreun incident, reputația mea este ruinată.

Infama frază „ți-am spus eu „era deja pe buzele Tessei, dar se reținu s-o pronunțe. Strânse din buze. Deși se îndoia de capacitatea de a face față situației știa că trebuia să încerce.

Se îndreptă spre sala de bal, răspunzând la saluturi fără a se opri să discute cu nimeni. Se mișca destul de calculat pentru a nu atrage atenția, dar asta făcu sala să i se pară de două ori mai mare, iar când ajunse la galeria muzicienilor, i se păru chiar fără sfârșit. Erau acolo patru uși, dar se duse direct la cea mai îndepărtată, știind că oricine și-ar dori o discuție amoroasă ar vrea să fie cât mai departe de restul lumii.

Înainte de a ajunge să pună mâna pe clanță ușa se deschise și sir Richard trecu pe lângă ea în viteză, vădit afectat palid, evitând-o.

Ultima speranță a Tessei păli. Își mușcă buzele, conștientă că inima începuse să-i bată necontrolat.

Observă că ușa era întredeschisă. Cu tâmplele zvâcnindu-i, se apropie și auzi clar vocile celor care discutau în interior.

– Nu te mai întreb de ce nu ai rușine, Connie, zicea Hartfield, mi-am pierdut orice speranță în acest sens. Cortina s-a ridicat de data asta prea devreme pentru tine, n-ai apucat să te acoperi.

– Chiar dacă ai motive să fii supărat, știi foarte bine că mâine nu vei mai fi furios pentru că rațiunea va predomina, luând locul mândriei rănite. Știi prea bine că ești un amestec

de temperamente, în care predomină totuși moderația. Cred că ne-am fi înțeles mai bine dacă ai fi avut un caracter mai bine definit.

– Am renunțat la orice speranță de a ne înțelege, Constance. De fapt, am realizat prea târziu asta.

– Te plângi, Jon? îl întrebă Constance nu fără drăgălășenie, apoi izbucni în râs. Aș putea să-ți spun că ai obținut exact ce-ai dorit din căsătoria noastră. Doar acum începi să te plângi. Spune dacă n-ai obținut destul de la mine, spune un preț. Poți lua castelul Priory, dacă vrei. Tata va fi de acord cu orice, dacă insist. Eu nu vreau nimic de la tine, doar numele tău.

– Nu, Connie, spuse Hartfield cu fermitate dar fără patimă. Te-am lăsat să-ți faci de cap nu pentru că sunt mulțumit de afacerea noastră, ci pentru că nu-mi pasă de ea. Nici măcar faptul că pot trăi din averea ta nu mă face să simt că am făcut un târg profitabil.

– Știi ce se întâmplă dacă se află ce s-a întâmplat aici? Și mai ales dacă vrei să faci scandal?

– Nu-mi pasă ce crede lumea, Constance. Deja m-au etichetat drept vânător de zestre, acum mă pot numi păcălici, au toate motivele, zise el nu fără amărăciune. Dar îți spun că tatăl tău nu are atâția bani încât să mă facă să-i accept bastardul drept moștenitor.

Tessa simți că nu are aer și se temu că vorbele lui Hartfield puteau fi auzite și de alții. Nu avusese intenția să tragă cu urechea, voise doar să se asigure că nu izbucnea vreun scandal

pe care să-l poată stinge înainte de a deveni public. Nu avusese dorința de a surprinde o discuție atât de intimă. Făcu un pas mai aproape de ușă și-i văzu pe lordul și lady Hartfield stând lângă șemineu, discutându-și problemele de familie. Se vedea că erau două temperamente puternice.

– Nu te cred, Jon, spuse Constance, dar după tremurul din glas se vedea că-și cam pierduse siguranța de sine. Te înțeleg, îți înțeleg mândria rănită. Dacă s-a terminat totul între noi s-a terminat și cu viața ta la Gillane, sau cu speranța de a intra vreodată în posesia castelului Caster Prior. Acestea înseamnă mult pentru tine, așa că ar trebui să te gândești de două ori înainte de a acționa. Vânătorii de zestre trebuie să accepte lucrurile așa cum sunt.

Hartfield nu-i răspunse; o privi o clipă, apoi fără o vorbă se întoarse și părăsi încăperea.

Tessa, speriată, temându-se că va fi descoperită, se ascunse în cel mai întunecat colț al holului.

– Să nu îndrăznești! se auzi glasul Constancei. Dacă mă părăsești nu vei mai avea nimic! Voi avea grijă de asta!

– Nici acum nu am nimic! îi răspunse Jonathan de la ușă.

– Nu-mi poți face asta! Voi fi ruinată, distrusă!

– Și cu mine se va întâmpla la fel dacă te voi lăsa să faci ce vrei, replică el cu calm, în contrast cu isteria ei. Instinctul de supraviețuire, adăugă el cu amărăciune, este mai puternic decât dorința de confort. Fă tot ce poți mai rău, dragă Connie, nu-mi mai pasă.

– Ai putea să mă ucizi, Jon, suspină Constance. Dă-mi niște otravă și o voi lua. Ar fi mai frumos din partea ta și mai bine.

– Pentru cine ar fi mai bine, Constance? La mine nu te gândești? Nu mă tenta cu soluții prea facile, ca asta!

***

Pe fondul suspinelor Constancei, se auzi un zgomot care putea fi asemuit unei arme scoase din teacă. Inima Tessei începu să bată cu disperare, imaginându-și-l pe marchiz ucigându-și soția într-un atac de furie. Din fericire, lordul Hartfield ieși imediat din încăpere.

Poate că n-ar fi observat-o dacă ar fi rămas nemișcată, dar el o observă, privirile li se întâlniră, el o străfulgeră cu o privire dură la care nu s-ar fi așteptat, știindu-l un bărbat foarte calm. Hartfield trecu pe lângă ea continuându-și drumul spre sala de bal.

Tessa ezită în acel loc, neștiind dacă era bine să se întoarcă și ea în sala de bal sau să rămână să se convingă dacă lady Hartfield era bine.

Oricum, nu se aștepta s-o găsească pe Constance ucisă pe covorul turcesc și auzind suspinele acesteia, știu că o scenă de isterie era încă posibilă.

Majordomul, care intrase pe hol imediat ce ieșise lordul Hartfield, o văzu pe Tessa, dar auzi și suspinele disperate care răzbăteau dintr-una din camere.

Tessa se îndreptă spre el. Nu era unul din servitorii familiei Bellamy, ci unul trimis de o agenție să ajute personalul existent.

Îl trimise să afle unde era lady Margaret Caster, s-o aducă imediat în această încăpere. Pentru a-i potoli curiozitatea îi spuse că sora acestei lady se simțea foarte rău.

Constance se așezase pe o canapea și suspina cu fața într-o pernă pentru a înăbuși sunetele.

Învingându-și disprețul pentru Constance se apropie de ea și-i așeză o mână pe umăr.

Constance nu avea habar cine se afla cu ea, pentru că rămase cu fața îngropată în pernă, plânsul ei devenind mai puțin violent. După câteva clipe se ridică, iar Tessa se dădu un pas înapoi. Nu se simțea bine în acest rol și-și dori ca majordomul s-o găsească repede pe lady Caster, care s-o scape de această corvoadă.

Constance păru uluită când o văzu, dar supărarea ei era mai mare decât curiozitatea așa că începu să vorbească fără a întreba ce căuta Tessa acolo.

– Nu poate face asta, zise ea printre suspine. N-o să-l las, nici tata n-o să-l lase. Cum m-a lăsat Richard singură? Cum poate fi Jon atât de lipsit de sentimente? Apoi izbucni din nou în plâns.

Tessa nu-și imaginase că va putea avea vreodată milă pentru această răsfățată fiică a ducelui de Gillane, dar femeia care-i luase mâinile cu disperare, rostind vorbe nesăbuite despre viață și moarte era atât de patetică!

Tessa își adună toate resursele încă o dată, neștiind ce trebuia să facă pentru a rezolva lucrurile.

Chiar dacă-i era milă de Constance nu simpatiza cu ea. Cum ajunsese ca deși căsătorită cu Hartfield, să aibă o legătură cu sir Richard?

Tessa nu se uita la Constance ci privea undeva peste capul acesteia, care, cu ochii înroșiți de plâns aștepta o soluție din partea ei, sau măcar un răspuns.

– De ce te afli aici? o întrebă Constance deodată.

Era o întrebare la care nu putea răspunde. Tessa roși.

Dar spre ușurarea ei, ușa se deschise și apăru lady Margaret, care înțelese dintr-o dată ce se întâmplase. O privi scurt și ciudat pe Tessa, neînțelegând cum de se afla în compania cumnatei sale, dar nu comentă.

Tessa vorbi.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, Meg, zise ea îndreptându-se spre ușă. Constance a avut o discuție cu Jonathan și nu se simte prea bine.

Lady Margaret îi zâmbi.

– Nu este nici o problemă, draga mea. Te rog, întoarce-te la musafiri, domnul MacAffe deja îți simte lipsa.

Tessa abia aștepta să poată pleca, lăsându-și musafira cea mai puțin dorită pe mâinile cumnatei acesteia.

Capitolul 2

Jonathan Hartfield străbătea cu pași mari salonul mamei sale. În salon se mai afla doar sora sa, lady Margaret, care, cu excepția unor priviri grăbite în direcția lui, se dedica lucrului de mână, în tăcerea pe care se vede c-o prefera.

Jonathan avea o minte ordonată și nu era o persoană indecisă. Se confruntase cu multe probleme, pe care le rezolvase într-un fel sau altul. Acum avea o preocupare relativ minoră, dar pe care nu știa cum s-o abordeze.

Preocuparea sa era de fapt pentru o persoană, Tessa Bellamy, sau mai precis informațiile pe care se presupunea că le avea ea.

Nu știa cum ajunsese această domnișoară în fața încăperii în care discutase aprins cu soția sa, dar în clipa în care privirile li se întâlniseră avusese convingerea că auzise fiecare cuvânt schimbat de el cu Constance.

Foarte curând numele lui va fi pângărit, aflându-se pe buzele fiecărei servitoare.

Iar dacă luăm în considerare faima de pocherist a tatălui său și propria să faimă de vânător de zestre, o dezonoare n-ar mai fi contat defel, dar pentru el acestea erau adevărate lovituri, greu de suportat.

Iar pe el cel mai tare îl apăsa faptul că propria-i indiferență contribuise la toate acestea. Nu i-ar fi păsat atât de mult pentru propria-i persoană ci mai mult pentru mama și sora sa, care nu apucase să se căsătorească.

Știa că va putea trece peste scandal, iar acesta o va afecta pe mama sa și va păta onoarea Margaretei, distrugându-i orice șansă de a avea o căsnicie decentă.

Dar chiar și inevitabilul putea fi amânat și asta era ceea ce-și dorea acum. Va pune ordine în gânduri și va face tot posibilul să-și pregătească familia, să știe ce dezastru o așteaptă.

Divorțul nu era decât o formalitate pentru el.

Deși n-o cunoștea pe miss Bellamy, aceasta îi făcuse impresia unei tinere de onoare, plină de cadoare, ca să nu mai vorbim de faptul că era foarte atrăgătoare. Fusese desigur și el tentat ca și alții s-o considere sora insignifiantă, dar realizase imediat că numai prin comparație cu sora sa, Leticia, Tessa avea de pierdut. Altfel, era o tânără foarte drăguță, încântătoare chiar. Și în plus, se pare că moștenise ceva din caracterul tatălui său, iar el îl cunoștea destul de bine pe sir Edwin, ca prieten al tatălui său și ca sfătuitor competent de la moartea acestuia.

Sir Edwin era un om cu capul pe umeri, cu foarte mult bun- simț, discret, calități care fuseseră moștenite de fiica sa.

Dar după ce o cunoscuse pe fiica mai mică, pe Leticia, realizase că aceasta nu era o tânără demnă de luat în seamă, nu putea conta pe ea, pentru că era ambițioasă, egoistă și desigur n-ar fi putut păstra nici un secret dacă n-ar fi fost direct interesată.

Dar deși gândea astfel despre Leticia Bellamy, nu se abținu de la un zâmbet. Realiză că era tentat să arunce cu noroi în orice femeie frumoasă numai pentru faptul că era imaginea propriei sale soții.

Margaret îi spusese că Tessa o chemase să rezolve problema soției fratelui său. Mai exista, desigur, doar posibilitatea ca numai în imaginația sa Tessa să fi auzit discuția lui cu Constance. Tessa putea să apară la ușă în orice moment al discuției lor.

În acest caz, se întrebă Hartfield, de ce n-ar lăsa lucrurile așa cum erau?

Nu putea nega însă că era tentat să treacă pe la Tessa, să afle ce și mai ales cât auzise aceasta și cum avea de gând să trateze problema.

Dar îl reținea ceva să aducă în discuție un subiect atât de delicat cu ea, mai ales că abia se cunoșteau.

Mai exista posibilitatea ca ea să nu știe prea mult, oricum, mai puțin decât era el tentat să creadă și în acest caz mintea ei ageră ar fi intuit restul, sau dacă ar fi știut mai mult, ar fi realizat ce putere poate avea asupra lui.

***

Citind cartea de vizită a marchizului Hartfield, Tessa nu putu să nu întrebe:

– A vrut să discute cu mine, Winthrop, sau a apelat la mine pentru că doar eu eram acasă? îl întrebă ea pe majordom.

– A întrebat de dumneavoastră, miss, răspunse omul.

Tessa era antrenată în treburi casnice, dar era îmbrăcată cum se cuvine într-o rochie de bumbac, avea buclele recent coafate de Caroline Lamb, ceea ce-i dădea un aer ușor distrat, punându-i în valoare frumusețea. Nu avusese intenția să iasă întreaga zi, dar se pudrase pentru a ajunge la paloarea cerută de moda vremii.

Putea desigur să-l refuze, pentru că era singură acasă, dar poate curiozitatea sau și altceva o făcu să vrea să-l vadă.

Deși nu făcea parte din categoria femeilor care nu suportă să fie văzute dacă nu sunt foarte aranjate, avu o strângere de inimă.

Dar trebui imediat să decidă dacă vanitatea sau curiozitatea erau mai importante și numai după ce lăsă să-i scape o exclamație se decise asupra celei din urmă.

– Te rog, trimite-l aici, Winthrop, îl instrui ea, și imediat ce majordomul plecă ascunse jupoanele pe care le repara într-un colț în care era sigură că nu avea cum să ajungă Hartfield. Adună repede, cărțile de ghicit pe care le consultaseră ea și Leticia mai devreme, se privi scurt în oglindă să vadă dacă nu cumva coafura îi era deranjată.

Auzi pași pe hol, și se așeză repede pe un fotoliu așa încât când Hartfield deschise ușa să nu se vadă că inima îi bătea să-i spargă pieptul, părând acea femeie rece, dintotdeauna.

Când Hartfield pătrunse în încăpere, privirile li se întâlniră, ca și atunci, pe hol, cu două zile în urmă. Se stabili imediat o legătură tacită între ei, din care el înțelese că instinctele nu-l trădaseră.

Tânăra femeie din fața lui care nu-l privea complice, putea fi abordată direct, cu inteligență. Abandonă imediat toate planurile și subterfugiile la care se gândise să apeleze, și se decise să i se adreseze cu toată franchețea.

– Îți mulțumesc că m-ai primit, miss Bellamy, zise el. Am avut norocul să te găsesc acasă, dar văd că te-am întrerupt.

Tessa îi zâmbi și tot chipul i se lumină.

– Este acesta un fel de a-mi spune că nu arăt prea grozav, marchize? Trebuie să mă accepți așa cum sunt pentru că mama și Leticia au plecat să facă ultimele cumpărături pentru nunta acesteia, iar eu nu mă așteptam la musafiri.

– Sau mai precis nu-ți doreai musafiri? Oricum trebuie să fiu și mai onorat că m-ai primit, miss. Mă bucur că te găsesc singură acasă, pentru că altfel ar fi trebuit să-ți vorbesc în prezența mamei sau surorii dumitale, lucru cam dificil.

Tessa se așeză pe o canapea aflată în fața ferestrei și-l invită să ia loc pe un scaun.

– Mă surprinzi, milord, zise ea uimită. De ce ai vrea să mă vezi pe mine singură? Nu sunt de obicei prea solicitată poate

dacă nu cumva m-ai confundat cu sora mea mai mică. Cu toate acestea, nu pot să nu admit faptul că n-ai reacționat în nici un fel când ai intra aici și ai văzut că miss Bellamy nu arată la fel ca acum două seri.

Lui Hartfield îi plăcu imediat zâmbetul ei deschis, simțind ceva foarte ciudat în prezența acestei femei. Vru dintr-o dată s-o curteze, dar faptul că era fiica prietenului tatălui său îl opri s-o facă.

– Sunteți mult prea modestă, miss Bellamy, zise el. Iar eu sunt genul de bărbat care preferă ochii inteligenți și mintea vie, unei simple frumuseți.

– Chiar așa să fie, milord? Dacă așa este, trebuie să-ți mulțumesc; este cel mai frumos compliment care l-am primit în ultimul timp. N-aș vrea decât să-l merit.

– Îl meriți pe deplin, miss.

– Cu toate acestea, aș vrea să știu care este obiectul vizitei dumitale, milord, căci bănuiesc că n-ai venit aici doar pentru a-mi face complimente.

– Am o problemă de discutat cu dumneata, miss, și cred că știi despre ce este vorba.

Observă că Tessa roșise.

– Desigur, știu, răspunse Tessa, dar mai întâi trebuie să-ți cer scuze. N-am avut intenția să trag cu urechea. Nu mai contează cum am ajuns acolo, dar realizând că erați în mijlocul unei discuții aprinse, nu m-am putut abține și am ascultat. Lăsă ochii în jos la început, apoi îi ridică spre el. Într-un fel așteptam sosirea dumitale și chiar mă temeam de

ea. Am fost chiar convinsă că vei veni a doua zi aruncând flăcări pe nări, amenințându-mă să nu suflu o vorbă din ce am auzit.

– Astfel mă intuiești, miss Bellamy? o întrebă el destul de surprins. Te rog să fii mai îngăduitoare.

– Oricum, nu mi-am închipuit că vei veni să-mi faci complimente.

– N-a fost intenția mea, dar n-am putut evita realitatea, răspunse el cu sinceritate.

Tessa roși din nou, dar de data asta nu mai era încurcată.

– Nu trebuie să te temi, milord, că voi lăsa să-mi scape ceva din ce am auzit într-un mod destul de condamnabil pentru mine. Mă simt vinovată că am auzit ceea ce nu trebuia.

– În acest caz, trebuie să-ți mulțumesc, miss Bellamy, și să declar că-ți sunt dator și-ți stau la dispoziție oricând. N-aș vrea ca problemele mele să ajungă la urechea cui nu trebuie .

– Așa ai crezut?

– Nu, nici vorbă, dar am vrut să mă asigur încă o dată, fiind vorba despre ceva vital pentru mine.

Deși Tessa era umbrită de frumusețea surorii sale nu se poate spune că nu primea complimente.

Nu putea de data asta să-și controleze roșeața obrajilor, dar putea să-și controleze expresia feței, lucru care lui nu-i scăpă.

– Te rog să nu consideri un act impertinent, milord, dar dacă tot am auzit câte ceva, aș putea să te întreb ce ai de gând să faci?

Hartfield nu era pregătit să discute această problemă cu nimeni.

– Ce trebuie să facă cel aflat într-o situație imposibilă? Face ceea ce trebuie, ce este mai bine pentru el.

Tessa realiză că pusese o întrebare indiscretă și se simți vinovată.

– Fără îndoială este cea mai bună soluție, zise ea. Oricum, contează pe discreția mea, milord.

Hartfield se ridică.

– Îți mulțumesc, miss Bellamy. Nu pot să neg că puteam să evit ca această dizgrație să-mi păteze numele, dar contez pe răgazul pe care mi-l va da discreția dumitale pentru a mă pregăti pentru ce este mai rău. Oricum, îți mulțumesc încă o dată, miss.

– Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, milord, zise Tessa, dezamăgită că pleca și că revenise la exprimarea formală de la începutul discuției, după ce se arătase foarte deschisă și dispusă să-l protejeze de eventualele bârfe. Am făcut asta din respect pentru mine mai întâi, apoi pentru dumneata.

După plecarea lui, Tessa reluă reparația jupoanelor nu fără a simți oarecare regret. Primise multe cereri în căsătorie dar nu era prea convinsă că acestea nu se adresaseră mai mult averii tatălui ei. Cu toate acestea putea deveni oricând o femeie foarte bogată, alegând cu mintea nu cu inima. Rămăsese necăsătorită pentru că nu simțise că era cazul să-și schimbe statutul.

Nu-și dorea doar o căsătorie din dragoste dar nici una de conveniență. Nu-și dorea nici o mare pasiune, ci voia doar atracție reciprocă, un fel asemănător de a gândi. Nu întâlnise

până în acest moment bărbatul care să întrunească aceste cerințe ale ei, oricum nu știa că-l cunoscuse chiar azi. Cu toate acestea știind că era un bărbat căsătorit, chiar dacă ar fi fost interesată de el, și-l alungă din minte.

***

În ziua următoare, numele lui Jonathan Hartfield și al soției sale erau pe buzele întregii comunități. În prima parte a zilei, Tessa rămase foarte departe de aceste evenimente. Cumpărăturile și vizitele de curtoazie nu erau pe placul ei, așa că-și petrecu o dimineață liniștită, lăsându-i pe cei ai casei să se agite.

Pe la ora două își auzi tatăl, apoi mama, făcându-i observație unei servitoare.

Tessa renunță la apărătoarea de scaun pe care o lucra, și începu să strângă lucrul.

Când cu o zi în urmă, se întorsese lady Frances și aflase că în casa lor sosise lordul Hartfield, pe care-l primise fiica ei mai mare, iar Tessa fusese mustrată că-l primise fără a mai fi cineva de față și mai ales fără a aborda o ținută specială.

Tessa îmbrăcă aceeași rochie și a doua zi, dar neavând chef să suporte predicile mamei sale se strecură în camera sa, să se schimbe înainte de masă. Nu se mișcase însă destul de repede și abia se ridicase când intră mama ei.

– Dacă ai de gând să te schimbi și să cobori la masă, Tess, zise lady Frances, pe un ton de comentariu și nu de reproș, ar

fi mai bine s-o faci mai repede. Torrance ia masa cu noi, după care el și Letty pleacă la Richmond s-o viziteze pe sora lui. Vor cina acolo așa că rămânem singure, pentru că tatăl tău se duce la club să joace cărți.

Tessa făcu așa cum i se spusese, se schimbă repede cu o rochie de muselină, dar cu toate acestea îi găsi așezați la masă pe ceilalți. Se strecură pe locul ei încercând să treacă neobservată, dar mama o privi încruntându-se, în timp ce tatăl îi zâmbi.

Începu imediat să mănânce consomeul care începuse să se răcească, ascultând pălăvrăgelile surorii ei.

– Era să leșin la madam Celeste când a apărut Lucy Brecker și mi-a dat vestea, nu-i așa, mamă? zise Leticia dându-și ochii peste cap, dramatic. Nu mi-aș fi închipuit asta despre draga mea Constance. Oricum, nu cred ce se spune.

– Ba eu cred că ești convinsă de ceea ce ai aflat, o întrerupse sir Edwin, nu ne-ai vorbit de altceva decât de asta, de cum ai venit. Este o problemă delicată, oamenii implicați ne sunt prieteni și problema este prea serioasă ca să bârfim pe seama ei.

– Tu n-ai aflat, Tess? îndrăzni Leticia, observând uimirea din ochii surorii sale.

– În afară de faptul că este vorba de prietena ta, Constance... nu știu nimic, zise ea.

– O, Tess este îngrozitor! scânci Leticia, care voia să facă un spectacol din vestea ce voia să i-o dea, nefiind nicidecum afectată de implicațiile celor aflate. Connie a fost găsită moartă dimineață de către coaforul ei.

– Cum s-a întâmplat? zise Tessa cu un nod în stomac.

– Cred că ai observat că prietena mea avea o stare specială la balul meu, nu? Iar Caroline Fisher, vara ei din partea mamei mi-a spus că arăta forte prost în ultimul timp. Connie i-a mărturist că suferă de insomnie de ceva vreme. Constance lua laudanum ca să poată dormi și ca să scape de migrenele care o chinuiau și se pare că azi noapte a luat o doză cam mare din greșeală. Cred că ești ultima din oraș care n-a aflat. Madam Celeste a umplut tot orașul cu vestea asta când am plecat cu mama. Apoi se întoarse spre Torrance; sunt foarte afectată, Walter, și nu-mi va trece curând, va trebui să te obișnuiești cu asta.

Tessa se simți dintr-o dată foarte relaxată. Vestea că soția lui Hartfield murise din greșeală, pentru că luase o doză prea mare de laudanum, o făcu dintr-o dată să se simtă bine, scăpată de un coșmar.

Sir Edwin fu primul care vorbi:

– Fără îndoială, Torrance va trebui să se obișnuiască să-ți suporte toanele, așa cum facem toți care te iubim. Noi toți îi considerăm prieteni pe cei din familia Caster, iar aceasta este o tragedie pentru ei ca și pentru ducele de Gillane, care era foarte atașat de fiica sa. Nu putem trata vestea asta ca pe oricare alta, fără însemnătate.

Leticia, departe de a fi o tânără lipsită de inteligență, nu poseda prea multă imaginație. Considera prietenia cu Constance și familia Caster o posibilitate de a discuta foarte deschis problemele prietenei sale.

Sir Edwin o înțelegea, dar spera că fiica sa va fi atât de înțeleaptă încât să nu discute deschis în fața logodnicului ei. Dar era prea târziu. Chiar și defectele Leticiei erau virtuți în ochii logodnicului ei.

– Te asigur, tată, zise ea, nimeni nu va discuta altceva decât acest subiect, mult timp de acum înainte. Aș vrea să mergem la petrecerea dată de familia Posonby în seara asta; nu se va discuta altceva. Tess, i se adresă ea dintr-o dată surorii sale, spune-mi, nu crezi că este un accident?

– Ce vrei să spui? o întrebă Tessa, ce altceva ar putea fi?

Conștientă de privirea dezaprobatoare a soțului ei, lady Frances puse capăt discuțiilor.

Tessa, care era în general de acord cu tatăl ei că Leticiei era mai bine să i se curme dispoziția spre bârfă, își dori pentru prima oară să asculte pălăvrăgeala Leticiei. Dar se simți și mai frustrată pentru că imediat ce se termină masa, Leticia fugi în camera ei să se schimbe iar lady Frances o trimise pe ea să-l întrețină pe lordul Torrance.

Sir Edwin profitase de ocazie să se strecoare în biroul său, iar Tessa făcu față cu greu unei conversații de politețe cu lordul, recurgând la un tertip pentru a scăpa mai devreme.

Observația Leticiei că prietena ei, Connie, nu murise de moarte bună, îi dădea o stare neplăcută.

În cele din urmă, lady Frances remarcă întârzierea exagerată a Leticiei, iar Tessa se grăbi să descopere cauza. Înainte ca mama ei să obiecteze, se și strecurase din încăpere.

Mary Perkins, camerista Tessei și a Leticiei tocmai îi încheia un colier de perle Leticiei, care, cu mâna rămasă liberă își lua mănușile de pe un dulap.

– Presupun că mama te-a trimis să mă grăbești, zise Leticia văzându-și sora. Ei bine, sunt gata. Nu m-am putut decide ce să îmbrac. Am ales rochia asta bleu, zise ea făcând o piruetă în fața surorii sale. Este cea mai bună alegere, nu crezi?

– Este perfectă, zise Tessa, dar aș vrea să-ți vorbesc înainte de a pleca.

Leticia se încruntă aproape imperceptibil, dar când auzi că era vorba despre prietena ei Connie, încruntarea dispăru imediat. De acum, Leticia se simțea superioară surorii sale pentru că într-un singur sezon pusese mâna pe cea mai eligibilă partidă, lordul Torrance, în timp ce sora ei, care se afla la al treilea sezon, părea mult prea naivă și nu se putea lăuda cu aceeași reușită.

– Nu ți se pare ciudat, Tess, că deși îți petreci tot timpul acasă, cu un aer de bufniță prea înțeleaptă, n-ai habar de ce se întâmplă în jur? Dacă o s-o ții tot așa, draga mea, eforturile mele și ale mamei de a-ți găsi un soț ar putea fi soldate cu eșec.

Tessa încercă să nu se enerveze.

– Ce legătură are asta cu Constance?

– A, nici una, admise Letty. Dar toată lumea știe că sir Richard era marea ei iubire. Dar Hartfield a revenit pe neașteptate în oraș și a surprins-o cu el. Altfel de ce crezi că s-ar fi retras din societate și ar fi început dintr-o dată să arate atât de prost?Apoi, ca și când ar fi luat o hotărâre își prinse sora de braț și o trase aproape de ea cu un aer melodramatic; ai știut că nici sir Richard n-a mai apărut în societate de la balul meu? A pretextat că are probleme la una din moșiile sale

din Irlanda, dar se pare că prietena mea Constance s-ar fi dus să-i ceară ajutorul, iar sir Richard ar fi refuzat-o trimițând-o înapoi la soțul ei, nevoind să rămână cu o astfel de femeie ca povară. Biata Connie!

Oricum, Tessa realiză că mariajul Hartfield era pe ducă, lucru care o făcu să nu se simtă în largul ei.

– Sper că nu te apuci să răspândești toate zvonurile astea, Leticia! Tata are dreptate, sunt prietenii noștri și nu trebuie să se audă nimic de la noi.

– Ce naivă ești, Tess! zise Leticia impacientată. Dar dacă te preocupă ce crede familia Hartfield de ce nu te duci la prietena ta, Meg, care este la fel de pioasă și plictisitoare ca și tine. Cred că și-ar dori să-i spună cineva că fratele ei este un model de virtute, că este plin de calități. Eu, draga mea, merg la o întâlnire cu oameni din lumea adevărată, reală.

Tessa acceptă partea bună din sfatul Leticiei și se apucă să-i scrie un bilet prietenei sale, transmițându-i condoleanțe, oferindu-și ajutorul.

Abia a doua zi primi răspuns de la Meg Hartfield. Presupusese că Margaret fusese prea ocupată, ajutându-și mama cu pregătirile de înmormântare. Margaret o invita la ea.

Când ajunse la Margaret a doua zi, aceasta îi confirmă bănuielile.

– Am fost foarte afectată, Tess, altfel ți-aș fi dat de știre mai repede. Tu care ești atât de bună știu că m-ai fi ajutat cu orice, deși nu mi se pare normal să pun pe umerii tăi problemele familiei mele. L-am adus pe doctorul Omney la mama care a avut probleme cu inima, la aflarea veștii.

Iar bietul Jon este atât de trist și îngândurat; mama continuă să-i spună că moartea Constancei este o ușurare pentru el...

De fapt, nimeni nu știe dacă nu este mai bine să-l felicite pe Jon, decât să-i transmită condoleanțe... Știu că pare oribil ce spun, dar pentru el este o mare ușurare.

Numai ducele ne face viața și mai grea acuzându-l pe Jon că, din cauza lui ar fi ajuns Constance în stare de disperare... cred c-ai auzit bârfele din oraș.

Tessa le auzise. Auzise chiar mai mult decât îi spusese Leticia. Se discuta deschis despre relația Constancei cu sir Richard. Ducele de Gillane punea chiar el însuși paie pe foc alimentând bârfele, dând mereu vina doar pe Jon Hartfield.

Dar nu făcea doar atât. Margaret îi confirmă că ducele aruncase din casă tot ce-i aparținea lui Jon, în fața slugilor, ba chiar voise să-l oprească să participe la funeraliile Constancei.

Să nu mai spunem că ducele retrăsese imediat după moartea Constancei toți banii depuși pe numele fiicei și ai ginerelui său la banca Drummonds, deși Jon avea dreptul la acești bani.

Mama lui Jon era într-o stare deplorabilă, având mereu impresia că va fi dată afară din casă, din cauza lipsei de bani de care începuse să sufere de la moartea soțului său. Jon o liniștise spunându-i că achiziționase casa pe numele ei din suma pe care ducele o stabilise la căsătorie, așa că nu putea fi atacată de nimeni.

Din punct de vedere social toată familia purta doliu și nu participa la nici un eveniment, iar Margaret era de acord cu

mama sa că în următoarele luni era bine să trăiască foarte retrase. Nu era prea plăcut să vadă că toată lumea tăcea atunci când Margaret apărea undeva.

Tessa încercă să-și încurajeze prietena pentru că de fapt, nici nu putea face altceva pentru ea. Renunță la câteva invitații pentru a petrece câteva ore cu cele două doamne Caster. Îi făcea plăcere să fie alături de Margaret dar nu și de mama acesteia. Dacă reușea să facă abstracție de toanele melodramatice ale doamnei Caster, orele petrecute în această familie erau fericite.

Pe Jon îl văzu rareori și prezența ei acolo reuși să mai potolească și invectivele văduvei împotriva fiului său. De câteva ori ridicând ochii de pe lucrul pe care și-l aducea, Tessa surprinse privirea lui Jon asupra ei.

Într-una din zile, după ce luă masa cu familia Caster, Tessa începu să-i reproșeze cu blândețe dar și cu fermitate văduvei comportamentul față de fiul său.

Imediat după masă, văduva Caster acuză o durere cumplită de cap retrăgându-se în camera sa, insistând ca Margaret s-o însoțească. Așadar, doar Jonathan o putea conduce pe Tessa.

Margaret își urmă ascultătoare mama, după ce se scuză, iar Tessa rămase doar cu lordul Hartfield. El i se adresă imediat.

– Nu încerc să scuz comportamentul mamei, miss Bellamy. Te rog doar să înțelegi că se confruntă cu o situație dificilă căreia nu poate să-i facă față.

Tessa abia se abținu să nu afirme că dintotdeauna văduva fusese egoistă și înclinată spre grosolănie, dar se opri la timp.

– Cred că era bine ca eu să nu fi deschis discuția. Mă tem însă că limba-mi ascuțită a vorbit înaintea minții, milord și pentru asta trebuie să-mi cer scuze. Cu toate astea, nu pot să nu mă întreb cum poți s-o suporți.

El zâmbi cu amărăciune.

–Mama nu-și propune să fie dură, cred că nici nu realizează cât pot răni vorbele ei.

Tessa ar fi fost de altă părere dar reuși să se abțină.

– Ducele de Gillane îți face foarte mult rău, milord. Nu pot să pretind că n-am auzit lucrurile abominabile pe care le spune despre tine. Și face asta deși multă lume știa despre Constance...

Din privirea lui înțelese că nu lua vorbele ei ca o ofensă la adresa defunctei sale soții.

– Da, este adevărat că vrea să-mi facă rău, admise el, dar în felul său este la fel de inofensiv ca și mama. Cred că durerea dispariției fiicei îl face să vrea să fie rău. Oricum, eu aș fi fost mereu în inima furtunii indiferent ce-ar fi făcut Constance, așa că toate cele întâmplate nu m-au luat pe nepregătite. Mi se par mai ușor de suportat în acest context.

În zilele care urmară, Tessa se simți tot mai atrasă de Jonathan, pe care începu să-l admire. Erau momente în care ajunse să se convingă că nu-i displăcea, deși el nu lăsa să se vadă nimic concret. O trata la fel ca pe lady Margaret; era amabil, dar ușor indiferent.

Tessa realiză curând că deși nu era o persoană romantică se lăsase atrasă în mrejele lui Jonathan, la fel ca sora ei, care

începuse să viziteze mai des familia Caster, de când el revenise acasă. În venele celor două surori curgea de fapt, același sânge.

Sezonul se apropia de sfârșit, iar familiile cele mai importante se îndreptau spre locurile lor de proveniență. Și pentru că Tessa nu avea un loc al ei, se grăbi să accepte invitația de a merge la moșia Boxwood, care aparținea ducelui de Dexter, locul în care-și petreceau în fiecare an Crăciunul, iar invitația fu lansată și pentru familia Caster, pentru că ducelui îi plăcea să aibă casa mereu plină de cunoscuți.

Lady Margaret îi mulțumi din inimă prietenei sale, dar refuză invitația:

– Jon vrea să rămână în oraș, să suporte toate afronturile cu curaj. Nu știu cât va reuși să facă față.

Tessa consideră că era o cruzime din partea lui să rămână știind că Margaret și mama lui nu se gândeau cum să scape mai repede de toată bârfa din oraș.

Margaret admise că ar fi fost o mare bucurie pentru ea să-și poată petrece Crăciunul cu prietena ei, dar declară că decizia de a rămâne îi aparținea ei și mamei, în pofida faptului că Jonathan le sfătuise să accepte invitația.

– Dacă noi nu vom fi alături de el, atunci cine? zise Margaret.

Era un argument de necontestat, dar Tessa îi smulse promisiunea că-i va scrie și că va veni măcar odată la Boxwood, fără s-o anunțe.

Pe la sfârșitul săptămânii, nu mai rămăsese prea multă lume bună în oraș, așa că familia Caster se mai liniști. Familia Bellamy puse ultimele bagajele în trăsuri și porni spre Boxwood.

Capitolul 3

Călătoria şi vizita familiei Bellamy la moşia ducelui de Dexter se desfăşurară fără evenimente. Lordul Torrance li se alătură chiar înaintea Crăciunului, după cum era de aşteptat, iar Colin, care plănuise să fie o vreme în preajma cardinalului, găsi și el o portiță de scăpare și veni, fiind foarte frumos primit mai ales de către vara sa, Tessa.

Pe ea o cam plictiseau pregătirile de nuntă ale surorii sale, care nu scăpa nici un prilej să-i amintească faptul că deși mai tânără, se căsătorea prima.

Tessa avea totuși o mare putere de adaptare, în funcție de împrejurări. Când se afla în oraș, se bucura să trăiască acolo și nu tânjea după traiul rustic; când era la țară, nu simțea lipsa civilizației și slăbea ritmul pentru a se potrivi cadrului general.

Când primi prima scrisoare de la lady Margaret, la vreo două săptămâni după sosirea la Boxwood, nu avu nici măcar

idee că situația familiei prietene nu se îmbunătățise acum că lumea plecase din oraș și rămăseseră mai puțini bârfitori.

Familia Bellamy făcu toate aranjamentele ca fiicele sale să pornească însoțite de lordul Torrance spre moșia familiei sale, Pembrokeshire.

Sir Edwin refuzase politicos invitația; evita compania cam plictisitoare a viitorului său ginere, pretextând că se bucurase îndeajuns de viața rustică. De aceea, familia Bellamy nu-și cumpărase nici o moșie în afara orașului.

Tessa nu pleca în călătorie cu inima deschisă.

Între condescendența surorii sale și placiditatea lordului Torrance, perspectiva unei luni în compania lor exclusivă nu putea s-o încânte defel. În momentele de liniște căuta o scuză plauzibilă pentru a rămâne la Boxwood sau a se întoarce în oraș cu tatăl ei, cu scuzele de rigoare pentru a nu ofensa familia Torrance.

Iar răspunsul la dilema ei sosi cu trei zile înainte de plecare.

Veni sub forma unei scrisori de la lady Margaret, la care adăugase și fratele acesteia câteva rânduri, ca de obicei. Prima pagină era ceva obișnuit, conținea multe banalități; numai când o întoarse observă că restul misivei fusese scris în mare grabă, pătat ici și colo din cauza cenușii în exces pentru a usca mai repede cerneala.

Tessa citi această parte cu mare atenție, mai ales că simpla lectură în sine era o problemă din cauza scrisului aproape ilizibil. Nu înțelese chiar totul, dar mesajul scrisorii îi era clar; era alarmant.

Se duse direct la tatăl ei, pe care-l scoase din bibliotecă, unde juca șah cu Colin.

– Am primit o scrisoare de la lady Margaret, tată, începu ea, intrând direct în subiect și aș vrea să mă întorc odată cu tine în oraș, pentru că familia prietena are mare nevoie de ajutor, așa simt.

Sir Edwin se încruntă.

– Știi că-mi face plăcere să te am alături, Tessa, dar trebuie să mă consult și cu mama ta în privința asta. Ce s-a întâmplat? Am crezut că problemele familiei Caster s-au mai diminuat acum.

– Așa ar fi trebuit să se întâmple, zise Tessa, dacă ducele de Gillane n-ar face totul pentru a-l ruina pe lordul Hartfield. Meg îmi scrie că acum se vorbește de ceva mai rău decât sinuciderea și cred că știi care este sursa. A mai menționat despre o vizită din strada Bow și se teme că Gillane își va folosi puterea și banii pentru a-l face pe Hartfield proscris.

Colin exclamă:

– Dacă a pomenit de strada Bow, este vorba de crimă!

Sir Edwin îi privi îngândurat.

– Fără a nega puterea și influența banilor lui Gillane la nivelul guvernului, vă pot pune că aceia care lucrează pe strada Bow au nevoie de mai multe dovezi decât elucubrațiile unui tată înveninat împotriva fostului ginere, indiferent cât de bogat ar fi acesta. Cât despre Jon..

– Tată! exclamă Tessa, nu cumva îl crezi capabil de a-și omorî soția?

– Din cât îl cunosc, nu, răspunse sir Edwin fără ezitare. N-am spus că l-aș putea considera vinovat pe Jon, cred doar că Gillane a găsit mijloacele de a face autoritățile să creadă că ar fi motive să-l suspecteze pe Hartfield.

– La naiba cu acest Gillane! exclamă Tessa fără a-i păsa că nu era o exclamație demnă de o doamnă. Nu știu dacă Jon i-a pus Constancei otrava în palmă spunându-i că este praf de miozotis, dar Gillane ar trebui să nu păteze reputația fiicei sale. Cu cât se transformă mai mult în scandal public, ies la iveală mai multe din aventurile acesteia. Cred că toată lumea a cam suferit de pe urma Constancei Hartfield.

– Provoca probleme vie, dar ce probleme face acum, moartă! exclamă Colin. Gillane nu mai gândește normal. N-aș fi crezut că va fi atât de afectat și de pornit împotriva lui Hartfield. Nu neg că poate acestuia îi va fi trecut vreodată prin minte s-o strângă de gât pe podoaba aia de nevastă a lui. Cu toate astea, n-ar fi avut nimic de câștigat în acest mod. Ba chiar din contră a pierdut foarte mult.

Tessa își ascultă vărul fără a se trăda în vreun fel în privința sentimentelor ei față de Jon Hartfield. Se gândise la multe motive pentru care acesta ar fi încercat să scape de nevastă. Moartea ei era o soluție mai simplă decât divorțul și nici nu avea de unde să știe că ducele va face totul să-l târască în justiție.

Dar apoi Tessa își spuse că aceste gânduri ale ei erau un fel de trădare față de prietenia ei, Margaret și familia acesteia și renunță la ele.

– Ai dreptate, Tessa, Hartfield va avea nevoie de prieteni adevărați și puternici, zise sir Edwin. Din cei douăzeci de ani în justiție am aflat că nu este nimic mai indicat decât dovezile solide. Nici Hartfield, nici prietenii lui nu trebuie să se bazeze pe faptul că nevinovăția îl va proteja.

Tessa se înfioră involuntar.

– I-ai putea ajuta, tată?

–Aș fi fericit să-i ofer un sfat bun, de specialist, dacă mi l-ar cere, dar nu i-aș putea fi apărător. Eu nu sunt avocat pledant, draga mea, ceea ce-i trebuie lui.

– Știu, tată, dar mă tem de încăpățânarea lui Gillane de a-l târî în justiție. Cu toate acestea cred că ar fi bine totuși să stăm de vorbă cu familia Hartfield și te voi însoți în oraș. N-aș putea sta la Pembrokeshire așteptând vești acolo.

Sir Edwin zâmbi indulgent fiicei sale preferate.

– Bine, draga mea, voi discuta cu mama ta, iar tu transmite-i lui Meg Caster că familia poate beneficia de sfaturile mele de specialitate.

Tessa sări de pe scaunul pe care se afla și-și îmbrățișă tatăl. Deși sir Edwin îi dădea mână liberă soției în problema fetelor se amesteca uneori când considera că planurile sale sunt mai bune. Și acum era momentul.

***

În prima dimineață de la întoarcerea la Londra cu tatăl său, Tessa trecu pe la Margaret unde avu de așteptat și trebui să

insiste pentru că servitorii fuseseră instruiți să spună că familia nu se afla acasă. Margaret cobori imediat ce auzi cine o căuta și se scuză că nu precizase excepții la instrucțiunile date.

– Asta pentru că nu mă așteptam să te văd până la începutul lui martie, zise ea, conducându-și prietena într-o încăpere în care se făcuse focul. Acum familia trăia restrâns, făcând mari economii.

Imediat ce închise ușa, lui Margaret îi pieri zâmbetul și abia reușea să-și stăvilească lacrimile. Tessa o strânse la piept pentru ca prietena ei să poată plânge în voie.

Sir Edwin, tatăl Tessei, care se numea Edwin Alan Meereswith Bellamy, la cei cincizeci și patru de ani ai săi era considerat primul jurist al țării. Prin relații de familie, dar mai precis prin abilitatea sa, ar fi putut ajunge consilierul regelui, dar nu avusese astfel de ambiții. Își câștigase averea în mod cinstit; bunicul său fusese Arhiepiscop de Exeter, tatăl un gentleman în garda regelui, iar el se căsătorise cu fiica mai mică a ducelui de Exeter, căsătorie considerată o mare afacere de către familie.

Convingerile, pregătirea juridică și integritatea sa, îi atrăseseră lui sir Edwin respectul și admirația celor din jur.

Aflat la Brooks, deși era prea devreme și nu avea prea mulți prieteni cu care să dezbată probleme juridice, sir Edwin fu uimit de un zgomot puternic.

Un domn care dormea în spatele lui sir Edwin se trezi brusc și după ce privi în jur asigurându-se că nu se întâmplase nimic începu să moțăie din nou; un alt domn din încăpere

ridică privirea de pe cartea pe care o citea și după ce privi în jur părăsi încăperea. Sir Edwin ridică și el privirea și se uită spre locul de unde se auzise zgomotul, adică spre ușă. Observând că zgomotul nu se mai repetă, presupuse că vreunul din chelneri scăpase vreo tavă prea încărcată și dădu uitării problema.

Dar după câteva minute liniștea fu tulburată din nou de data asta de vocea unui bărbat care profera vorbe nu tocmai ortodoxe la adresa cuiva.

Sir Edwin nu auzea dacă-i răspundea cineva, dar recunoscu vocea ducelui de Gillane care crease cea mai penibilă scenă.

Sir Edwin oftă, pentru că putea realiza prea ușor cui îi erau adresate invectivele proferate de acesta. Se ridică și se îndreptă spre hol de unde venea vocea ducelui. Făcu o grimasă pentru că nu concepea ca un bărbat ca ducele să facă astfel de scene.

– O să te fac să plătești tot, urla ducele Gillane. Apoi se întrerupse brusc văzându-l pe sir Edwin: ce naiba cauți aici? îl întrebă el.

– Pace și liniște în special, răspunse sir Edwin; poate că nu ești conștient că vorbești atât de tare încât deranjezi toată lumea din jur. Problemele tale cu Hartfield, adăugă el, privindu-l pe Jon aflat și el în încăpere, nu-i privesc pe cei din jur.

Ducele fu luat prin surprindere. Puțini erau cei care ar fi îndrăznit să-i facă observație pentru că era un om foarte bogat și influent. Sir Edwin însă, îl privea ca pe oricare altul. Și el era un om cu avere, stabil din punct de vedere social așa că își permitea să nu dea importanță opiniilor ducelui.

– Ce este, Bellamy? răcni ducele Gillane. Am luat masa cu tine acum câteva luni la Clarendon, ne cunoaştem, nu-i aşa? De ce te amesteci în discuţie?

Un altul ar fi roşit, dar sir Edwin nu se pierdu cu firea.

– Nu am nimic cu dumneata, Gillane, îi răspunse el; dar nici nu pot sta deoparte să ascult invectivele la adresa acestui tânăr pe care l-am considerat uneori fiul pe care nu mi l-a dat Dumnezeu. Nici un gentleman n-ar face asta.

Hartfield nu scosese o vorbă până atunci. Era tras la faţă, palid, dar auzind cuvintele lui sir Edwin, schiţă un zâmbet.

– Vă mulţumesc, sir, zise el. Cu toate acestea fapta dumneavoastră nu are sens, sir pentru că ducele Gillane nu face decât ceea ce vrea să facă, nu ascultă părerile altora. Consider că totuşi, cea mai bună soluţie este să-l las să spună tot ce are de spus fără a-i răspunde, până oboseşte sau se plictiseşte.

Spre uimirea lui sir Edwin, ducele Gillane scuipă pe covorul Aubusson din încăpere.

– La naiba! exclamă el, clubul ăsta nu mai este pentru domni! Este locul de adunare al ucigaşilor, trădătorilor şi hoţilor. Deşi invectivele lui le erau adresate celor doi în comun sir Edwin observă cum ducele strânse marginea scaunului până i se albiră încheieturile, apoi îi privi pe fiecare în parte şi ieşi din încăpere, continuând să ameninţe.

Hartfield vizibil relaxat, lăsă să-i cadă umerii în jos de parcă până atunci ar fi făcut un efort de a-i ţine ridicaţi. Veni spre sir Edwin şi luă palma acestuia în mâinile sale.

– Vă mulțumesc din suflet, sir, pentru intervenție. Știu că ați avut cea mai bună intenție, dar sper să nu regretați că mi-ați venit în ajutor. Ducele nu uită atât de ușor.

– Nici eu, zise sir Edwin. Cred că mă pot împrieteni cu cine vreau și nu mi-ar fi picat bine să stau aici să asist la ce ți-a făcut Gillane, chiar dacă n-ai fi fost fiul celui mai bun prieten al meu. Hai să bem un pahar de brandy, Hartfield. Nu-mi place cum arăți.

Jonathan vru să spună ceva dar renunță, încercă să schițeze un zâmbet dar nici acesta nu-i reuși. Avea nevoie de un prieten ca de aer.

Din momentul în care încetase să aibă o viață socială cei care-i arătaseră oarecare prietenie făcuseră eforturi de a continua să păstreze relația cu el, dar renunțaseră curând. Era un bărbat mai retras, mai deosebit, un introvertit, care nu suporta să fie privit cu milă. Îl urmă pe sir Edwin pe hol.

După ce sir Edwin dădu instrucțiuni unui servitor în privința felului de brandy pe care să-l aducă, cei doi bărbați se așezară confortabil.

– M-am întors doar de o zi în oraș dar am auzit prea multe despre tine și Gillane și sunt îngrijorat din cauza asta, începu sir Edwin. Iar dintr-o scrisoare primită de fiica mea de la lady Margaret am înțeles că ai fost deja audiat ca și unii dintre servitorii casei.

– Ca și toți prietenii mei, completă Jonathan. Nu sunt mulți pentru că unii dintre cei pe care-i consideram amici au

declarat că nici nu mă cunosc. Mama mă consideră nebun că nu pun capăt în vreun fel situației și uneori înclin să cred că are dreptate.

Servitorul care le aducea băuturile ciuli urechile, iar sir Edwin îl rugă politicos dar ferm să închidă ușa, lucru pe care-l și verifică.

Servitorul se întoarse cu băuturile vădit dezamăgit de faptul că era privat de secrete interesante, picante poate.

– Cred că era și cazul, zise Jonathan oftând ușurat. Cred că toți abia așteaptă să schimbe informații despre viața mea. Cred că viitorul nu-mi rezervă nimic bun.

– Gillane nu va putea face nimic decât dacă există dovezi împotriva ta. Crezi că există ceva care să poată dovedi că ai avut un rol în moartea soției tale? îl întrebă sir Edwin.

– Din cât știu numai una din servitoare ar putea depune mărturie împotriva mea.

– A depus deja? întrebă sir Edwin. Știi ce-a declarat?

Jonathan încuviință.

– Da. Gillane mi-a strigat în gura mare. Femeia respectivă pretinde că sticluța cu laudanum a fost găsită la capul Constancei și că ea i-o furnizase pentru a o ajuta să doarmă. Servitoarea îi dădea ea doza necesară pentru a n-o lăsa să ia singură dacă venea acasă băută. Minciuna abia aici începe: a declarat că mi-a spus doar mie de asta, pentru că eu să-i pot administra în situația în care rămâneam singuri. Lucrul acesta este absurd pentru că eu n-am mai împărțit aceeași cameră cu Connie de doi ani. Nu existau nici un fel de intimități între

noi. Dar acum este cuvântul ei împotriva cuvântului meu și se pare că declarația unei servitoare are mai mare greutate.

– Nu fi atât de sigur, îl liniști sir Edwin. Nu are putere acuzatoare.

Jonathan, care ținea paharul cu băutură într-o mână, ridică stânjenit privirea spre sir Edwin.

– Nu este doar ea. Această servitoare, ducele Gillane, chiar și valetul meu care a primit bani ca să mintă, toți m-au auzit amenințând-o pe Connie. Toată casa știe că ne certam fără încetare, iar ea amenința să mă ruineze. Tot ea se pare că i-ar fi spus femeii că vreau s-o omor. Eu când am amenințat-o pe Connie, i-am spus că vreau să divorțez, nu s-o omor.

Replica ei a fost că decât să apară în fața justiției mai bine aș omorî-o. Nu putea să creadă că nu mai are nici un fel de influență asupra mea, că nu-mi păsa de părerea lumii, sau de averea ei. Divorțul îl voiam, nu moartea ei.

– De ce, Jon?

– Dacă știți ceva din viața mea cu această femeie, cred că aveți și răspunsul la această întrebare.

– Știu că ai fost pus în situații neplăcute, dar asta nu este ceva neobișnuit, răspunse sir Edwin cu blândețe. Dacă lady Hartfield ți-a fost necredincioasă, cred că n-a fost nici discretă, iar dacă au fost discuții poate că n-au fost mai puternice de data asta ca să ajungeți la divorț. Doar vă înțeleseseți să duceți vieți separate. Exista altă femeie în viața ta?

– Nu, răspunse Jonathan cu convingere. Ar fi vrut să-i dezvăluie lui sir Edwin și motivele care-l făcuseră să nu divorțeze încă de Connie, dar cuvintele refuzau să-l asculte.

Din dorința de a n-o mai discredita acum pe Connie, care murise, el divagă de la adevăr.

– Știe toată lumea că m-am însurat cu ea pentru bani, dar mândria m-a făcut să vreau să divorțez. Au fost discuții și despre sir Richard, mai puțină discreție... am decis că este de-ajuns.

Sir Edwin puse paharul pe masă și-l privi pe tânăr în tăcere.

– Nu-ți pot spune unde va duce asta, Hartfield, dar dacă ai ajuns până aici, nu trebuie să iei lucrurile prea ușor. Ar fi bine să consulți un avocat.

– Cel care m-a audiat este omul lui Gillane.

– În acest caz, îți pot recomanda câțiva specialiști care sunt și oameni de onoare, se oferi sir Edwin. În același timp ai putea părăsi orașul adăpostindu-te la un prieten de încredere.

Jonathan îl privi cu ochii mari.

– Sugerați că arestarea mea este iminentă și că ar fi bine să mă ascund?

– Ce ți-am sugerat a venit mai mult de la un prieten decât de la un avocat, replică sir Edwin. Dacă cei de pe strada Bow sunt implicați, este pentru că le-a cerut Gillane, dar nu vor merge prea departe. Din ce mi-ai spus că deține împotriva ta, nu e ste o dovadă evidentă dar este de ajuns pentru a te trezi la Newgate.

Sir Edwin observă reacția lui Jonathan și continuă: de aceea este bine să te ascunzi undeva unde să nu poți fi găsit. Eu nu te pot ajuta până nu se formulează capete de acuzare împotriva ta și atunci îl voi ajuta pe avocatul tău.

Gillane te poate „ajuta „să ajungi la Newgate unde ai avea zile amare. Ascultă-mi sfatul, Hartfield, și nu vei regreta.

– Nu mă îndoiesc că aveți dreptate, sir, zise Jonathan. Chiar ați reușit să mă speriați, dar nu am unde să mă duc. Iar puținii prieteni care mi-au rămas, nu vor încălca legea pentru a mă adăposti.

– N-ar încălca legea atâta vreme cât nu s-au formulat capete de acuzare împotriva ta, dar dacă prietenii nu vor reacționa ți-aș putea împrumuta o sumă pentru a părăsi țara o vreme.

– Nu credeți că mi-aș înrăutăți situația fugind?

– Ascultă Hartfield, nu vrei să mai bem un brandy? zise el. Am nevoie de timp de gândire.

– Vă mulțumesc, domnule, mi- ați dat sfaturi prețioase și v-ați manifestat îngrijorarea. Pentru mine este și așa foarte mult.

– Să nu consideri că-ți împrumut banii de milă, o fac pentru prietenia care m-a legat de tatăl tău și pentru că oamenii ca Gillane, care consideră că-și pot permite orice pentru că au bani, trebuie opriți.

Capitolul 4

Tessa se trezi dintr-un somn ușor superficial și ascultă cu atenție să audă repetându-se zgomotul acela ciudat care o trezise. Acesta nu se mai repetă, dar ea sesiză un alt de zgomot și chiar identifică locul de unde venea; era peretele din spatele patului ei. Încă dezorientată, nu întreprinse nimic, dar apoi după ce zgomotul se repetă, se întrebă ce se putea întâmpla acolo pentru că era peretele unei încăperi goale; de fapt, era o încăpere care până atunci făcuse parte din camera ei, rezervată păstrării hainelor, un dressing pe care acum nu-l mai folosea.

Din cât își amintea, nu aveau musafiri. Mai mult curioasă decât alarmată, se ridică și după ce încălță papucii și un neglijeu, ieși pe holul întunecat. Nu se vedea nici o rază de lumină răzbătând pe sub ușă; încercă să deschidă ușa camerei cu pricina, dar o găsi încuiată. Acest lucru o uimi, așa că se

duse în continuare pe același hol la intrarea din camera învecinată care se deschise fără probleme. Ajunse prin aceasta la prima ușă și o găsi închisă.

Rămase câteva clipe ușor descumpănită, întrebându-se dacă avea rost să-și facă probleme. După câteva momente, găsi și explicația. Poate că angajații casei aveau vreo aventură, așa că găsiseră acest loc foarte potrivit.

Oftând, reveni pe coridor. Era o situație neplăcută, dar trebuia rezolvată pe loc. Lady Frances nu suporta situațiile ambigue și comportamente necorespunzătoare în rândul personalului, iar dacă acest lucru ar fi ajuns la urechile ei ar fi căpătat amploare.

Se întoarse în camera sa, unde avea o cutie cu cheile camerei care fusese dressingul ei.

Reveni pe holul întunecat și după ce se opri o clipă să-și tragă sufletul și să se pregătească pentru ce va găsi acolo introduse cheia în broască și deschise ușa.

Aceasta se deschise dar nu foarte ușor, ci cu oarecare greutate de parcă ar fi fost pus un obiect greu chiar în fața ei.

Imediat ce intră, observă cu stupoare că vechea ei cameră fusese transformată într-un elegant dormitor. Se așteptă să găsească acolo cuplul vinovat dar ceea ce văzu, o lăsă fără suflare. Duse mâna la inimă speriată, pentru că în fața ei se afla chiar Jonathan Hartfield.

– Și mama ar fi procedat cu aceeași delicatețe, o întâmpină el.

– Nu știu cum îți vei explica prezența aici, sir, începu ea, dar se opri văzând zâmbetul lui destins.

– Ce credeai? C- am venit să fur argintăria? Chiar dacă nu am bani asta nu înseamnă că...

– Poate bijuteriile, sugeră Tessa, doar dacă nu...

– Continuă...

– Mai bine mi-ai spune motivul pentru care te afli aici, căci trebuie să existe un motiv.

– Sigur că există! Miss Bellamy, ești o femeie admirabilă! Vrei să bei puțin vin cu mine? Mi se pare ciudat să-ți ofer eu vin în casa ta, dar date fiind condițiile...

Jonathan închise ușa și o invită să ia loc într-unul din fotoliile din încăpere.

– Este evident, începu ea că te afli aici la invitația cuiva, începu Tessa. Această încăpere a fost transformată pentru tine, pentru a-ți oferi tot confortul. Ai și vin, chiar. Nu cred că te așteptai să vin aici. Cu atât mai puțin mama sau Letty; așadar, doar tata te putea duce aici.

– Ești și foarte perspicace, zise Jon. În sănătatea ta, miss Bellamy.

– Să înțeleg că spui asta pe un ton batjooritor?

– Nu, miss Bellamy, te admir. Aș vrea să mă pot adresa direct spunându-ți Tessa pentru ca și tu să faci același lucru cu mine.

– Dacă dorești. Tata te-a adus aici, nu? De ce?

– A considerat că este un loc mai confortabil decât Newgate.

Tessa îl privi uimită.

– Ce vrei să spui? Sper că...

– Tess, zise el, nu mă dezamăgi, știu că poți găsi singură răspunsul.

Jonathan o privi pe deasupra paharului provocator, iar după câteva clipe ea găsi răspunsul.

– Te vor acuza de moartea Constancei. Dumnezeule, nu pot crede!

– Te rog să crezi.

– Tata te consideră nevinovat și a decis să te ajute să scapi de închisoare. Dar nu înțeleg de ce nu s-a gândit că acuzația nu-ți va putea fi adusă în absență și mai ales că nu vei putea sta aici totdeauna.

– Așa este. Și nu pentru că n-aș aprecia ospitalitatea sau aș tânji după Newgate. Ce este, Tessa? o întrebă el privind-o în ochi. Nu ești de acord cu inițiativa tatălui tău? Sau cu faptul că eludează legea? Vei fugi de aici dând alarma?

Tessa nu știa încă ce ar fi trebuit să facă, dar nu se temea. Îl urmări vorbind, cum ochii de obicei reci i se însuflețeau brusc devenind dintr-o dată conștientă că se afla în fața unui bărbat extrem de atrăgător.

– Dacă așa dorește tata nu am nimic de obiectat, zise ea.

– Ești o fiică foarte supusă, spuse Jonathan. Dar mă gândesc că dacă m-ai descoperit atât de ușor aici și ai chiar și cheia de la această cameră m-ar mai putea descoperi și altcineva.

– Nu cred, îl liniști Tessa explicându-i ce o făcuse să investigheze locul de unde se auzea zgomotul.

El zâmbi deodată auzind întreaga versiune apoi deveni brusc foarte serios.

– Știu că ai discutat cu sora mea și ai auzit ce se spune despre mine. Crezi că am omorât-o pe Constance, Tessa?

Ea fu luată prin surprindere de turnura pe care o luase discuția lor.

– Nu am idee.

– Dar ai o părere.

Tessa nu-i răspunse. Se întrebă însă ce-l făcuse pe tatăl ei să-l aducă astfel în casă.

– Nu i-ai spus tatei despre copil?

– Nu.

– De ce?

– N-aș vrea să aduc în discuție problema asta. Ar fi o rușine pentru Connie și un scandal și mai mare pentru mine.

Tessa era de acord așa că atunci când Jonathan o întrebă dacă-i va păstra secretul, încuviință.

– Ar trebui să-i spui adevărul tatei; l-am auzit de multe ori spunând că orice client trebuie să-i spună tot adevărul avocatului.

– De data asta adevărul favorizează vina, zise el cu amărăciune. Trebuie să-l am în vedere și pe sir Richard. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, mă consideri vinovat?

De data asta, Tessa se gândi o clipă înainte de a-i răspunde.

– Îți spun cu sinceritate că trebuie să fi fost momente în care ți-ai dorit s-o omori. Poate aș fi crezut că ai făcut-o dacă ar fi murit înjunghiată, dar o crimă cu premeditare... nu prea cred. Cu toate astea, nu exclud posibilitatea.

– Pe scurt, mă vezi omorând-o sub impulsul momentului, zise el surprins. Iar Connie care mă considera un bărbat prea rece...

– Eu cred că ești mai mult controlat... Cât despre faima de vânător de zestre, n-ar trebui să-ți pese prea mult. Este o imagine romantică, îndrăzneață, periculoasă, dar foarte atrăgătoare.

– Imaginea mea despre vânătorii de zestre este că trebuie ținuți departe de lume ca niște monștri, dar văd că pentru tine imaginea lor capătă alte dimensiuni, romantice chiar...

– Cred că este așa pentru toate moștenitoarele bogate, zise Tessa cu mult calm. Este atracția fructului oprit. Dar dacă am trecut deja trei sezoane fără să mă arunc în brațele vreunui ofițer care trăiește din soldă, consider că pot avea încredere în tine.

El începu să râdă.

– Nu subestima atracția pe care o poate prezenta un marchiz sărăcit.

Această discuție deschise seria celor care continuară și în ultimele două săptămâni. Atrasă de el Tessa îl vizita mereu seara, după ce valetul tatălui ei care-l servea și pe Jonathan să se fi retras la culcare.

Era o înțelegere tacită între ei, și nici unul nu pomeni nimic de aceste vizite tatălui ei care convins că musafirul său se plictisea de moarte singur, fără altă companie, îi dedica mult din timpul său. Cu cât îl cunoștea mai mult pe Jonathan cu atât era mai convins că acesta nu-și omorâse soția; cu toate

acestea, el n-ar fi înțeles vizitele nocturne pe care i le făcea fiica sa, sau le-ar fi conferit conotații care nu existau.

Sau poate nu era așa? Jonathan era genul de bărbat care-și dăruia gândurile ca pe cadouri.

Tessa care încerca să fie foarte cinstită cu sine admitea că exista o oarecare atracție, care nu mai avea nimic în comun cu prietenia, dar nu avea nici o dovadă că sentimentele erau reciproce. Erau clipe în care el o privea lung și flirta cu ea.

Tessa era conștientă de primejdia reprezentată de vizitele ei dese. Cu cât petrecea mai mult timp în compania lui, cu atât își dorea să fie cu el; când nu erau împreună el nu-i părăsea gândurile niciodată. Înregistra toate întâmplările zilei pentru a le dezbate cu el. Abia aștepta să treacă ziua să fie iar cu el. De fapt, chiar și oglinda începuse s-o atenționeze că nu dormea mai de loc noaptea și cearcănele negre îi subliniau frumoșii ochi.

Nu recunoștea deschis că se îndrăgostise de el, dar acesta era adevărul și ca atare primejdia. Nu dusese lipsă de curtezani și unii dintre ei reușiseră chiar s-o atragă în colțuri mai retrase să-i facă declarații, s-o sărute și ea nu-i respinsese chiar pe toți, dar acum era pentru prima oară că voia de la un bărbat mai mult decât prietenia.

Nu-și putea identifica sentimentele, dar era conștientă că dacă el ar fi vrut mai mult decât o prietenie nu i-ar opune rezistență. Nu se gândea neapărat la căsătorie, dar nu se mai îndoia că găsise bărbatul cu care și-ar petrece fericită restul vieții.

Două lucruri puneau acest lucru sub semnul îndoielii. Mama ei și Leticia se mai aflau la Pembrokeshire, iar viața socială a orașului era cam restrânsă pentru că lumea era plecată; de aceea, faptul că nu mai ieșea seara i se părea normal. Mai luase parte la vreo cină ocazional și de fapt, Colin care revenise și el în oraș la scurt timp după Tessa și tatăl ei, încercase s-o scoată cu diferite ocazii, dar ea refuzase spunând că era fericită acasă.

Într-una din seri, Tessa observă că Jonathan era îngândurat. Presupusese că era ceva normal pentru un bărbat obligat să trăiască numai în casă, retras de lume, dar observă că el continuă tot așa și serile următoare, devenind sarcastic și plin de amărăciune.

Renunțaseră curând la a mai menționa motivul care-l adusese în casa ei, nici despre nesiguranța viitorului lui nu mai discutară. Făceau o conversație plăcută, pe probleme diverse.

De aceea, Tessa presupuse că tatăl ei îi adusese vești neplăcute lui Jonathan.

Știind că era bine să nu discute aceste probleme cu Jonathan, se duse la tatăl ei. Reuși să nu-i trezească suspiciunea dar, din nefericire, auzi de la el exact ce n-ar fi vrut să audă.

Cu toate eforturile depuse de avocatul recomandat de el care abordase cazul lui Jonathan cu mult entuziasm, acesta nu putuse să-l scape de acuzații.

Ducele Gillane era foarte hotărât să facă totul pentru a-și pedepsi fostul ginere.

– Este un om puternic, Tessa, și nu-și folosește doar puterea ci și averea.

Pentru prima oară Tessa simți o strângere de inimă.

– Ce se va întâmpla cu el, tată? Va fi condamnat?

– Nu cred că se va ajunge acolo, zise sir Edwin, neștiind că-i dăduse un motiv de mare tristețe fiicei sale. Nu are dovezile necesare, dar dacă Gillane va face tot posibilul....

– Familia lui spune că lordul Hartfield stă undeva la prieteni, dar Jonathan își face probleme că se ascunde în loc să înfrunte soarta. Crezi că situația este atât de disperată, tată, încât să trebuiască să fugă?

Sir Edwin îi zâmbi.

– Ar face o mare imprudență, pentru că și-ar petrece restul vieții ca fugar, fără nume. Există desigur riscul să fie condamnat, dar din experiență știu că nu există dovezile necesare. Fiind lord, nu va fi judecat în tribunal ci în fața Lorzilor, iar Gillane nu-i poate forța nici cumpăra pe toți. Deja se vorbește cam urât despre faptele lui și dorința exagerată de a-și pedepsi ginerele.

Cuvintele tatălui ei nu erau chiar descurajatoare, dar ea nu le putea considera nici vești aducătoare de speranță. De aceea n-o mai surprinse amărăciunea lui Jonathan; el fusese de acord cu planurile lui sir Edwin și se retrăsese din viața socială în speranța că nu va fi condamnat. Dar acum speranțele i se cam spulberaseră și era considerat un laș pentru absența din oraș.

Tessa discutase dimineața cu tatăl său, iar seara se ocupă de o invitație la o petrecere pe care i-o adusese Colin. Ziua i se păru interminabilă. Seara, la petrecere, insistă pe lângă Colin s-o ducă repede acasă.

Acasă își dori să-l fi ascultat pe Colin pentru că tatăl ei se întoarse târziu și nu îndrăzni să se ducă la Jonathan până nu se asigură că sir Edwin se culcase.

Jonathan stătea pe întuneric în fața ferestrei privind casa mamei sale cu o expresie ciudată.

Speranțele cu care intrase în casa lui sir Edwin se spulberaseră și singura alinare o mai putea găsi în băutură deși nu acesta era modul său obișnuit de a trata o înfrângere. De obicei, dădea totul uitării și o lua de la început, dar de data asta nu mai avea un viitor în care să ia totul de la capăt.

Nu era încă proscris, dar acest lucru urma să se întâmple în viitorul apropiat. De fapt, voia să se autopedepsească pentru că în ultimele două săptămâni sperase prea mult că va fi din nou liber. Acum, deprimat fiind, voia să se pedepsească pentru naivitate.

Când auzi pașii Tessei îi ignoră. Tessa care se temea că el a părăsit casa cumva și că nu-l va ai putea vedea decât după ce va fi judecat simți o strângere de inimă. Nu știa la ce înțelegere putea să ajungă cu el în seara aceasta, dar se temea că Jonathan va fi fugit deja și asta însemna că speranțele care înfloriseră în sufletul ei se spulberaseră. Bătu cu disperare la ușă, conștientă că zgomotul putea fi auzit în alte părți ale casei.

Ușa se deschise brusc.

– Jonathan? chemă ea fără a putea vedea în întuneric.

El apăru în ușă, fără a-i face loc să treacă.

– Este târziu, nu mă mai așteptam să te văd în seara asta, zise el fără pic de căldură în glas. Ar fi mai bine să nu intri, nu sunt într-o dispoziție prea bună.

– Știu despre ce este vorba. Dacă tata ți-a spus ce am aflat și eu azi- dimineață nu este de mirare starea pe care o ai. Trecu pe lângă el și se îndreptă spre birou unde se afla carafa cu vin care altădată era plină.

El nu protestă, închise ușa și se așeză pe scaun.

– Crezi c-a fost bine să discuți situația mea cu tatăl tău? o întrebă el.

– Am fost foarte atentă, îl asigură ea. Trebuia să discut cu tata; am văzut că ai fost foarte supărat în ultimele zile și mi-am închipuit că nu vrei să discuți cu mine...

Ceva anume îi spuse Tessei că ar fi mai înțelept să-l lase în pace dar simțea că nu-l poate părăsi în starea în care se afla.

– N-am prea ieșit în ultimul timp, dar vărul meu, Colin, m-a convins să accept invitația la o petrecere la familia Cowpers în seara asta. Este încă devreme, dar ai fi surprins să afli câtă lume s-a întors deja în oraș. Ea începu să-i povestească despre cei prezenți acolo, pe un ton de ușor amuzament pentru a-i distrage atenția de la problemele lui.

Tessa se așezase la capătul patului îngust din cameră vorbindu-i pe întuneric. Nu i se părea ciudat să stea așa pentru că nu voia să-i dea nici un motiv să insiste în privința plecării ei. Poate din același motiv nu protestă când Jonathan își mai turnă un pahar.

El nu mai spuse nimic, lăsând-o să vorbească, să-i povestească noutățile din societate.Tessa nu avea habar unde zburau gândurile lui între timp. Era un bărbat dificil.

Tessa aproape că epuiză subiectul petrecerii la care fusese cu Colin și tocmai se gândea ce i-ar mai putea spune când el vorbi.

– Tess, ieși adesea cu vărul tău?

Ea se decise să spună adevărul.

– Da, suntem prieteni buni și ne face plăcere să ne petrecem timpul împreună.

– Ce vârstă ai, Tess? Douăzeci și unu? Nu numai că ești bogată, dar ești și foarte drăguță, plină de viață și inteligentă. Mi se pare greu să cred că nu te-a cerut nimeni în căsătorie.

– M-aș fi putut mărita dacă voiam, se confesă ea, dar nu-mi displace nici viața pe care o duc acum și nu văd de ce m-aș grăbi. Prefer să fac o căsătorie potrivită decât să mă mărit foarte repede.

– Dacă ții la McAffe, de ce nu-l iei de soț?

– Am fost chiar îndrăgostită de el în copilărie, este un bărbat frumos, dar ne-a fost scris să fim doar foarte buni prieteni, zise ea cu un zâmbet. Știi, i-am mai spus că sunt solicitată de mai toți ofițerii care trăiesc doar din soldă, n-aș vrea să le fiu necredincioasă și să mă mărit cu un bărbat fără grad.

– A, da începu el să râdă, îmi amintesc discuția. Ți-am spus atunci că un marchiz fără bani poate fi mai rău...

– Până acum nu m-a cerut nici un marchiz, glumi ea.

Jonathan îi luă mâna prin întuneric.

– Mi-ai face onoarea să te măriți cu mine, miss Bellamy?Promit să-ți fac viața frumoasă să nu regreți nici o clipă căsătoria cu mine.

Inima Tessei începu să bată tot mai tare, conștientă că Jonathan care-i putea simți pulsul știa ce se petrece cu ea.Tessa știa că nu era o propunere serioasă.

– Ce-ar fi dacă aş accepta? zise ea. Ce-ai face?

El începu să râdă și se așeză alături de ea pe pat. Înainte de a realiza ce se întâmplă, Tessa se trezi sărutată și strânsă în brațe, cu o intensitate pe care n-o mai experimentase până atunci.

Atitudinea lui n-o surprindea în totalitate.

Jonathan o eliberă după acest sărut pasional și o privi lung.

– Nu trebuia să mai vii aici după prima seară, Tess, fugi acum până nu e prea târziu!

– Nu am nici ce mai mică intenție să fug, răspunse ea.

– Nici eu să te fac să fugi, zise el, sărutând-o din nou.

Din clipa aceea Tess nu mai avu nevoie de cuvinte. Lăsă la o parte rușinea și-l prinse în brațe. Sărutările și mângâierile lor deveniră tot mai aprinse și-și explorară trupurile așa cum își exploraseră și gândurile. Jonathan îi dădu încet la o parte bretelele cămășii de noapte lăsându-i trupul gol. Pentru prima oară, Tess simți ce înseamnă dorința.

Capitolul 5

A doua zi dimineață, Tessa se trezi foarte repede și odihnită, deși revenise în camera ei doar la ivirea zorilor.

Era convinsă că aprecia corect ce se întâmplase între ea și Jonathan. Nu se schimbaseră vorbe de dragoste, promisiuni. Ar fi fost greșit să credem că nu și le-ar fi dorit, iar faptul că i se dăruise fusese expresia sinceră a dorinței și a afecțiunii pe care i-o purta.

Dar felul ei matur de a gândi o făcu să creadă că deși avea sentimente pentru ea Jonathan nu se afla în situația de a și le exprima. Scrise o scrisoare în care se scuză față de Colin că nu putea participa la un bal pentru care primise invitație și abia așteptă să poată fi cu Jonathan.

După cină, cam toată activitatea din casa Bellamy încetă. Cu atenție, ca de obicei, Tessa se strecură spre camera lui Jonathan.

Bătu încet ca de obicei la ușă, dar spre uimirea ei aceasta se deschise imediat. Intră și ceea ce văzu o șocă exact ca în prima seară când venise atrasă de acel zgomot ciudat. Patul și scaunele dispăruseră. Biroul era tras lângă perete. Nu-și închipuia când plecase Jonathan dar tânjea să se ducă la tatăl ei să-l întrebe dacă plecarea lui fusese planificată sau dacă fusese doar decizia lui Jonathan. Nu avea pe cine să întrebe și singura soluție era să aștepte să vadă ce informații primea.

Se întoarse în camera sa și începu să se pregătească de cină. Cină doar cu sir Edwin, după care urma o vizită la una din mătușile sale și era deja îmbrăcată când majordomul îi anunță sosirea lui Colin. Era surprinsă de vizita lui la această oră, dar îl primi cu bucurie.

– Cum te simți, dragă verișoară? o întrebă el, vădit îngrijorat.

– Bine. De ce mă întrebi?

– Te-ai grăbi să pleci de a petrecerea lui Betty Lang, încât mi-am închipuit că nu te simți bine.

– Nu era o problemă de sănătate, deși trebuie să admit că am fost cam deprimată în ultimul timp. Cred că-mi lipsește Letty.

– Iar eu am crezut că vizita ei la Pembrokeshire a fost o eliberare pentru tine.

– O, știi că nu iau în serios prostioarele surorii mele, zise Tessa râzând. A, am uitat să-ți spun că în ultima zi petrecută la Boxwood, trebuia să aibă întâietate asupra mea la așezarea la masă, ea fiind aproape măritată, iar eu nu.

Colin începu să râdă de absurditatea verișoarei sale mai mici.

– Nu pot să sper decât că Torrance se va trezi mai repede la realitate și-i va aplica la diferite intervale câte o bătaie bună, glumi el. Știu că n-ar trebui să spun asta nici în glumă, dar rămâne între noi. Îi aștepți să se întoarcă, nu?

Văzând că Tessa nu-i răspunse pentru că se gândea doar la Jonathan și la ce i se putuse întâmpla, Colin oftă.

–Draga mea, nu pot crede că te simți prea bine când observ că visezi în timpul zilei, mai ales în timpul unei conversații.

Tessa îi zâmbi și-i ceru scuze, iar după câteva clipe Colin se ridică să plece la o cină unde era invitat. Dar Tessa nu apucă să rămână nici o clipă singură pentru că fu imediat anunțată sosirea Margaretei.

Când își văzu prietena Tessa înțelese că nu se întâmplase nimic bun. Lady Margaret insistă să discute și cu Colin.

– Jonathan a revenit acasă acum câteva ore, începu ea, cu ochii în lacrimi, fără să spună unde a stat în timpul acesta. A trimis un mesaj și foarte repede au apărut doi bărbați care l-au dus pe Bow Street și mă tem că de acolo la Newgate.

Tessa vru să-și încurajeze prietena dar avea ea însăși nevoie de încurajare.

Sir Edwin care sosi și el ascultă toate acestea de parcă ar fi aflat o noutate, dar Tessa care-l cunoștea bine știa că era bine informat asupra celor petrecute.

Sir Edwin încercă s-o consoleze pe lady Margaret, care curând se ridică să plece, după ce-și vărsase focul.

– Presupun că mama lui Jonathan i-a adus mai multă durere decât faptul că Jonathan a fost arestat, zise el după plecarea tinerei când rămase doar cu Tessa și Colin.

Colin o privi lung.

– Tess, ce se întâmplă?

– Nimic, zise ea încercând să-i zâmbească, sunt afectată de veștile aduse de Margaret.

– Păcat că lucrurile au luat o astfel de întorsătură, zise el. Crezi că Jonathan a omorât-o pe Connie?

– Nu știu ce să cred, dar consider că măcar prietenii lui n-ar trebui să discute astfel pe seama lui.

***

Când se întoarseră lady Frances și Leticia peste câteva zile tot orașul nu mai discuta decât despre arestarea lui Jonathan Hartfield și iminenta lui condamnare. Lady Frances, foarte bine informată preferă să nu discute subiectul în afara casei pentru că prietenia dintre Sir Edwin și tatăl lui Jonathan era binecunoscută în oraș. Dar nici ea, nici Tessa n-o putură opri pe Leticia care profită că fusese o apropiată Constancei și a familiei Caster pentru a-și atrage mai multă atenție.

Mai mult, Leticia făcu nenumărate vizite în casa familiei Caster discutând cu mama lui Jonathan, care, fericită că avea pe cineva s-o asculte, îi spunea vrute și nevrute.

Biata lady Margaret, nu avea cum s-o oprească să vină. Singurul lucru pe care-l putea face era să nu-i mai transmită mamei sale tot ce afla și astfel circuitul informațiilor Leticiei era întrerupt cumva.

Era spre sfârșitul lui martie și se apropia data la care urma să aibă loc întrunirea Lorzilor pentru a-i judeca pe cei de rangul lor care greșiseră.

Nici Tessa nu mai avea informații în afara celor aflate din presă sau din bârfele Leticiei. Degeaba insistase ca mama ei s-o însoțească la închisoare să-l vadă pe Jonathan.

Sir Edwin, ca de obicei, nu împărtășea prea mult din munca sa la acest caz, dar Tessa observa că era din ce în ce mai îngândurat. Începu să simtă că Jonathan nu putea scăpa din ghearele ducelui Gillane.

În cea de a doua săptămână a procesului sir Edwin veni să-i vorbească.

– Îți amintești cumva, Tessa, dacă s-a întâmplat ceva deosebit în seara logodnei surorii tale?

– Mă întrebi în calitate de avocat, tată? Știi prea bine că n-au fost evenimente.

– Selby, începu sir Edwin, știi, avocatul ducelui Gillane a venit să-mi spună că își face datoria în acest proces, dar consideră că este o farsă. Gillane și-a adus martori falși și a apărut cu un individ căruia nu știm dacă să-i dăm crezare. Pretinde c-a fost angajat de la o agenție să ajute servitorilor noștri. A declarat că în seara aceea l-a văzut pe Hartfield năpustindu-se în hol și imediat s-au auzit țipetele isterice ale

unei femei din încăperea din care ieșise Hartfield. A mai spus că poate cineva dintre membrii familiei a chemat-o pe Margaret să aibă grijă de cumnata ei. Selby a spus c-ai fi fost tu după descrierea făcută de omul acela. Ce zici, Tess?

Ea nu văzu de ce ar fi negat asta.

– Da, tată, Jonathan și Constance s-au certat, ea a început să ridice glasul, așa că am făcut toul ca să preîntâmpin o scenă.

– Dacă ai fost acolo, probabil știi mai multe, poate chiar motivul certei. Îmi pare rău, Tess, am sperat că omul te-a confundat, nu vreau să te implic, dar deja lucrurile au cam scăpat de sub control și va trebui să declari ce ai văzut în noaptea aceea.

Tessa era uluită.

– De ce, tată? Mai este un secret pentru cineva că soții Hartfield nu se înțelegeau și aveau discuții frecvente?

– Da, dar Selby și ducele consideră că acea ceartă a fost una importantă, pentru că avut loc foarte repede după întoarcerea lui Hartfield și se pare că de asta depinde libertatea lui Hartfield.

În timp ce tatăl ei vorbea, Tessa își reaminti cearta și încercă să stabilească dacă adevărul redat cu exactitate n-ar fi însemnat că Hartfield avusese un motiv foarte solid de a scăpa de soția sa. Depindea desigur foarte mult de cei care judecau acest caz. Încercă să evite un răspuns concret, spunându-i lucruri destul de vagi despre acea noapte, dar dacă era forțată să depună mărturie, lucrurile se schimbau.

Se spălă, se schimbă și-și luă mâncarea pe o tavă în cameră, cerând să-i fie pregătită o trăsură, s-o ducă în oraș.

***

Colin McAffe se afla în trăsură alături de vara sa, Tessa.

– Știu că tu consideri că este bine ce faci, Tess, începu el, observând că fata îl privea cu un aer ușor plictisit pentru că mai auzise de două ori ce credea el.

– Este o necesitate, Colin, replică ea. Știi asta prea bine. Crezi că mie îmi convine?

– Mai sunt și alte soluții, insistă el.

– Nici una nu este practică, se menținu ea pe poziție. Asta este singura viabilă și o voi pune în aplicare chiar dacă voi avea de suferit.

Astfel ajunseră în fața celei mai temute închisori, Newgate.

Paznicul era destul de surd și mirosea cumplit, așa că McAffe făcu un efort pentru a-i spune de ce veniseră, dându-i bacșișul de rigoare.

Partea din închisoare spre care cei doi au fost conduși nu era tocmai ce se așteptase Tessa, de fapt era o secțiune specială pentru criminali și pentru cei care, cu bani, își puteau asigura aici un oarecare confort.

Tessa își lăsase vălul pe față și se îmbrăcase foarte simplu, dar chiar și așa, era mai elegantă ca majoritatea celor care treceau pe acele coridoare lungi întunecate și atrase atenția tuturor celor din celulele prin fața cărora trecea.

Colin făcu tot ce trebuia pentru a fi lăsați să intre în celula lui Jonathan. Un alt paznic îi conducea spre locul în care se afla el.

Deși o speria mirosul puternic, întunericul și starea de rău care i-o producea acest loc, Tessa remarcă efortul făcut de sir Edwin pentru a-i asigura lui Jonathan un trai mai puțin mizerabil.

Celula lui nu avea gratii ci doar o ușă de fier cu un geamlâc pe unde i se dădea mâncarea sau i se anunțau vizitatorii.

Când Jonathan deschise văzură o încăpere de dimensiuni medii, cu tot confortul, așa cum nu s-ar fi așteptat. Jonathan avea chiar și vin pe masă.

Dar cuvintele cu care îi întâmpină alungară tot avântul Tessei:

– De ce ați venit?

McAffe fusese instruit de Tessa să nu vorbească decât dacă era cazul, păstrându-și opiniile pentru sine.

Tessa îl cercetă din priviri. Vru să vadă o schimbare și se aștepta la ceva în rău pentru că într-un loc precum acela în care se aflau... dar observă că Jonathan era îmbrăcat foarte curat și nu părea mai afectat decât îl știa.

– Știu că n-o să-ți placă ce vei auzi, zise ea pe un ton destul de rece. Cu toate astea este necesar. Vom discuta în fața lui Colin. El se află aici la insistențele mele și vom pleca imediat după ce vom fi realizat ceea ce ne-am propus.

Jonathan îl privi pe Colin cu indiferență.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă el în cele din urmă.

Tessa îi povesti discuția cu tatăl său.

– Dacă ar fi fost vreunul din servitorii noştri, n-ar mai fi fost nevoie, încheie ea.

– Sper că n-ai venit aici în mizeria asta să-mi ceri să te dezleg de promisiunea făcută, de a nu destăinui nimănui ce mi-ai promis în seara aceea. Aş fi înţeles.

Jonathan îi spuse acestea pe un ton foarte rece, lipsit de emoţii, iar inima ei simţi că nu mai era acelaşi bărbat căruia i se dăruise cu câteva săptămâni în urmă. Prinzând însă curajul de care avea nevoie, ea intră în subiect.

– Am venit aici să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine; de aceea a venit şi Colin. A obţinut o licenţă specială în această dimineaţă de la arhiepiscop şi va începe imediat slujba.

Jonathan o privi uluit.

–Vrei să te măriţi cu mine? Ţi-ai pierdut minţile? Sau eu nu mai raţionez?

Nu era un răspuns prea încurajator.

– Nici unul din noi nu se află în situaţia asta, zise ea. Dar dacă sunt soţia ta nu pot depune mărturie împotriva ta.

El izbucni în râs.

–Dragă Tessa, mă uimeşti! Ai reuşit să le rezişti acelor ofiţeri care trăiesc doar din soldă şi eşti gata să te măriţi cu un lord scăpătat. Nu sunt demn de tine.

– Este dorinţa mea... şi mai ales este necesar. Îmi pare rău că afli în aceste condiţii ce am de spus, Jon, dar trebuie să te căsătoreşti cu mine. Curând, sarcina va începe să se vadă.

Se făcu tăcere, o tăcere apăsătoare, care dură mai mult decât putea îndura ea.

– Poate crezi că numele meu este mai bun decât de a nu avea nici unul pentru acest copil, dar când va trebui să împărtășești dezonoarea s-ar putea să nu mai gândești la fel. Sunt sigur c-ar mai exista și alte soluții, n-aș vrea să ajungi să regreți.

– Nu voi regreta, zise Tessa. Mă refuzi, așadar?

– Cum să te refuz? Să nu mă achit onorabil de o responsabilitate? Cine mă crezi? De parcă faptul că te fac soția mea ar fi ceva neplăcut! Te rog să mă ierți, dragostea mea, dar locul acesta are un efect nefericit asupra psihicului meu. Nu aveam de gând să te refuz oricum, dar aș vrea să fac asta pentru binele tău. Ce mai așteaptă preotul pe care l-ai adus?

Colin trase aer în piept și după ce aduse doi paznici ca martori, începu slujba de cununie a celor doi.

Capitolul 6

Tessa reveni acasă unde o aștepta partea cea mai grea a planului. Colin se oferise s-o ajute și acum, dar ea preferă să facă față greutăților singură. Trebuia să-și găsească tatăl, apoi mama și sora. Voise să le spună fiecăruia în parte ce făcuse, dar acum simți că nu-i va fi posibil să repete aceleași explicații de trei ori.

Se gândise să ascundă sarcina cât mai mult timp; nu fusese confirmată de nici un medic de fapt, dar nu se îndoia, avea propriile-i semne.

Trebuia să se gândească în același timp și la bietul Jonathan să nu-l pună într-o lumină proastă.

Niciodată nu văzu figuri mai uluite decât ale părinților. Lady Frances, care nu era o femeie ușor impresionabilă nu-și putu stăvili lacrimile, tatăl ei se încruntă, o întrebă ce motive avusese. Nu mai conta acum că poate părinților nu le displăcea foarte tare cel cu care se căsătorise. Îi deranja de fapt

maniera în care o făcuse. Tessa era majoră și putea face ce dorea; ei se vor mărgini la a-i întrerupe sprijinul material, poate. Dar cunoscându-și bine părinții, nici nu se gândi că tatăl ei ar putea lua o asemenea măsură.

Sir Edwin îi pusese întrebări legate de întâlnirile ei clandestine cu Jon, dar n-o putea face acum să-i confirme suspiciunile de față cu soția sa, așa că lăsă problema în suspensie. Lady Frances crezu că aventura celor doi începuse înainte de vizita de la Boxwood; voia doar ca lucrurile să fi fost făcute așa cum le făcea toată lumea civilizată.

Dacă sir Edwin nu prea crezu spusele Tessei și deja trecuse o oră și se epuizaseră toate întrebările, el văzu că nu mai putea face nimic și luă mâna fiicei sale în palmele sale mari.

– Ce pot să spun? Îmi place mult Hartfield și mă bucur că-mi este ginere. Nu mă deranjează faptul că aleargă după avere. Mă supără că ai acționat de una singură ascunzându-te de noi, c-ai făcut totul în grabă.

– De ce să mai fi așteptat câteva luni când acum am putut să-l ajut? întrebă Tessa.

– Deși m-am implicat în situația lui Hartfield, dorința mea a fost să te țin departe pe tine. Cu toate dovezile aduse nu cred că Lorzii îl vor condamna. Voi discuta în seara asta cu Selby pentru a-i comunica noutățile care-l vor ului, sunt sigur. El consideră că acel chelner nu te cunoștea, deci nu-ți poate duce numele în justiție.

Tessa își îmbrățișă tatăl, mulțumindu-i pentru tot ajutorul acordat lui Jon.

– Vreau să fii fericită, Tess, zise el. Ești o tânără foarte sensibilă. Dacă tu ești mulțumită de această căsătorie voi fi și eu.

Lady Frances abia rosti câteva vorbe.

– Cum îl vom introduce în societate, Tessa? Te-ai gândit la ce va spune lumea?

– Probabil că nu vor aprecia corect.

– Posibil, dar vor cleveti, zise lady Frances. Lucrurile depind de finalul procesului lordului Hartfield; dacă va fi achitat vei ieși fată curată și vei putea motiva că ați avut o cununie restrânsă din cauză că perioada de doliu după Connie n-a expirat.

Tessa ascultă comentariile părinților care găseau cele mai bune soluții pentru a scuti cuplul de confruntarea cu societatea. Deciseră să nu facă nici un anunț de căsătorie decât după terminarea procesului. Mama lui Jonathan și lady Margaret vor fi înștiințate desigur, dar li se va interzice să comenteze cumva sub pretext că i-ar face rău lui Jonathan.

Sir Edwin sugeră că Tess și Jon și-ar putea petrece luna de miere la Boxwood, fără a reveni în oraș până anul următor, când bârfa va mai fi încetat.

Lady Frances era însă de altă părere.

– De ce să se ascundă de lume de parcă ar avea de ispășit o pedeapsă? Dacă Hartfield renunță la doliu pot ieși numaidecât în societate. Nu toate cuplurile au parte de o nuntă fastuoasă sau de o lună de miere. Unele trimit doar cărți de vizită cu invitații.

Tessa zâmbi.

– Şi dacă ne vor considera proscrişi şi nimeni nu ne va călca pragul?

– Vor veni, draga mea, zise lady Frances, cu cinismul ei obişnuit. De fapt, dacă totul va ieşi bine pentru Hartfield nu vei prididi cu oaspeţii. Căsătoria ta poate avea acum o aură de dezonoare dar lumea o va considera unică. Singura interdicţie va fi să nu dansezi până nu va trece un an. Asta nu înseamnă că nu puteţi merge la baluri.

Tessa nu se prea gândise la petrecerile la care vor lua parte, mai ales în primele luni, dată fiind situaţia lor, puţin mai deosebită, nu era bine să se afle în societate cu el.

– Trebuie să aflu ce-şi doreşte şi Jon, zise ea după o perioadă de gândire.

Oricum, familia fu de acord că Jon şi Tessa aveau nevoie de o casă numai a lor. Sir Edwin îşi rugă un angajat să caute casele care rămăseseră libere în sezonul acela.

Se puse desigur, problema felului în care va primi Leticia această veste. Lady Frances era mai apropiată de fiica ei cea mică şi se întreba cum va primi aceasta, ale cărei defecte le cunoştea bine, vestea că sora ei cea pe care o considera neatrăgătoare se căsătorise, şi mai ales cu un bărbat cu un rang mai mare decât al celui pe care urma să-l ia ea. Sir Edwin nu se arătă interesat de felul în care va primi fiica sa mai mică vestea, aşa că lady Frances luă sarcina pe umerii săi.

Este puţin spus că Leticia se înfurie teribil de această capcană, cum numi ea cununia surorii sale mai mari. Apoi ar fi izbucnit în lacrimi de isterie, dacă lady Frances n-ar fi fost acolo s-o calmeze.

După ce aceasta reveni la o oarecare stare de calm, lady Frances îi spuse că furia ei nu schimba cu nimic lucrurile.

– Nu pot fi geloasă pe biata Tess, izbucni Leticia. Cred c-a făcut tot posibilul să-și găsească un soț adecvat. O mamă, va fi un scandal atât de mare, încât îmi va afecta căsătoria!

Lady Frances o consolă:

– Nu-ți face probleme, draga mea. I-am spus deja Tessei că am acceptat situația asta doar pentru c-a apărut pe neașteptate.

– Toată lumea va vorbi doar despre asta și va uita de cununia mea.

Deși o mamă foarte iubitoare, chiar și lady Frances considera că fiica ei exagerează în unele momente.

– Mai sunt două luni până la căsătoria ta, Letty. Până atunci, sunt sigură că Tess și Jon își vor fi căpătat rolul în societate și nimeni nu se va mai gândi la ei în ziua cununiei tale.

– Ar fi fost normal ca Tess să aștepte să se mărite după mine, prin septembrie. Cred c-a făcut asta doar ca să mă pună la punct pentru că i-am reproșat de multe ori că va rămâne fată bătrână. Și apoi, cu Hartfield și-a găsit să se mărite din toți bărbații? Sper doar să nu aibă sfârșitul bietei Constance.

Dar până și lady Frances care-și adora fiica, nu mai suportă comentariile ei deplasate și o atenționă că depășise limita, interzicându-i să mai spună ceva pe tema aceasta.

Înțelegând că greșise, Letty își ceru iertare, mulțumindu-se să mai adauge ceva despre vânătorii de zestre și prostia unor moștenitoare bogate.

***

Judecarea lui Jonathan de către cei 42 de Lorzi, dură până la sfârșitul săptămânii. Cu toate asigurările primite de la sir Edwin, Tessa și cei apropiați lui Hartfield avură mari emoții, simțind că aceasta fusese cea mai lungă săptămână din viața lor. Problemele fură discutate și rediscutate, dar nu cu voce tare, de parcă se temeau cu toții să nu spună prea mult. Tensiunea și așteptarea le dădură mult de furcă în zilele acelea.

Când se pronunță mult temutul dar și mult așteptatul verdict, nu votară toți pentru achitarea lui, dar mare parte o făcură. Jonathan Hartfield putea să-l sfideze acum pe bogatul duce Gillane cu toți banii și relațiile acestuia.

Mulți dintre lorzi insistară să-i strângă mâna lui Jonathan, iar el ascultă opinia noului său socru și se lăsă sub bucuria momentului.

Sir Edwin, se ținu departe de bucuria generală, convins fiind că părerea lor bună despre Hartfield se va răspândi imediat ce se vor întoarce la familiile lor. Opinia populară înclină din nou balanța în favoarea lui Jonathan.

Cei care în ultimele luni se ținuseră departe de el, erau acum primii care care declarau cât de șocați fuseseră să audă că un lord riscase să fie condamnat numai pentru că nevasta lui care era cunoscută pentru escapadele amoroase luase mai multe somnifere decât era necesar.

Amintindu-și neliniștea Tessei, sir Edwin trimise acasă mesajul că Jonathan era liber și se vor întoarce împreună curând.

Mesajul lui sir Edwin a fost primit cu mult entuziasm în casa Bellamy, cu toate că nu li se risipiră imediat toate temerile.

Știind de la sir Edwin că era ziua în care se rezolva într-un fel problema lui Jonathan, doamnele Caster se strânseseră deja acasă la Bellamy în așteptarea verdictului. Lady Frances făcu tot ce-i sta în putință, ba chiar nici nu putu să-și îndeplinească îndatoririre de gazdă, ca de obicei.

Tessa reușea să se controleze destul de bine, dar fiind mai tăcută ca de obicei lăsa să i se citească pe chip îngrijorarea. Cei care o cunoșteau înțelegeau asta prea bine.

Până și Leticia, care nu contenea să-și arunce veninul spre sora ei, era mai tăcută și îngândurată ca de obicei, fără însă a se reține de la a face observații cu privire la vânătorii de zestre în fața mamei sale și a celorlalte doamne.

Lady Margaret își frângea mâinile și o privea nedumerită pe Leticia ale cărei observații jenante erau făcute într-un mod deranjant.

Mama lui Jonathan părea singura neafectată de situație, deși repeta încontinuu că nu mai suportă starea de tensiune, pentru ca mai apoi să sară la subiectul nerecunoștinței copiilor față de părinți.

Tessa abia mai suporta așteptarea îndelungată, dar când se auzi în sfârșit trăsura oprind în fața casei și Leticia confirmă

sosirea lui sir Edwin și a lui Jonathan simți o strângere de inimă știind că-și vedea soțul pentru prima oară de la cununie. Nu știa dacă să-i pară rău sau să se bucure că întâlnirea lor avea loc într-un salon plin cu doamne.

În cele din urmă se bucură și ea mai mult decât ceilalți.

Imediat ce intră în încăpere, privirile li se întâlniră dar ea nu găsi căldura pe care o aștepta în ele și lăsă ochii în jos. Realiză fără mare bucurie că era timidă; cu toate astea era aceeași femeie care-l întâlnise noaptea în secret care îndrăznise să facă dragoste cu el. Dar Tessa, care înfruntase ororile închisorii Newgate, pentru a-i cere să se însoare cu ea, care așteptase în tăcere reacția lui, temându-se că va fi respinsă de persoana care însemna totul pentru ea nu mai putea fi o femeie timidă.

Jonathan fu luat imediat în primire de către mama sa, care începu să turuie despre cât de afectată fusese.

Lady Margaret veni și ea aproape, la fel părinții Tessei, chiar și Leticia.

Tessa rămase puțin detașată de restul grupului, părând rece și controlată. Era, de fapt, doar teama că Jonathan venise la ea din datorie și nu din dragoste.

Lady Frances o femeie inteligentă care știa să facă față oricărei situații, reuși s-o liniștească pe Leticia care vorbea întruna, apoi pe doamnele Caster, ba chiar mai mult să ele trimită acasă; urma să se întoarcă desigur la cina festivă din seara aceea în onoarea lui Jonathan.

Părinții Tessei hotărâseră ca deocamdată tinerii căsătoriți să rămână în casa lor, până vor găsi o locuință adecvată pe placul lor. Apoi, cu delicatețe, îl expediară pe Jonathan în camera sa iar pe Tessa o mai reținură sub un pretext oarecare.

Dar curând după ce-și luă rămas- bun de la fiica lor, plecară împreună în oraș să facă ultimele cumpărături pentru nunta Leticiei.

Apartamentul în care urma să locuiască noul cuplu era format din două dormitoare despărțite de un salon. Tessa se duse direct în acesta din urmă, unde-l găsi pe Jonathan așteptând-o.

– Ei, dragă soție, am rămas în sfârșit singuri, dar se pare că nu mai este atât de interesant pentru că acum este totul legal. Poate c-ar fi bine să ne retragem în camerele noastre și să ne întânim doar pentru a face dragoste.

Tessa fu descumpănită de remarca lui.

– Putem face asta, dacă este ce-ți dorești, deși nu mă bucur să stăm despărțiți. Știu că te-ai săturat să stai închis la Newgate, așa că mi se pare o lipsă de bun simț să vreau să continuăm așa.

–Știu că nu poți trece imediat peste cele întâmplate și greșelile trecutului; important este însă să nu le repeți.

– Nici măcar lucrurile bune?

El o privi lung înainte de a-i răspunde.

– Cred că există o primejdie în orice repetiție. Noi, de pildă, ar fi trebuit să-l dăm imediat afară din celulă pe McAffe și să facem dragoste, pentru ca mai apoi să avem ce ne aminti.

Tessa zâmbi.

– Avem o căsnicie originală, începu el. Dar ar fi o prostie să insistăm prea mult asupra dezavantajelor începutului când sunt foarte multe avantaje; primul și cel mai important este că mă aflu aici și nu la Newgate. Lucrurile s-au desfășurat cu prea mare repeziciune și nici n-am apucat să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Sir Edwin mi-a spus că mărturia ta ar fi fost punctul forte, cu care aș fi putut primi o condamnare de toată frumusețea, dar din câte știu n-ai avut deplină încredere în el pentru a-i spune tot adevărul. Oricum, n-aș fi vrut ca lumea să afle tot adevărul, așa că trebuie din nou să-ți mulțumesc.

Recunoștința era ultimul lucru pe care și-l dorea de la el.

– Acesta a fost principalul motiv pentru care am dorit să ne căsătorim dar nu singurul... începu ea.

Dar Jonathan o întrerupse.

– O, desigur, ce egoist sunt! Dorințele doamnei sunt cele mai importante. Tess, aș vrea să știi că n-am premeditat ce s-a întâmplat în acea ultimă seară între noi. N-am vrut să suferi consecințele.

Tessa îl privi uimită, neînțelegând ce se întâmpla.

– Nu considera că m-am lăsat sedusă, sir.

– Ei bine află că am plănuit totul! Mi-am dorit asta de când te-am văzut la logodna surorii tale, când mi s-a părut că surprind o privire admirativă în ochii tăi frumoși. Erai atât de stăpână pe tine, atât de controlată. Dar știi, tinerele bine crescute și educate, nu sunt genul meu, eu am altă reputație...

– Cred că este greșit atribuită, sir...

– Mă surprinde plăcut afirmația ta, Tess! În acest caz, nu mă voi mai învinui pentru cele întâmplate. Pe la sfârșitul primei săptămâni am simțit că sentimentele mele erau identice cu ale tale și dată fiind intimitatea vizitelor noastre era un lucru inevitabil. Sper că nu-ți dorești o căsătorie de conveniență. Despărțirea de două luni n-a micșorat atracția pe care o simt pentru tine.

Erau primele vorbe frumoase pe care le auzea de la el, deși poate și-ar fi dorit mai mult.

– Nici pentru mine, sir, admise ea.

Jonathan se apropie, o prinse în brațe și o sărută pasional. Tessa se lăsă sărutată, dar la un moment dat se retrase aruncându-i o privire speculativă.

– Sper că nu faci parte din categoria femeilor care nu se lasă sărutate în timpul zilei! Vom avea probleme în acest caz.

Pentru prima oară, ea râse destinsă.

– Sper să avem foarte puține probleme, Tess. Una dintre cele mai grave neînțelegeri pe care le-am avut cu Connie a pornit de la lucruri mici, neînsemnate, dar au degenerat în certuri de amploare. Nu știu încă ce fel de căsnicie vom avea, dar aș vrea să fim foarte cinstiți chiar de la început. Trebuie să facem eforturi să nu ajungem într-o situație pe care să n-o putem remedia. Sunt atâtea asemănări cu prima mea căsnicie încât mă și sperie uneori; aș vrea ca sfârșitul să fie totuși altul.

Tessa se disprețui pentru dorința ei poate exagerată de a fi curtată tradițional, de a auzi vorbe frumoase.

Jonathan se retrase în camera sa pentru a se pregăti pentru cina festivă. Ar fi preferat s-o petreacă în doi dar fericirea întregii familii era contagioasă așa că se lăsă și el antrenat de atmosferă și consideră că seara era mai plăcută decât sperase.

Lady Frances urmări pe toată lumea cu mare atenție și reuși în cele din urmă să le trimită destul de repede acasă pe mama și pe sora lui Jonathan.

O seară de conversație plăcută, cu un vin bun, topise neînțelegerile între Tessa și soțul ei, care o conduse direct în dormitor, unde se lăsă îmbrățișată în cel mai firesc mod.

Curând, fiecare din ei știu că această noapte ca și cele care vor urma, le vor aduce plăceri fizice și împlinire. Noaptea aceasta era pentru a se explora, pentru a se bucura unul de altul și a se descoperi.

Când se afla în brațele soțului ei, Tessa se simți din nou cuprinsă de îndoială. Totul era mult mai bine decât ar fi sperat și totuși...bărbații sunt creaturi ciudate, își spuse ea. Dorința pentru ei poate fi sinonimă cu dragostea. Nu și pentru ea.

Capitolul 7

Căsătoria prin care Tessa și Jonathan se treziră legați nu era nici cel mai bun, dar nici cel mai rău lucru care li se putea întâmpla. După prima după-amiază și seară petrecută împreună, se simțiră mai apropiați. Puteau spune acum că erau buni prieteni, că se plăceau, dar tandrețea și cuvintele de dragoste care există de obicei între îndrăgostiți lipseau. Tessa își pierduse speranța că vor fi vreodată foarte apropiați, că vor avea o relație normală și se resemnă.

Cu toate acestea, Jonathan părea foarte deschis și fără rețineri, încât Tessa credea că dacă nu-și dădea la iveală profunzimile sufletului, n-o făcea decât din motivul că acestea nu existau.

Așa că abordă o manieră mai facilă, asemănătoare modului afișat de el, păstrând totuși o anumită distanță care s-o protejeze împotriva oricărei suspiciuni că ar avea o inimă ce putea fi ușor rănită. Nu că s-ar fi temut că Jonathan ar fi căutat

deliberat s-o rănească în vreun fel, sau că ar fi în mod voit dur cu ea dacă ar fi știut că îl iubea; era mult prea gentleman pentru a se comporta astfel. Tessa se gândi că până și cruzimea din partea lui ar fi mai ușor de îndurat decât indiferența lui.

În afară de acestea, mai exista un element care tulbura suprafața lină a relației lor și acesta era averea ei. Nu voise să pornească de la premisa că el o luase în căsătorie doar pentru bani, așa cum făcuse cu Constance, dar știa că pentru un bărbat în postura lui, aceștia aveau o oarecare însemnătate. Nu știa în ce măsură era adevărat și nici nu voia să afle, dar află că era afectat într-o oarecare măsură de eticheta de vânător de zestre. O remarcă destul de vagă a Leticiei își atrăsese o reacție promptă din partea lui.

Leticia nu aduse în discuție problema pe care sora ei se temea c-o va aduce. Schimbul ei de replici cu Jonathan avusese loc în cea de a doua zi când intrase el în casă.

Tessa observă că Leticia nu avea o opinie în privința lui Jonathan. Pe de o parte, îi arunca ocazional aceleași priviri sumbre, pline de resentimente pe care de obicei i le rezerva surorii sale, iar pe de alta era clar că-l admira.

Tessa era conștientă că adesea, bărbații periculoși au succes la femeile inocente și frumos educate și Leticia nu făcea excepție de la regulă. De aceea, erau momente în care flirta deschis cu Jonathan, atrasă de el ca fluturele de lampă.

Lordul Torrance era gelos față de fiecare pornire romanțioasă a ei față de cumnat.

Jonathan nu-i cunoștea motivele și deși nu-i plăcea în mod deosebit cumnata sa, nu se dădea înapoi de la a se amuza puțin. Nu marșa total la intențiile ei de a flirta pentru că nu se cădea s-o facă în prezența soției și a familiei acesteia.

Dar atunci când știa că nu ofensează pe nimeni, mai ales pe Torrance, pe care nu-l plăcea defel considerându-l cam plictisitor, mușca nada, nerezistând tentației.

Nu avea întotdeauna succes, nereușind să se ascundă de soția sa. Poate că nu le auzea toate replicile, dar vedea ieșirea intempestivă a vicontelui și obrajii care se aprindeau brusc ai surorii sale și trăgea propriile-i concluzii. Nu era un motiv de îngrijorare. Leticia era frumoasă. Toți bărbații erau înclinați să flirteze cu ea; se îndoia că vreunul avea puterea să se abțină.

Era uneori înclinată s-o acuze pe sora ei că îi încuraja în vreun fel, dar nu poți de fapt, învinui focul pentru că arde.

Oricum, era bucuroasă că Jonathan agrease ideea ladyei Frances să iasă cât mai repede în societate, pentru că asta însemna să aibă propria lor viață de cuplu, să se cam separe de familie.

Trimiseră știrea la toate ziarele chiar în ziua în care se întorsese Jonathan; a doua zi, vestea apăru în majoritatea ziarelor.

Cu toate acestea, nu se cădea să primească vizite atât de curând, până nu anunțau că așteptau musafiri, dar oricine era binevenit în casa Bellamy sau Caster fără a se sinchisi de anunțul făcut de Hartfield.

Unii sau alții auziseră fragmente de la mama lui Hartfield, dar nimeni nu apucase să descopere din ce motive avusese loc

această căsătorie și mai ales unde avusese loc și asta se datora faptului că în afară de sir Edwin și lady Frances, Colin Mc Affe și familia Hartfield nimeni nu știuse de ea.

Aceasta fusese partea cea mai delicată a schemei pusă la cale de ea, i se confesase lady Frances fiicei sale; societatea putea să se simtă ofensată sau să-i accepte, admirându-i pentru asta.

Vestea că familia Hartfield își va deschide curând casa pentru vizitatori și că va rămâne în oraș în acel sezon a fost întâmpinată cu vădit interes, iar lady Frances nu avea nici o îndoială că foarte curând cei doi vor primi mai multe invitații, abia putând să le facă față.

Un angajat al lui sir Edwin găsise trei case potrivite pentru noua familie. Una era pe strada Mount și deși nu era o adresă care să le onoreze numele, atât Jonathan cât și Tessa o considerară potrivită și o închiriară imediat. Era mobilată adecvat și se puteau muta imediat în ea, dar Tessa vru să se schimbe perdelele și draperiile, mai întâi.

În loc să se mute imediat și să stea în mijlocul decoratorilor, Tessa și Jonathan deciseră să rămână la părinți încă două săptămâni cât dura schimbarea dorită de ea.

– Consider că... începu lady Frances într-o după- amiază, că ați putea începe să primiți vizite de luni, chiar dacă va trebui s-o faceți aici și nu în strada Mount.

Cred că pentru mulți ar părea ciudat dacă eu și tatăl tău n-am face anunțurile cuvenite pentru căsătoria voastră, chiar dacă Jonathan este încă în perioada de doliu.

– Le poți organiza chiar un bal, cum ai făcut la logodna mea, zise Leticia.

– Nu, așa ceva nu se cade, o întrerupse lady Frances. Oricât o iubea pe Leticia uneori nu putea să n-o considere obositoare. Dar asta nu înseamnă că nu putem organiza ceva distractiv în onoarea lor. Ar fi bine să organizăm ceva chiar înainte de mutarea voastră de aici, Tessa. Asta ne va da răgazul să ne pregătim și să trimitem invitațiile, să facem cât mai graduală revenirea voastră în societate.

Tessa era de acord, dar Jonathan mormăi ceva de genul:

– Aș vrea să nu te agiți atât din cauza noastră, nu te simți obligată să ai inițiative. Vei avea destule pe cap cu organizarea cununiei lui Letty.

– Să înțeleg că nu ești de acord cu propunerea? îl întrebă Tessa.

– Nu, răspunse el, dar mama și tatăl tău au făcut deja destul pentru noi, așa că n-a vrea să-i mai deranjez cu ceva.

Vorbele lui o făcură pe lady Frances să răsufle ușurată, pentru că, pe lângă faptul că-i displăcea să se ocupe de organizarea acestor evenimente sociale să le zicem, nici nu se mai putea baza pe Tessa ca până atunci.

Se achita de sarcini cu sârguință, dar atâta tot. Și mai ales nu-i plăcea ca eforturile să nu-i fie apreciate. Cu toate acestea, voia ca Jonathan să sesizeze că făcuse totul pentru a lansa noul cuplu în societate.

– De parcă o simplă recepție pentru a vă lansa în lume ar conta prea mult! zise ea râzând delicat. Când va fi gata casa voastră? Vineri, parcă mi-ați spus. Foarte bine, voi trimite invitațiile pentru joi seara!

Familia Hartfield a început să primească și invitații care sosiră au fost mai mult decât decenți, iar în două zile Jonathan înțelese că nu mai era necesară nici o recepție în onoarea lor; prea multă lume le sosea în casă.

Tessa se îmbrăcă ceva mai elaborat la prima ei ieșire în societate ca femeie măritată. Purta o rochie de mătase de culoarea cerului, cu safir la gât. Deși se pieptănase simplu ca de obicei, își dori privindu-se în oglindă, să fi avut părul lung, pentru a-l ridica în vârful capului într-o pieptănătură elegantă. Era conștientă că arăta foarte bine, deși nu avea cum să fie o femeie frumoasă.

Privindu-se în oglindă se declară satisfăcută; acum măritată fiind i se permitea să-și umbrească ochii cu nuanțe mai intense, își rimelase genele, ba chiar se și rujase.

Un număr destul de mare de unchi, mătuși și veri fusese invitat la masa dinaintea recepției și aceștia au fost primii care au urat casă de piatră mirilor. Masa a decurs foarte bine, deși se adunase un număr mare de persoane plictisitoare după cum remarcase Leticia.

Dar întrucât tot aceste fețe plictisitoare urmau să vină și la cununia ei cu daruri, făcu eforturi să se facă agreată tuturor și câștigă mult în ochii mamei.

Masa se termină și Tessa decise că făcuse și spusese tot ce trebuia iar acum se putea ocupa de ceva care să-i facă plăcere. Asta însemna să caute compania vărului ei Colin, pe care-l văzuse foarte rar din ziua în care o însoțise la Newgate.

Îl găsi așa cum se aștepta într-un grup de doamne tinere care atrase de chipul lui frumos și de moralitatea lui fără egal îl înconjuraseră. Tessa îl extrase de acolo.

– Ai pus-o în umbră pe Letty în seara asta, nu? îi spuse el cu un zâmbet când găsiră un colț în care să se retragă. Observ că îți priește căsătoria.

Tessa începu să râdă, puțin stânjenită.

– Așa se vede din exterior, machiajul te face să crezi așa!

– Machiajul! se prefăcu Colin oripilat de spusele ei. Trebuie să recunosc că nu mi-aș fi închipuit asta, pare foarte natural.

– O femeie măritată are dreptul la machiaj...

– Și Constance se machia și se vedea de la o poștă, zise Colin.

– Constance făcea multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă, zise Tessa. Să nu crezi c-am făcut asta ca s-o copiez pe predecesoarea mea. Constance era frumoasă și elegantă, iar eu n-am nici cea mai mică dorință să fiu comparată cu ea.

Colin fu surprins de aciditatea ei.

– A fost doar un biet comentariu, zise el în defensivă, dar dacă tu consideri că poți face ceva pentru a evita comparația...

– Știu, zise Tessa reprimându-și un oftat. Dar aș vrea să le evit pe cât posibil.

– Știu ceva care te-ar putea ajuta să eviți comparația cu ea. Încearcă să fii atât de diferită de ea încât nimeni să nu îndrăznească să vă compare. Fii îndrăzneață, Tess, parcă spuneai că femeile măritate își pot permite mai multe!

– Constance își permisese deja prea mult!

– Tu trebuie să fii îndrăzneață doar, Tess! Tu ești o femeie inteligentă, care poate deschide drumuri, poți lansa stiluri. Nu cred că vei regreta dacă vei avea îndrăzneala necesară.

Discuția lor fu întreruptă de sosirea lui Jonathan. După ce se scuză față de McAffe, o duse pe soția sa să-i cunoască una din verișoare, despre care Tessa își aminti că tot el îi spusese că nu are o reputație prea bună. Tessa nu fusese prea încântată să renunțe la discuța cu vărul său, care-i era mai apropiat ca un frate.

Restul serii trecu în mod plăcut și veni și momentul în care se pregătiră de culcare. Jonathan o sărută pe frunte și-i spuse că a doua zi nu trebuia să se grăbească să se scoale prea devreme să înceapă mutarea în casa cea nouă. Când se culcă revăzu cu plăcere întâmplările zilei. Chiar dacă prin căsătoria cu Jonathan nu obținuse ce-și dorise, nu putea spune că nu era mulțumită de ea.

***

A doua zi, majoritatea lucrurilor lor fuseseră transportate deja la noua locuință, dar lady Frances îi amintise Tessei că mai erau unele lucruri de făcut, lucruri pe care fusese tentată să le ignore.

Sir Edwin, care se trezea foarte devreme, indiferent de ora la care se culca seara, discuta cu Leticia, care voia să meargă la biblioteca din Hookam, să schimbe o carte pe care o terminase. Asta însemna că Joathan rămânea singur acasă dar nu-și făcea probleme pentru că avea de rezolvat unele chestiuni legate de niște mici investiții făcute în anii precedenți.

Leticia nu avea intenția să se ducă la Hookam, pentru că de fapt nu avea nici o carte împrumutată. Se întoarse în camera sa așezându-se la măsuța de toaletă pentru a finaliza un plan pe care-l pusese la cale.

Se gândea mereu la Jonathan, care-i acorda atenție, după cum observase, și se întrebă din ce motiv făcea acest lucru. Nu putea face asta decât dac-o plăcea, nu putea exista altă explicație. Erau momente în care suspecta că atitudinea lui avea o ușoară tentă batjocoritoare, dar și alți admiratori foloseau acest mod de abordare.

Leticia nici nu-și închipuia că Jonathan s-ar fi putut căsători cu Tessa din alte motive decât pentru averea ei.

Întotdeauna, Tessa fusese apreciată în familie pentru inteligență și bun- simț și Leticia nu putea înțelege cum se lăsase păcălită de un vânător de zestre.

Observând relația celor doi, Leticia remarcase că sora ei era îndrăgostită de soțul ei.

Nu avusese curiozitatea să observe dacă sentimentele erau reciproce, pentru că excludea din pornire orice atracție a lui Jonathan față de Tessa. Sentimentele ei pentru Jon erau destul

de amestecate și confuze, dar în general voia să-l ațâțe pentru ca mai apoi să-i poată deschide ochii surorii sale. I se părea că este spre binele Tessei dacă va fi convinsă că Jonathan nu are sentimente, iar Tessa va realiza în cele din urmă că această căsătorie nu fusese cel mai indicat lucru.

Chiar de când schițase acest plan așteptase un prilej favorabil pentru a fi singură cu cumnatul ei. Aproape că disperase, când soarta îi scoase în cale clipa potrivită.

Îl auzise spunându-i mamei ei că vrea să lucreze în bibliotecă, iar după ce se privi în oglindă să se asigure că arăta perfect intră în acea încăpere cu multă încredere convinsă că-l putea atrage și mai mult pe Jonathan; ar fi urmat doar s-o informeze pe sora ei că se măritase cu un perfid și că ea fusese cea care-l depistase.

Jonathan se afla la biroul tatălui ei, absorbit, iar ea se mișcă atât de încet încât îl luă prin surprindere.

Veni foarte aproape și chiar îl sperie. Intenționase să-i șoptească la ureche pentru a-l provoca și mai mult dar obținuse efectul contrar: îl speriase și el o privi supărat că-l deranjase.

– N-am știut că ești acasă, Letty, zise el deranjat.

– M-am hotărât abia în ultimul moment să renunț la altă carte plictisitoare de la bibliotecă, îi explică ea aruncându-i priviri provocatoare. Sunt convinsă că aici pot găsi lucruri mai interesante.

El încercă să-i zâmbească.

– Nu mă îndoiesc, replică. Vru să-și reia lucrul, dar Leticia nu se mișcă de lângă el, așa că Jon continuă: sper că nu te deranjez prin prezența mea aici, Letty. Te rog să faci abstracție de mine. Voi pleca în scurt timp.

Nu acesta era răspunsul pe care-l aștepta. Se îndreptă spre rafturile de cărți de unde-l strigă:

– Jonathan, zise ea sunt multe cărți interesante aici, m-ai putea ajuta să aleg dintre ele? Tessa mi-a spus c-ai citit mult, așa că am încredere în opinia ta.

– Trebuie să ai mai multă încredere în propriul tău bun-gust, o sfătui el ridicând privirea. Dar observând că Letty rămăsese în expectativă, se ridică apropiindu-se de ea.

Când îi arătă titlurile, observă că erau cărți serioase, de tactică militară, de istorie, de meditație, care ar fi plictisit-o imediat. O privi suspicios, dar îi spuse cu franchețe ce credea.

Leticia veni și mai aproape de el pentru a-i arăta alt volum.

– Din nefericire, Walter al meu nu citește decât știrile sportive, se confesă ea. Eu admir bărbatul care are grijă atât de trupul cât și de spiritul său.Walter ar trebui să-ți urmeze exemplul.

– Ce să înțeleg, Letty? Că-mi faci un compliment, sau că-l critici pe Torrance?

Jonathan nu avea nici un chef să continue discuția cu ea, dar nici nu voia s-o ofenseze în vreun fel.

– Walter nu este prost, continuă Letty, așezându-și mâna ușor pe brațul lui. Are bun-simț și știe să facă uneori complimente. Cu toate acestea, nu așa de bine ca alții. Cred că un om care citește se pricepe mai bine.

– Este cumva o cerere de a-ți complimenta frumusețea în versuri? o întrebă el. Am considerat întotdeauna că un compliment izvorât din inimă le poate întrece pe celelalte. Mă tem însă că nu am cunoștințe poetice prea solide și mă tem să nu te plictisesc.

– Niciodată nu mă plictisesc să fiu admirată, se confesă ea. Poate eu nu te stimulez spre poezie. Fără îndoială, Tess nu se lasă cucerită de elocința ta, zise ea aplecându-se pentru ca să i se vadă foarte pronunțat curba sânilor prin decolteul rochiei de muselină.

– Tessa ar zâmbi auzindu-te cum vorbești, răspunse el. Acum era aproape sigur că nu vanitatea o făcuse să-l caute, să încerce să-l atragă în mreje. Nu-i venea să creadă totuși că Letty voia să declanșeze o relație clandestină între ei, pentru a-l adăuga la lista trofeelor ei. Nu trebuia să-i permită nici un moment să creadă că ar fi fost înclinat spre asta.

Se afla în situația în care trebuia să evite un flirt cu Leticia și în același timp să n-o ofenseze cumva, ceea ce ar fi dus la probleme în familie, pentru că el observase comportamentul ușor disprețuitor al Leticiei față de Tessa.

Se abținu să-i spună deschis că farmecele ei nu-l interesau.

Reflectă un moment și găsi o soluție. Probabil că Leticia voia doar să-l audă exprimându-și dorința față de ea dar nu și față de alții.

– Cred că Tess este cam prozaică să te inspire, continuă Leticia nerealizând că vorbele ei l-ar putea ofensa. Cred că versurile sunt mai ușor exprimate când persoana te inspiră.

Jonathan observă că gura ei cu buze generoase se apropie foarte mult de el.

– Cine ar putea fi în compania ta, Letty, fără să se simtă stimulat? Nu este doar dorința de elocință, dar știi că nu pot vorbi.

Leticia făcu un efort spre a nu lăsa să i se citească triumful pe față.

– Eu n-ar trebui să mă aflu aici, dar uneori inima reacționează înaintea minții.

Jonathan o cuprinse de mijloc și simți cum se crispează.

– Mă bucur că putem pleca din această casă unde n-ar mai fi o tortură faptul că te am atât de aproape. Dar dacă și tu simți la fel n-ar mai trebui să sufăr. Trebuie să fim discreți, desigur. Nu este cazul să-i rănim pe Tessa sau Walter. Oricum trebuie să așteptam după consumarea căsătoriei tale. O, iubita mea, ce delicii ne așteaptă! O voi ruga pe Tessa să amâne mutarea noastră din această casă.

Observând că Leticia era destul de afectată de vorbele lui, el zâmbi triumfător și continuă:

– Observ că te-am șocat, dar trebuie să mă ierți, frumoasa mea; faptul că te știu atât de aproape și mai ales că mă dorești la fel de mult este prea mult pentru mine și nu mai pot raționa.

Leticia fusese curtată de mulți bărbați ale căror tentative le rezolvase cu grație. Jonathan însă, era primul care-i spunea deschis că voia de la ea mai mult decât niște sărutări furate.

– Numai dacă ne-am putea abandona dorințelor noastre, răspunse ea, dar mai puțin sigură pe sine ca înainte, dar trebuie să fim curajoși și să lăsăm virtutea să ne înnobileze. Chiar dacă nu-l luăm în considerare pe Walter, ar trebui să mă revolte că-mi trădez sora.

– Nu putem fi condamnați că dăm frâu liber sentimentelor, zise el prinzând-o în brațe, apoi sărutând-o cu pasiune, așa cum nu fusese sărutată până atunci.

Imediat, ea se eliberă, făcu un pas înapoi, dar el o prinse din nou în brațe.

– Observ că ardoarea mea te sperie, dar vei vedea că după prima dată când vom face dragoste...

– N-aș putea face asta! murmură Leticia, care se cam speriase de întorsătura luată. Ea nu avea de fapt intenția să-și abandoneze virtutea. Realiză în sfârșit că greșise oferindu-i-se lui Jonathan, fară însă a avea vreo intenție concretă.

– Sunt numai temeri de fecioară, murmură el sărutând-o din nou cu pasiune, strângând-o la piept.

Speriată, Leticia nu mai știu cum să reacționeze pentru că nu voia să țipe și să alerteze personalul pentru a-și salva fecioria. Începu să se lupte cu el.

– Am fost prea insistent? întrebă el. Sau există vreun alt obstacol pe care nu-l poți trece? Eu știu acum că vei fi a mea și nimic nu mi se mai pare riscant. Știai, dragostea mea, că Tessa ia laudanum pentru a putea dormi?

Vorbele lui i se părură teribile Leticiei, așa că Jonathan își acoperi gura cu mâna după ce le rosti, pentru că observase cum ochii Leticiei se măriseră de groază.

– Lasă-mă să plec! strigă ea. O să țip și mai tare dacă nu-mi dai drumul!

Vorbele ei ajunseră la urechile Tessei care se întorsese acasă și verifica teancul ce cărți de vizită prin care se anunțau musafiri în noua lor casă. Nu se alarmă, dar dădu frâu liber curiozității, îndreptându-se spre bibliotecă de unde se auzise țipătul.

Ceea ce văzu când intră o făcu să se simtă ca și cum ar fi lovit-o cineva cu o nicovală în moalele capului. Leticia aflată cu fața spre ușă o văzu intrând și murmură numele Tessei, ceea ce-l determină pe Jonathan să-i dea drumul în cele din urmă. Se întoarse spre soția sa pe figura căreia citea oroare.

Situația era exact așa cum își dorise Leticia, dar acum când Tessa se afla pusă în fața infidelității soțului, se simți mai mult decât încurcată. Era convinsă că va fi considerată libertină. Murmura câteva scuze și părăsi imediat încăperea.

Tessa înfruntă privirea lui Jonathan, apoi își urmă sora fără o vorbă.

– Tessa! strigă el, dar când văzu că ea îl ignoră, o prinse de braț.

Forțându-se să nu-și iasă din minți, Tessa îi spuse răspicat:

– Nu mai ai ce adăuga, Jon, am văzut destul.

– Tessa, lasă-mă să-ți explic ce s-a întâmplat. Crezi că aș fi atât de inconștient încât să-ți seduc sora în casa părinților tăi, chiar sub nasul tău?

Tessa îl privi ciudat.

– De ce nu? Faptul că te afli în casa tatălui meu nu te-a oprit să-mi faci curte deși sunt convinsă că n-ai făcut-o din pură plăcere. Leticia ar trebui să fie flatată că o dorești.

– Ce naiba vrei să spui, Tess? zise Jon pe un ton glacial.

– Cred că înțelegi foarte bine, dar să nu consideri că mă plâng. În general, este o afacere corectă; nu este puțin lucru să devii marchiză, fără să ai moștenirea necesară. Nu mă deranjează foarte tare că sora mea te atrage.

Jonathan se simți foarte afectat de vorbele ei, lucru pe care îl dorea și ea. Observă cum Jonathan pălește.

– Înțeleg, răspunse el. Eu trebuie să-ți fiu recunoscător. O marfă folosită nu mai are nici o valoare.

– Este adevărat, încuviință ea cu un zâmbet disprețuitor. Ochii lui aruncau flăcări și Tessa se temu chiar că ar putea s-o lovească.

– Ești foarte generoasă, dragă nevastă, o ironiză el. Așadar pot face orice dacă sunt atent să te evit. Mă intrigă ce-ar trebui ca să tulbure o femeie atât de rece, dar frumoasă.

– Poate că voi afla răspunsul prima dată când nu mă voi simți bine.

Jonathan rămase fără replică. Tessa știa că făcând referire la otravă depășise limita, dar era ea însăși prea afectată pentru a-i mai păsa. Mâna pe care o întinsese spre ea căzu, iar Tessa se întoarse și plecă spre camera ei. Mary servitoarea aranja acolo ultimele lucruri care trebuia transportate spre noua lor casă din Upper Mount street. O rugă să iasă și rămase cu privirea în gol. Cât de fericită fusese cu câteva minute în urmă,

imaginându-și viața lor împreună. Își îngropă fața în mâini. Se simțea foarte rău, lacrimile îi împăienjeneau ochii dar nu voia să le dea frâu liber. Nu știa detaliile celor întâmplate în bibliotecă și nici nu voia să le știe. Indiferent de gradul de culpabilitate al lui Jonathan era convinsă că și sora ei avusese o contribuție majoră. Era stilul ei să vrea să-l adauge la lista celor care-i cădeau la picioare și mai ales i-ar fi asigurat superioritatea față de sora ei mai mare. O cunoștea prea bine pe Leticia pentru a fi convinsă că-l ademenise, dar o durea că Jonathan se lăsase atras în cursă. Dar de ce se lăsase prins în mrejele ei?

Oricum, Jonathan nu pretinsese niciodată că ar fi fost îndrăgostit de ea; nu-i lega decât o puternică prietenie și poate atracție fizică. Tessa considerase că aceasta era de ajuns pentru a se bucura și de fidelitatea lui. Îl respectase chiar că nu pretinsese a fi îndrăgostit de ea, iar Leticia era destul de apetisantă pentru a atrage orice bărbat.

Dar cel mai mult era furioasă pe sine; ea care era considerată o tânără lucidă, care știa să se controleze căzuse în plasa unui vânător de zestre.

Își aminti vorbele unei prietene care se căsătorise și-și întemeiase o familie și care la scurt timp începuse să aibă probleme. Aceasta îi spusese:

– Ferice de tine, Tess, că nu știi ce înseamnă să fii rănită în dragoste!

La care ea îi răspunsese:

– Dacă nu știi ce înseamnă să fii rănit în dragoste, nu cunoști nici bucuriile acesteia!

Acum gustase atât bucuria cât și durerea provocată de dragoste.

Auzi un zgomot de parcă ar fi vrut să intre cineva. Ignoră acel zgomot, dar după o clipă apăru Leticia, neinvitată.

Tessa o privi cu dispreț.

– Letty, mă doare capul, zise ea, nu am chef să discut cu tine acum.

– Știu că ești supărată, iar eu vinovată! începu Letty. Te rog să nu mă urăști, însă n-am avut nici o clipă intenția să-ți fac rău.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a-i face avansuri soțului meu.

– Nu i-am făcut avansuri, dar am flirtat cu el, fără a lua în serios nimic din ce am făcut. Știi că-mi place să flirtez de dragul flirtului.

– Dacă înțeleg bine, replică Tessa, de data asta ai descoperit că poate fi ceva periculos.

– Da, Tess și îmi pare foarte rău pentru tine. Slavă Domnului că ai intrat la timp, sunt sigură că avea de gând să-și ducă planurile la capăt chiar acolo.

– Într-o casă plină de servitori? Nu cred. Oricum nu este nevoie să-ți fie milă de mine, Hartfield nu este chiar așa de ușor de atras în mreje, iar eu nu am de gând să-l alung din viața mea, deși asta ți-ar da satisfacția pe care ai vrut-o când ai început să-i faci avansuri.

Letty începu să-și găsească scuze să-i explice că voise doar să-i demonstreze cu ce fel de bărbat se măritase, înainte ca sora ei să împărtășească soarta lui Connie.

– În ce primejdie m-aș afla, Letty? Să aflu că am un soț în călduri? N-ar fi o surpriză! Majoritatea femeilor au această revelație! Vei ajunge și tu la această concluzie într-o bună zi.

– Tess, începu Letty, este un bărbat periculos.Te rog să ai grijă de tine când vei fi cu el în strada Mount. Nu avea încredere în el. Gândește-te la biata Constance!

– Sugerezi c-ar trebui să evit pastilele de somn? zise ea pufnind în râs, lucru care o deconcertă pe Letty.

– Nu știu ce te face să râzi. Biata Constance nu este un subiect hilar!

– Nu fi absurdă, Letty!

– Dacă te vei trezi ucisă pentru avere, nu mă vei considera absurdă.

– Dacă voi fi ucisă nu voi mai gândi la nimic, zise Tessa cu stăpânire de sine.

– Dacă nu vrei să asculți sfatul meu nu are rost să mai stăm de vorbă, izbucni Letty ieșind din încăpere.

Tessa oftă. Nu avea ce face, trebuia să-și revină cât mai repede, să -și continue viața. Nu avea de gând să lase ca mariajul cu Jonathan să se distrugă, să ajungă o farsă așa cum fusese cel cu Constance. Nu era prima femeie căsătorită cu un bărbat care n-o iubea. În cele din urmă ea și Jonathan porniră spre noua lor casă. Străbătură drumul în tăcere, iar Tessa petrecu o noapte fără odihnă, iar când se trezi dimineața durerea de cap pe care o simți o făcu să fie ursuză.

În toate romanele pe care le citise de obicei când eroina primise o lovitură ca aceasta nu mai putea să funcționeze

normal așa că-și anula toate întâlnirile mulțumindu-se să rămână cu ochii ațintiți pe fereastră.

Se îmbrăcă fără chef, pregătindu-se pentru activitățile casnice care urmau să se deruleze. Când intră în sufragerie, Jonathan o întâmpină cu neliniște în priviri dar nu se lăsă surprinsă de dorința lui de a-i vorbi după-masă.

Nu avea chef să-i audă scuzele dar știa că dacă voia să reintre într-o stare de normalitate, trebuia să facă o mișcare în acest sens. De aceea îi acordă toată atenția când începu să vorbească. Jonathan recunoscu faptul că începuse să flirteze cu Leticia pentru a se amuza. Încercă totuși să nu accentueze rolul avut de Leticia și nici nu pomeni de avantajele reciproce pe care le aveau încheind această căsătorie; el profita de averea ei, iar ea moștenea un titlul de noblețe.

Încercă să accepte versiunea lui și conchise:

– Am încercat să-i spun Leticiei că a exagerat, dar și eu m-am comportat ca o tragediană ieri, admise ea în consecință. Și eu am spus lucruri pe care le regret, sper că mă vei ierta, Jon.

El o privi cu calm o clipă, apoi spuse:

– Nu am pentru ce să te iert, Tess. Cred că dacă ai ajunge să accepți că n-am avut nici o intenție cu sora ta poate am reuși să ne regăsim.

– Ai dreptate, zise ea cu un zâmbet pe care el nici nu-l observă. Iar acum te rog să mă scuzi, mă așteaptă multe treburi casnice .

– Eu nu mă voi plictisi, o liniști el.

După plecarea Tessei, Jonathan începu să compare cele două căsnicii ale sale.

Capitolul 8

Prima lună de la căsătoria celor doi trecu în continuare fără incidente pentru lordul și lady Hartfield. Primeau zilnic, erau invitați la rândul lor. Nici unul nu mai pomeni de incidentul în care fusese implicată Leticia, nici motivele pentru care se căsătoriseră. În ochii lumii erau un cuplu fericit.

Dar căldura pierise dintre ei. Tesa remarcase asta și se întreba adesea care din ei era vinovat. Era tentată să dea vina pe el pentru că nu fuseseră sentimente și apropierea sufletească între ei în afara scurtelor manifestări pasionale. Alteori, Tessa își spunea că poate și faptul că era mereu în gardă înăbușise orice scânteie.

Indiferent care ar fi fost cauza, Tessa simțea că nu putea schimba nimic. Dacă Jonathan n-ar fi simțit decât prietenie pentru ea...iar gelozia pe care o simțise când îl prinsese cu sora ei înăbușise orice apropiere dintre ei.

Dar nu era femeia care să se lamenteze asupra unui lucru pentru care nu avea remediu. Nu putea face altceva decât să-și scoată din minte situația asta ciudată. Era conștientă că, adesea, marile bucurii sau dureri ale vieții te aruncă într-o confuzie totală. Așa că se concentră asupra transformării casei lor închiriate într-un cămin confortabil. Chiar dacă un bărbat are pasiuni de-a lungul vieții, totuși cel mai mult contează confortul casei.

Efortul cel mare trebuia făcut acum la început, pentru ca apoi lucrurile aveau să meargă de la sine.

Îl consultase și pe vărul Colin, care se oferise s-o ajute.

– Trebuie să-i facem pe toți care ridică paharul în cinstea ta astăzi să te mai țină minte și mâine.

Colin o însoți și la cumpărături, la madame Celeste, o modistă care lucra pentru clientela de lux. Se aflau untr-un salon în care fuseseră invitați să vizioneze cele mai recente creații. Colin, care privea manechinele cu interes îi atrase atenția asupra unei rochii de culoare roșie pe care ea o refuză la început, pentru că nu suporta culoarea fiind prea stridentă.

Când erau gata de plecare, Madame Celeste veni la Tessa s-o complimenteze în privința alegerii și o invită să vadă o altă rochie și mai interesantă, după cum îi spuse. Tessa se scuză față de Colin și se întoarse în salon. Era o rochie de culoarea smaraldului, cu un decolteu destul de îndrăzneț. Fu nevoită să recunoască faptul că îi venea foarte bine. Colin îi sugeră s-o poarte mai întâi acasă, cu soțul ei, să vadă efectele.

Desigur, efectele nu se lăsară așteptate. Se întâlniră cu doi cunoscuți ai soțului ei care fuseseră doar amabili și curtenitori cu ea, dar o priviră cu vădit interes acum.

După plecarea acestora, Tessa îl acuză pe Colin că pusese intenționat la cale întâlnirea. Acesta care sosise la ei după cină, fu bucuros că Tessa avea de acum încredere în gusturile lui.

– Tess, mă bucur că ai început să ai încredere în tine. Vei vedea că dacă vei continua așa Letty va părea o femeie comună, iar când va pleca la audiere Jonathan te va lua cu el, fericit că astfel te va scăpa de cohorta de admiratori.

Jonathan, care intră pe neașteptate în salonul în care cei doi stăteau de vorbă, surprinse scena în care se amuzau reciproc. Tessa îmbrăcase o rochie pe care el n-o mai văzuse și care-i venea foarte bine; arăta grozav, chipul îi era însuflețit de bucurie făcând-o încântătoare.

După plecarea lui McAffe, Tessa începu să adune paharele.

– Lasă-le, zise Jonathan, o vor face servitorii.

– Nu este cazul să vadă că le-am lăsat așa... începu ea.

– Servitorii trebuie să știe că stăpâna își cunoaște locul, așa cum și-l cunosc și ei.

Tessa presupuse că remarca se datoara unei stări proaste cum avea el adesea, dar nu avea chef să-l lase să exagereze și continuă să strângă paharele.

– Petreci cam mult timp cu McAffe, începu el, mai ales în ultimul timp.

Ea îi zâmbi.

– Vrei să-mi sugerezi ce-ar zice lumea? Știindu-l indiferent la farmecele ei, nu bănuia că lui chiar îi păsa. Dar amintindu-și că o ura pe Constance mai ales pentru că-i pătase numele îi spuse;

– Nu ai de ce să te îngrijorezi. Colin și cu mine suntem împreună din primii ani de viață. Nimeni n-ar face vreun comentariu.

– Nici măcar arhiepiscopul?

– Nu obiectează atunci când Colin îi spune că-și petrece vremea ajutându-mă cu diverse probleme. Oricum a fost prieten al bunicului nostru, arhiepiscopul de Exeter.

– Astfel și-a obținut Colin slujba? întrebă Jonathan cu insolență.

– Se poate să se fi acordat puțină considerație faptului că era nepotul lui, nu neg.

– Legăturile de familie și preferințele au ajuns să fie oarecum sinonime.

Tessa nu voia să discute în contradictoriu dar nici să-și lase vărul și bunicul desconsiderați.

– Colin este un bărbat inteligent și capabil, zise ea. Iar dacă a fost preferat relațional sunt sigură că prin munca și dedicarea sa a adus onoare. Este vărul și prietenul meu. Îi iau apărarea, mai ales când este atacat pe nedrept. De fapt mă uimești Jonathan, am crezut că-ți place Colin.

– Nu-mi displace, dar faptul că l-ai ales drept prieten și confident este problema.

– Aha, asta te deranja? exclamă ea. Cred că, de fapt, îmi critici dreptul de a-mi alege prietenii! Nu mă miră, dată fiind experiența cu Constance, dar va trebui să accepți cuvântul meu că nu te voi defăima,

așa cum a făcut ea. Dar nu accept să mi se spună pe cine trebuie să văd și pe cine nu.

Jonathan reușise s-o cam scoată din sărite, dar chiar și așa nu voia să se certe cu el. De aceea, trecu pe lângă el cu eleganță și părăsi încăperea.

Jonathan își turnă un pahar cu vin și nu putu să nu constate că se făcuse de râs, dar asta doar din cauza experienței dureroase pe care o avusese cu prima sa soție. Dar erau atât de multe similitudini între prima și a doua căsătorie! Obrăznicia lui față de Tessa era reacția tipică pe care ar fi avut-o față de Constance într-o situație similară, dar ea nu făcuse nimic pentru a fi mustrată cu atâta severitate și chiar dacă începea să simtă că ar fi fost bine s-o supravegheze în relația cu Colin nu trebuia să exagereze. Faptul că-și ținea sentimentele în frâu trebuia să se extindă și asupra vorbelor care-l trădau.

Tessa se duse în camera sa să se schimbe, încă furioasă pe el. De fapt, îl înțelegea, dar i se părea absurd să se discute pe seama ei și a lui Colin. Simțea că nu suportă ca Jonathan să-i pună la îndoială comportamentul.

Nu simțise cum o cuprinse o durere subită de cap și nici starea de greață; fusese scutită până atunci de neplăcerile sarcinii. Închise ochii, trase aer adânc și se forță să nu se gândească la nimic neplăcut. Apoi, adormi.

Când deschise ochii, îl văzu pe Jonathan privind-o.

– Mary mi-a spus că nu te simți bine și că te odihnești. N-a vrut să mă lase să te deranjez, dar am vrut să-mi cer scuze pentru cele spuse mai înainte.

Tessa nu se așteptase la astfel de reacție, dar nu rezistă în fața modului în care el își prezentase scuzele.

– Nu mai contează acum, reuși să spună.

El o privi lung apoi ieși.

Tessa oftă presupunând că din nou fusese înțeleasă greșit și oftă adânc. Închise ochii, sperând că va adormi din nou.

După o vreme deschise ochii din nou și văzu că Jonathan revenise. Ținea în mână un pahar cu un lichid verde pe care i-l întinse.

– Ce este asta? întrebă ea.

– O rețetă a mamei, un fel de panaceu universal care alungă stările de rău.

– Ce conține? întrebă ea suspicioasă.

– Nu conține laudanum, fii liniștită.

– Nu asta am vrut să știu, preciză ea.

– Nu? Ei bine, conține lapte cu mirodenii; oricum nu l-am pregătit eu, ci l-am rugat pe bucătar, așa că-l poți bea cu toată încrederea.

– Văd că ții morțiș să mă înțelegi greșit, iar eu mă simt prea rău ca să pot reacționa! Te rog dă-mi băutura aceea care crezi că mă va ajuta.

– Ești sigură?

– Da.

El îi întinse paharul și Tess bău, descoperind că nu avea un gust atât de rău precum crezuse. Apoi după ce-i înapoie paharul închise ochii, dar nu mai adormi la loc. După o oră se simți mai bine și chiar reuși să mănânce ceva.

Dimineața următoare se simțea foarte bine și-i mulțumi în gând lui Jon pentru acel elixir, dar nu putu să nu-și amintească discuția care urmase.

În zilele care urmară, se împăcau aparent la fel de bine, dar nu se schimbase nimic în atitudinea pe care o abordau unul față de celălalt, încât erau tot mai convinși că nu vor ajunge niciodată la o stare de intimitate ca între soți. Atâta vreme cât mai erau și alte persoane de față se purtau ireproșabil, dar imediat ce rămâneau singuri apărea acea tensiune dintotdeauna. Relația intimă deveni aproape impersonală, apoi încetă cu totul.

Acest lucru o făcu foarte nefericită pe Tessa, pentru că era singurul mod de exprimare a apropierii dintre ei, iar caum practic nu mai exista nimic între ei. Ar fi vrut să-i vorbească despre asta dar nu avea puterea s-o facă.

Petrecea mai mult timp acum cu sora și mama ei, ajutându-le cu pregătirea nunții Leticiei. Relația dintre cele două surori era mai rece acum după incidentul din bibliotecă, dar revenise la oarecare amabilitate. Jonathan nu mai era subiect de discuție între ele.

Leticia înțelesese acum că Jonathan premeditase totul și se înfurie tot mai tare.

Tessa la rându-i era hotărâtă să le plătească amândurora pentru asta. Era deocamdată prea ocupată cu pregătirile pentru nunta surorii sale și trebuia să mai aibă răbdare.

Pe de altă parte, calendarul ei și al lui Jon era foarte încărcat chiar până în ziua premergătoare nunții Leticiei. Tessa amână rezolvarea acestei probleme până când vor pleca la Boxwood. Cu Jon se purta natural, iar el părea că vrea să-i fie pe plac.

Întâlnirile cu Colin erau tot mai rare nu din cauza celor spuse de Jon în ziua aceea, ci pentru că nu mai era nevoie de el. Tessa avea destule rochii acum, mai multe decât o doamnă din suita reginei. După ce achiziționase acea rochie verde smarald îi sosiseră și celelalte în același stil, domnii o priveau admirativ iar doamnele o invidiau. Curând observă că unele doamne începuseră s-o copieze. Tessa nu putea nega că se simțea foarte bine acum când nu se mai afla în umbra surorii sale.

Urmase planul sugerat de Colin care o făcuse foarte atrăgătoare în ochii domnilor doar pentru a-și recăpăta încrederea de sine, dar observase că Jon nu agrea noul ei stil, ceea ce accentua starea de încordare dintre ei. Se gândi că poate era doar gelos. Dar atâta vreme cât nu isca nici un fel de probleme nu conta că bărbații se țineau scai după ea.

Urmă o zi mai puțin ocupată pentru Tessa, când avea programată doar o cină de care nu era prea încântată. Jon era invitat la un club de niște prieteni de unde urma să se întoarcă probabil spre dimineață.

Contramandă cina și mâncă în camera ei pentru că trebuia să supravegheze lucrurile care se încărcau pentru plecarea la Boxwood, după nunta Leticiei, până la care mai erau două săptămâni. Pentru seara voia să fie singură doar cu gândurile să poată stabili dacă lucrurile se desfășurau bine în căsnicia ei.

Seara deși se schimbase pentru cină ca de obicei rămase în cameră cuibărită pe o canapea și nici nu auzi când ceasul bătu ora unsprezece, iar Jonathan intră.

–Te simți bine? o întrebă el, așezându-se lângă ea. Parcă mergeai la familia Endicott în seara asta.

– Desigur de ce nu m-aș simți bine? răspunse ea. Mi-a fost rău doar în acea după-amiază, dar de atunci nu s-a repetat. Nu i-am spus mamei de sarcina mea încă, dar o voi face înainte de plecarea la Boxwood.

– Mă suprinde că te găsesc singură. Majordomul mi-a spus că ai primit o vizită.

Tessa se încruntă.

– Bănuiesc că se referea la Colin care a fost aici acum două ore.

– Poate n-a observat când a plecat.

– Poate, repetă ea. Își dori că Jonathan să se fi așezat pe unul din scaunele din încăpere pentru că nu se simțea prea bine avându-l atât de aproape. Gândurile ei zburaseră spre el în clipa în care Jonathan intrase în încăpere că se temuse că i se putea citi în priviri totul.

– Mi se pare, sau te deranjez? o întrebă Jon.

– Nu mă deranjezi, dar prezența ta mă surprinde puțin, nu credeam că te voi vedea decât mâine la micul dejun.

– Ai crezut sau ai sperat că mă vei vedea? Nu voi recurge la stratageme penibile de a te spiona dar parcă te-am rugat să nu mă pui în situații incomode.

– Chiar crezi că l-aș ascunde pe vărul meu în horñul sobei? Poți căuta dacă dorești dar poate ar fi mai bine să mai aștepți puțin, să-și scuture negreala de pe nădragi și să poată pleca. Trebuie să ai inițiativă pentru că fără îndoială ești obișnuit cu asta.

– Nu cred că aștepți încuviințarea mea pentru întâlnirile clandestine, fu răspunsul lui care o ului.

Tessa se simți foarte ofensată. Nu voia să dea naștere unei alte certe majore, dar se pare că orice îi spunea el ducea la descărcări nervoase.

– Nici tu nu ai nevoie de instrucțiuni privind comportamentul unui soț încornorat.

El îi aruncă o privire furioasă; Tessa se temu că ar putea chiar s-o lovească.

Jonathan nu avea intenția să se manifeste violent, dar imediat ce îi fură deschise vechile răni și redevenise suspicios nu-i mai păsa ce spunea sau făcea.

– Văd că ai luat-o pe Constance drept model sau este de fapt o regulă la femeile cu mai mulți bani decât principii morale?

– Nu cumva este comportamentul natural al unei femei care are nefericirea să se trezească soția ta? zise Tessa fără a

realiza ce afect avură vorbele ei. Observă imediat că trăsăturile lui Jon se schimbară. Cum ai îndrăznit să-mi vorbești astfel? întrebă ea furioasă.

– Cum ai îndrăznit să-l aduci pe McAffe în propria-mi casă? Nu crezi c-am observat că până și rochiile ți le alegi după sfaturile lui? Nu-mi place bărbatul care joacă rolul unui câine de ținut în poală!

– Acesta era rolul pe care ți-l conferise Constance?

– Nu știi nimic despre circumstanțele în care m-am însurat cu Constance, zise el furios, așa că ar fi mai bine să nu vorbești.

– Nici eu nu sunt Constance, i-o reteză Tessa.

– Nu încă.

– Dacă și cu ea te-ai comportat tot așa, încep s-o înțeleg și să n-o mai acuz. Iar pe mine cum mă poți acuza de ceva pentru care nu ai dovezi?

– Nu-ți place să fii judecată fără dovezi? o întrebă el sardonic. Nu ai ce să mă mai înveți în această privință. Acuzațiile la adresa legăturii mele cu Leticia n-au fost fondate, dar ai vrut să auzi ce ți-a convenit. Când îți voi fi infidel, draga mea soție, o voi face cu oricine altcineva decât cu o frumoasă răsfățată, care se dedă la practici nerușinate. Pentru tine sunt doar un vânător de zestre, atâta. Am făcut greșeala de a spera că va fi altfel cu tine. Nu ești Constance, dar căsătoria noastră alunecă spre o copie a celei pe care am avut-o cu ea.

Capitolul 9

Vorbele pe care Jonathan i le aruncase în acea seară o puseră pe gânduri. Confruntată cu acuzațiile lui fondate sau nefondate și speriată de turnura pe care o luase discuția lor, Tessa acordă o mai mare atenție situației. Se temea că relația lor se putea distruge iremediabil, dacă nu găsea o rezolvare la neînțelegerile lor și la lipsa de încredere. Focul murise în cămin și lumânările se stinseseră înainte să urce în camera ei.

Revizui toată relația lor cu obiectivitate. Totul fusese destul de bine până în dimineața de după noaptea pe care o petrecuse cu el, care se pare că marcase schimbarea atitudinii lui. Înainte de asta existase încredere reciprocă, dar după aceea, când trecuseră la mai mult decât prietenie nu se mai simțise sigură de sine nici de el.

Faptul că se dusese să-l vadă la Newgate și să-i ceară s-o ia de nevastă fusese un act de mare curaj, dictat însă de dorința de a-l salva mai mult decât de situația ei nefericită.

Ceea ce se întâmplase cu Leticia - dacă putea să-l creadă și în general putea- fusese subliniat de ea. Oare nu tot ea fusese cea care îi spusese foarte clar că aveau o căsătorie de conveniență, că nu exista iubire între ei ci doar atracție fizică?

După ce suflă în lumânări și urcă scara Jon devenise un model de virtute iar ea o femeie fără inimă și mai ales fără prea multă minte. Realiză imediat că alunecase în direcția total opusă și că soluția se afla probabil la mijloc. Știa doar că nu trebuia să lase să mai continue această situație nici măcar o zi. Dacă va continua să se comporte absurd, căsătoria ei cu Jon va ajunge mai rău decât cea cu Constance.

Trecând pe lângă camera lui aproape fu tentată să-l trezească și să-i vorbească. După micul dejun când se vor simți amândoi mai bine, cu mințile mai clare, va fi momentul propice pentru discuție. Nu știa dacă să râdă sau să plângă, dar realizase că nu judecase prea corect în ultimele luni. Aspectul de femeie rece, calculată, căreia îi plăcea să dețină controlul era doar de suprafață. De fapt, ea își dorea căldură, iubire, protecție.

***

Se trezi destul de devreme cu toate că se culcase după miezul nopții. Se spălă și se îmbrăcă repede fără a-și modifica noua înfățișare, cu o rochie albastră de muselină care i se potrivea atât de bine. Voia să se asigure că arăta pe placul lui Jonathan.

Când intră în salon, el nu era acolo și deși fu dezamăgită, mâncă încet, presupunând că și el va coborî curând, dar Jon nu apăru nici când termină masa. Era prea devreme ca să presupună că Jon mâncase înaintea ei și se duse spre apartamentul lui, să vadă dacă era acolo. Camerele se dovediră la fel de goale ca salonul în care luau masa de obicei. Se întrebă unde putea fi la o oră atât de matinală. Căutarea prin restul casei se dovedi inutilă. Îi chemă valetul și recunoscu faptul că nu avea idee unde se putea afla soțul ei.

Acesta uimit de întrebare îi spuse că lordul plecase foarte devreme la niște lupte la Cheltenham, așa cum planificase.

După ce-și văzu planurile spulberate de această veste, Tessa simți o mare dezamăgire și concedie servitorii care încercau să-i intre în voie. Era o situație care o înfuria.

Dar își reveni când își întâlni mama la Gunther,s, unde continuară planurile de nuntă pentru Leticia. Plănuise să petreacă o seară liniștită acasă, dar cina o deprimă, așa că își chemă servitoarea s-o ajute să se schimbe.

Lady Frances fu prima pe care o văzu când intră în salon.

– Tocmai le-am spus că ai o migrenă teribilă, acum o jumătate de oră. Mă faci să par penibilă sau senilă...

După ce petrecu seara alături de rude abia aștepta să se ducă acasă, la culcare. Dar planurile se dovediră inutile. Nu avea să doarmă în seara aceea. Colin care sosi printre ultimii, o provocă la o discuție într-un colț mai retras, dar amintindu-și că Jonathan era gelos pe relația lor de prietenie, termină discuția mai repede, sub pretext că vrea să-i vorbească mamei sale înainte de plecare.

– Da, zise Colin, dar înainte de a pleca, aș vrea să-ți spun ceva pe care l-am amânat fiind cam neplăcut.

Tessa oftă pentru că nu dorea să mai afle și altceva neplăcut.

– Despre ce este vorba? întrebă ea, deși nu tânjea să afle.

– Cred că trebuie să-ți spun asta între patru ochi; nu trebuie să riscăm să audă și alții.

Știind că vărul ei nu dramatiza în mod inutil, ieși din încăpere iar Colin o urmă, îndreptându-se spre un colț al holului aproape de scări.

– Am un prieten, Matthew Lincoln. Nu cred că-l cunoști. Este un tip tăcut, mai retras. Mi-a făcut o vizită azi-dimineață. Este rudă cu ducele Gillane și fiind pe drum spre Hastings s-a oprit la castelul acestuia; nu l-a mai văzut de mult pe duce și acesta i-a făcut capul mare cu problemele lui. Mi-a spus că l-a deranjat ce-a auzit de la Gillane la adresa lui Jonathan. Știind că tu ești noua doamnă Hartfield, iar eu vărul tău, mi-a destăinuit câte ceva.

Tessa simți că va leșina.

– Aș vrea să-mi spui cât mai repede, zise Tessa.

– A aflat că tu ai fost cea care l-a trimis pe servitor s-o cheme pe lady Margaret. Mai spunea că Jonathan

pe deplin conștient de asta te-a luat de nevastă pentru a scăpa de condamnare ba chiar s-a ales și cu o avere frumușică. Prietenul meu avea impresia că ducele i-a făcut aceste destăinuri pentru că știa că el le va răspândi.

Tessa făcuse totul deplin conștientă că ducele le va afecta existența și de acum înainte. Nu știa însă cum le putea afecta această veste căsătoria.

– Important este că deși obrăznicia lui Gillane n-a avut efect de data asta, nu se știe ce se va întâmpla la următoarea încercare. Gillane va repeta asta oricui va fi dispus să-l asculte.

– Nu cred că va îndrăzni, zise Tessa.

– Nu prea văd cum l-ai putea împiedica, zise Colin, o fire practică. Ți-am spus toate astea doar ca să fii pregătită. Gillane poate spune orice.

–Trebuie oprit, asta este clar, zise Tessa. Trebuie să găsesc o cale.

– Nu văd ce ai putea face și mă gândesc că poate nu trebuia să-ți spun. Ai din nou acea privire pe care ți-am mai văzut-o când am fost împreună la Newgate.

Tessa îl lăsă și porni spre salonul principal de unde, după câteva minute plecă spre casă.

A doua zi se confruntă pe lângă problemele sale cu cele ridicate de prezența mamei și a Leticiei, prima într-o dispoziție plângăcioasă pentru că-și pierdea și a doua fiică iar Leticia deranjată de orice inițiativă sau sugestie a ei. În cele din urmă Letty le lăsă pe cele două și plecă la cumpărături, dată fiind imperioasa nevoie de a-și cumpăra niște panglici noi pentru cine știe ce bonetă.

– Cred că am făcut un pas înainte, constată lady Frances la vreo oră după plecarea Leticiei, mai trebuie doar să stabilim

unde punem florile. Abia atunci putem face o pauză. Nu te voi mai reține, draga mea, zise lady Frances, ai făcut destul de mult astăzi.

– Dacă nu te deranjează, mamă, aș vrea să mai rămân puțin aici, zise Tessa. I-am trimis un mesaj lui Colin și sper să vină.

– S-a întâmplat ceva, draga mea? întrebă lady Frances îngrijorată.

– Nu, răspunse Tessa, un pic cam grăbită.

Cu toate că relația lor se îmbunătățise de când Tessa se mutase din casă, nu avea chef să-i mai încredințeze secretele ei mamei.

– Este o mică problemă pentru rezolvarea căreia am nevoie de ajutorul lui Colin.

Lady Frances se încruntă și mai tare.

– Ești o femeie matură de acum, Tessa, zise ea după o scurtă ezitare, dar aș vrea să-ți sugerez să nu mai întreții o relație atât de strânsă cu vărul tău. Poate soțul tău va interpreta greșit. La el trebuie să apelezi pentru sfaturi.

– Înțeleg, mamă, nu trebuie să te îngrijoreze asta. Dacă se va interpune ceva între noi acela nu va fi Colin.

Lady Frances care înțelese că fiica ei nu voia să aibă încredere în propria-i mamă, lăsă subiectul deschis. Plecă lăsând-o pe Tessa să-l aștepte pe Colin.

– Am sperat că vei sosi mai repede, zise Tessa în loc de bun-venit.

– Și eu, răspunse Colin. Am stat ca pe jar de cum am primit mesajul tău, care suna cam sinistru de parcă divorțul ar fi iminent. Despre ce e vorba, Tess?

Tessa îl invită să ia loc pe sofa, apoi îi prezentă planul pe care-l făcuse în primele ore ale dimineții, care trebuia pus în aplicare. Presupunea un drum până la castelul Gillane alături de Colin.

– Ce crezi că-i vei spune lui Gillane ca să-l faci să-și țină gura? Nimeni nu l-a putut face să tacă până acum.

– De data asta va trebui ăs asculte ce-i voi spune, zise Tessa cu mult calm. Odată ce va auzi nu va mai avea chef să răspândească veștile lui infame, care s-ar putea întoarce împotriva lui.

– Ce-i vei spune? întrebă Colin curios.

– Nu-ți voi spune acum și te rog să nu insiști. Pot să-ți spun doar că sunt una dintre puținii care știu că ducele nu va avea chef să se răspândească vestea asta. M-aș putea duce singură la Gillane, dar nu m-aș simți prea bine.

– Te cred! Gillane nu este omul în prezența căruia să te simți bine, în siguranță. N-ar fi mai bine să aștepți până se întoarce Hartfield de la Cheltenham, să decizi cu el ce este mai bine?

– Dacă eu și Jomathan ar trebui să trecem prin alte probleme provocate de prima lui căsătorie nu cred că lucrurile ar putea merge mai rău. N-aș mai suporta, Colin, și cred că nici căsnicia mea.

Colin știa că vara lui vorbea foarte serios și se decise s-o ajute să-și ducă planul la bun sfârșit.

– Foarte bine, dacă mă preferi lui Hartfield, voi merge cu tine. Vom folosi trăsura ta totuși.

– Voi trimite un mesaj să mi se pregătească cele necesare, zise ea.

– Nu vom putea merge astăzi, pentru că.... se întrerupse pentru că intră Leticia în încăpere.

Leticia îi privi întrebător, ridicând o sprânceană.

– Plănuiați să fugiți? Dacă-l voiai pe Colin, îl puteai avea fără problemele pe care ți le-a provocat căsătoria cu Hartfield.

– Letty, lasă-ne, zise Tessa, n-am chef de prostiile tale.

– Hartfield știe ce puneți la cale? Nu vă mai rețin. Voiam doar o revistă pe care am lăsat-o aici aseară. După ce luă revista și vru să plece, se mai întoarse odată.

– Sincer îți spun, Tess, nu te condamn că te-ai săturat de Hartfield, e un tip imposibil, o creatură demnă de tot disprețul. Dar dacă plănuiești să fugi cu vărul nostru, care este față bisericească, ar fi bine să amânați după cununia mea. N-am chef să se discute pe seama voastră înainte.

Cuvintele ei aveau un ton amenințător și Tessa oftă impacientată.

– Știi foarte bine că nu putem pune la cale un astfel de plan. Discutăm o problemă personală care nu te implică în vreun fel și nu va avea nici un efect asupra minunatei și apropiatei tale nunți. Eși mulțumită?

– Dacă este adevărat, insistă Leticia, mă întreb de ce ți-a trebuit atâta timp să mi-o spui, pentru că de obicei nu ești prea atentă cu sentimentele sau opiniile mele. Asta mă va opri să mai fac investigații.

– Ai dreptate, o opri Tessa neafectată de aerele de superioritate ale Leticiei. Trebuie să-ți mulțumesc că ne vei lăsa singuri și vei uita ce ai auzit dacă nu vrei să fug cu Colin chiar acum ca să-ți stric nunta.

– Este adevărată vorba că știe tot satul, dar nu știe bărbatul. Mă întreb ce reacție ar avea bietul Jonathan dacă ar afla.

Cu această amenințare Leticia se întoarse și părăsi încăperea.

– Va trebui să ne mai amânăm planurile, zise Colin, cu viespea asta nu poți ști niciodată!

– De ce, Colin?

– Sunt sigur că-i va spune lui Hartfield!

– Las-o să-i spună! Va fi deja un lucru împlinit când ne vom întoarce de la Cheltenham, pentru că el nu va veni până diseară. Poate va mai rămâne încă o zi chiar. Dacă am pleca mâine devreme, ne-am putea întoarce înainte de masă.

– Oricum, nu-i va plăcea când va afla de la Letty, insistă Colin, chiar dacă ai reuși să faci ce ți-ai propus. Ca să nu mai spunem că mă va acuza de parcă aș putea să te opresc! Cu el nu poți face orice așa cum faci cu mine.

– De asta m-am măritat cu el și nu cu tine, răspunse Tessa, apoi, de parcă n-ar fi vrut să-l supere, adăugă: Jonathan nu va fi încântat că ești protectorul meu. Oricum, îți mulțumesc mult, mi-ar fi fost greu fără tine. Crezi c-am putea pleca mâine pe la nouă?

Colin oftă și-i spuse că va încerca și aranjară detaliile călătoriei.

Tessa sosi a doua zi, cu câteva minute înainte de nouă, și primi cu disperare vestea că vărul ei fusese chemat undeva. La început, crezu că fusese un complot menit să-i zădărnicească planurile, dar servitorul adăugă că domnul McAffe o rugase să-l aștepte promițând că nu va întârzia mult după ora fixată.

Tessa stabilise o oră atât de matinală tocmai pentru a avea timp să se întoarcă înaintea lui Jonathan.

După ce așteptă aproape o oră și Colin nu apăru, începu să-l suspecteze din nou de subterfugii. Tocmai voia să renunțe la planul din ziua respectivă când îl văzu pe McAffe venind drept spre careta ei.

– Iartă-mă, Tess, se scuză el. N-am avut de ales.

– Nu contează, îi răspunse ea și porniră. Speranțele că vor reuși să-i vorbească ducelui Gillane i se cam spulberaseră, dar nu avea rost să-și arate iritarea față de Colin.

Când mai aveau doar jumătate de oră până la moșia ducelui Gillane au fost forțați să oprească, deși dăduse instrucțiuni birjarului să nu oprească nicăieri. Opriră chiar în fața unui han numit Stag and Rabbit, de unde drumul cotea la stânga spre moșie.

Colin consideră că trebuia să coboare puțin să-și dezmorțească picioarele și poate să bea ceva răcoritor, dar ea se opuse. Ca și când și-ar fi riscat curajul, Colin o prinse de umeri și-i spuse:

– Tess, nu te pot lăsa să faci asta.

– Ce anume, Colin?

– După cum ai auzit, nu te pot lăsa să faci ceea ce vrei.

– Știu ce-ai spus, zise ea pe un ton caustic. Nu înțeleg cum poți face o astfel de afirmație când suntem atât de aproape.

– Da, tocmai de aceea ți-am cerut să ne oprim. Sunt hotărât, Tess. Nu mă poți face să-mi schimb hotărârea. Ne întoarcem acasă.

– Doar n-am ajuns până aici ca să avem de unde să ne întoarcem! ripostă ea.

– Tess, ești o femeie rațională. Nu te pot lăsa să faci ceva ce-ți va dăuna atât ție cât și soțului tău; căsătoria ta ar fi dezonorată în ochii oricărui bărbat onorabil. Iar un bărbat cu profesia mea ar trebui să fie foarte atent.

– O, ce drăguț ești, Colin! îl zeflemisi ea. Te lași depășit de problema asta. Tocmai ceea ce fac acum ar putea fi salvarea căsniciei mele, iar eu știu mai bine ce este necesar. Nu te teme că te voi implica în vreun fel; poți rămâne în trăsură dacă vrei.

– Nu merg la Gillane și nici tu, zise Colin foarte hotărât. El chemă birjarul și-i spuse că nu vor porni prea curând așa ce se putea plimba puțin. Acesta coborî și veni să lase scara pentru ca ei să coboare.

– Nu ne oprim, Colin.

– Ba chiar așa vom face, draga mea.

– Poate te oprești doar tu, eu îmi voi continua drumul.

– Nici vorbă! Vei coborî cu mine din trăsură chiar acum. Voi uza de orice mijloc să te fac să cobori.

Colin nu știa că Jonathan îl suspecta de legături amoroase cu Tessa dar îi spuse ceva care o puse pe gânduri. Tessa mai fusese în acest han care era folosit mai mult de către nobilimea de rang care găsea aici lucruri rafinate.

– Tess, te-am considerat întotdeauna o femeie rațională; vei vedea că după ce vei discuta problema cu Hartfield îmi vei da dreptate.

– Puteai cel puțin să-mi refuzi ajutorul înainte de a pleca din oraș, izbucni ea.

– Cum s-o fi făcut, Tess? Știam că vei pleca fără mine!

Tessa rămase îmbufnată lângă trăsură până ce Colin găsi un salon retras și o invită.

– Mă bucur că m-ai ascultat în ultimul moment, începu el. Vei vedea că am avut dreptate.

Tessa îl privi lung și oftă.

– Presupun că așa este; dar am dorit să rezolv problema fără Jonathan, dar...o, mi-am uitat poșeta în trăsură.

– Ți-o aduc eu imediat!

– N-o s-o găsești pentru c-o pun mereu sub scaun; este o măsură de precauție împotriva hoților. Nu-ți fie teamă, nu voi pleca fără tine. Când se întoarce chelnerul cere-i prăjiturele cu zahăr, da?

Deși nu avea încredere în ea, Colin consideră că putea sta liniștit pentru că fuseseră scoși caii de la trăsură.

Se ridică și se îndreptă spre fereastra care dădea în curte. Nu putea vedea foarte bine trăsura de acolo, dar văzu o mișcare și presupuse că era Tessa.

În clipa aceea se apropiară de curte două vehicule care veneau din direcții opuse, care după ce staționară câteva clipe plecară în viteză. După ce acestea dispărură din raza lui vizuală, Colin constată disperat că nici trăsura Tessei nu mai era acolo.

Se năpusti în hol și de acolo afară, dar nu se mai vedea nici urma trăsurii ei.

Colin nu putea crede că se lăsase așa ușor păcălit. Nu mai avea ce face decât să se întoarcă în salon să comande prăjiturile ei preferate.

Capitolul 10

Leticia nu se mai gândise la discuția lui Colin cu Tessa, pe care o surprinsese, până nu-și aminti că Jonathan era plecat din oraș. Nu-i trecuse pe deplin furia față de el și Tessa, dar întoarcerea lui triumfală în societate îi mai îmblânzise furia. Cu toate că sora ei își schimbase mult înfățișarea Leticia era din nou admirată; nu exista așadar nici un motiv să-și închipuie că nunta ei nu va fi evenimentul social al anului.

Simțea acum ceva cu totul diferit pentru Jonathan. Realizase că acesta o tratase cu dispreț voind s-o facă să se simtă penibil, lucru pe care nu avea să-l evite cu ușurință. Cu toate că nu era genul de femeie răzbunătoare, Leticia putea fi foarte obraznică, atunci când era cazul.

Știa că nu se putea pune problema ca Tessa să fugă cu vărul ei Colin, dar acesta era totuși un motiv să-l facă gelos pe Jonathan.

Dacă planul ei dădea roade se va duce după ei îi va prinde împreună și poate că nu-și va da imediat seama că fusese păcălit de cumnata lui.

Nu știa la ce oră se întorcea Jonathan, nici măcar dacă Tessa și Colin fugiseră. Pe când Colin urca în trăsura Tessei Leticia porni spre strada Mount să mai afle câte ceva.

Află cu stupoare chiar de la ușă că sora ei nu era acasă, dar informația că lordul abia revenise de la Cheltenham o primi cu viu interes știind că-și va putea pune planul în aplicare.

Jonathan nu mai rămăsese încă o zi acolo și plecase chiar în zori spre casă. Nu dormise bine fără ea și era cam prost dispus.

Dar știind că purtarea lui impulsivă îi atrăsese probleme cu Leticia, se gândi să-i dedice câteva minute, apoi să scape de ea. Indiferent pentru ce-l solicita cumnata, era dispus s-o tolereze.

– N-am sperat să te găsesc atât de devreme acasă, zise Leticia intrând în salon. Tess mi-a spus că te-ai dus la Cheltenham.

– Evenimentul a avut loc ieri, zise el fără altă explicație, apoi adăugă: m-am întors chiar acum. Îmi pare rău că Tess nu este acasă. N-ai idee unde poate fi? Mi s-a spus c-a plecat acum o oră în costum de călătorie. A plecat la vreo rudă pe care n-o cunosc?

– O, dragul meu, zise ea cu accente dramatice, sper c-am sosit la timp să previn asta. Voiam să discut cu biata mea soră să-și bage mințile în cap, dar se vede c-am întârziat. N-ai idee de nimic ce se întâmplă?

– Se pare că nu, admise el. Despre ce este vorba?

– Se pare că tot s-a întâmplat! Am știut că tu și Tess... aveți o căsătorie de conveniență.

– Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai eticheta ceea ce nu cunoști, o întrerupse Jonathan.

– Știu unde este Tessa....

– Unde?

– Cu Colin. Au fugit.

– Prostii! exclamă Jonathan.

– I-am auzit făcând planuri! Tessa îi declara că îl preferă.

– Letty nu cred o iotă din ce spui. Și de ce ți-ar fi făcut chiar ție confidențe? Și apoi, cum s-o facă în starea ei? Ce bărbat ar fugi cu o femeie însărcinată?

– Nici dacă este copilul lui? aruncă ea ultimele amănunte în joc.

– Ți-ai lăsat imaginația să zburde cam mult, Leticia! se răsti Jonathan la ea. Sunt sigur că soția mea n-a fugit cu McAffe și te-aș ruga să nu mai repeți prostiile pe care le-ai auzit. La rându-mi, mă voi abține să-i spun lui Torrance ce se putea întâmpla în biblioteca tatălui tău.

– N-ai îndrăzni un lucru atât de dezonorabil! zise Leticia.

– Ceea ce faci tu este onorabil?

Leticia nu putea să creadă că planul ei nu dăduse roade.

– Faci o greșeală, Hartfield, insistă ea; chiar dacă nu fug au un plan secret. Dacă nu mă crezi du-te la Colin, să vezi că nu-l poți găsi!

– Poate că au plecat undeva împreună. Termină cu prostiile, Letty, te credeam mai matură!

Ea i se adresă cu lacrimi în ochi:

– Ești cea mai de dispreț creatură! Am vrut doar să fiu de folos!

– Nu, ai vrut să-mi plătești pentru scena din bibliotecă. Ți-ai dat seama că nu aveam intenția să profit de tine acolo. Te rog nu-ți mai irosi talentele cu mine, este inutil.

– Tot ce face altcineva cu tine este irosit într-un fel sau altul, zise ea. N-o învinuiesc pe Tess că te înșală.

Jonathan se întoarse cu spatele. Nu credea că Tess fugise cu Colin, dar faptul că plecaseră împreună undeva îi dădea de gândit. Se temea că felul lui de a fi o va împinge pe Tess în brațele lui McAffe. Nu putea suporta ideea.

Cu toate că mulți nu credeau, prima lui căsătorie fusese din dragoste cel puțin din partea lui și teama că ar putea da greș din nou îl făcuse să pună cea de a doua căsătorie pe baze prietenești. Nu-și putea permite s-o piardă și pe Tess așa cum o pierduse pe Constance, ajungând la indiferență față de ea. De data asta cu Tess trebuia să facă totul.

Nu avea idee unde putea fi soția sa și trebuia s-o aștepte. Dar nu putea. Mai spera că aventura ei cu Colin nu se consumase și că putea preîntâmpina asta. Ordonă să i se pregătească faetonul.

***

Când opri în fața castelului Gillane, Tessa își simțea inima bătând necontrolat. Era hotărâtă să meargă până la capăt dar imaginea ducelui de Gillane cu care trebuia să discute o făcea să nu se simtă prea bine.

Exista și posibilitatea ca ducele să nu vrea să stea de vorbă cu ea. Majordomul îi deschise imediat și o conduse la duce.

Conștientă că nu avea frumusețea Constancei, dar avea mai multă demnitate, ridică bărbia luând un aer demn.

În cele din urmă se trezi față în față cu ducele de Gillane, cel mai mare dușman.

Ochii lui albaștri o sfredeliră.

– Dacă ai venit să-mi critici fiica apărându-ți soțul, cred că te-ai înșelat, lady Hartfield.

– Ceea ce m-a adus aici, începu ea foarte hotărâtă, a fost nevoia de a vă informa că pentru a cleveti este nevoie de mai multe persoane. Îl văzu pe duce crispându-se, dar continuă: știu de ce a fost Constance atât de agitată în ultimele zile de viață. Știu care a fost motivul neînțelegerilor ei cu Jonathan. Le-am auzit discuția în noaptea logodnei surorii mele. Jonathan i-a spus atunci că vrea să divorțeze, că nu-l interesează nici banii, nici frumusețea ei. Era însărcinată, domnule, dar nu cu Jonathan.

Imediat ce rosti aceste vorbe, trăsăturile lui Gillane se crispară; la puțin timp căzură într-un mod atât de vizibil încât începu să-i inspire doar milă.

– Ești o mincinoasă! strigă el. Ai îndrăznit să vii aici să-mi arunci minciunile astea despre fata mea. Târfă geloasă! Doar ai fost iubita lui înainte de moartea Constancei! Ați pus totul la cale, știind că tatăl tău îl va scăpa. Trebuia să pun câinii pe tine să nu te las să intri în castel! Ascultă-mă și înțelege că vă voi distruge pe amândoi!

Presupunerea lui Colin, atât de sumbră se adeverea, dar Tessa nu era dispusă să renunțe.

– Vorbești prostii, Înălțime, și știi asta prea bine.

Ducele roșise, deodată păru că are nevoie de aer și deveni stacojiu.

– Duce! strigă ea speriată. Te simți bine? Să chem servitorii?

Ducele o împinse.

– Dacă chem servitorii te vor arunca afară din casă, dar nu înainte de a te biciui. Știi că mi-ai oferit dovada concretă că Hartfield mi-a ucis fiica? Nu avea nevoie de un divorț și a folosit cel mai ușor mod de a scăpa de ea.

– Sarcina Constancei vine să sprijine ideea că a luat singură laudanum, răspunse Tessa. Nu mai ai ce face, duce, decât să continui să-ți risipești veninul, iar dacă o vei face îți promit un lucru: nu voi tăcea la rândul meu și voi oferi informațiile necesare pentru ca lumea să știe ce poamă a fost Constance.

– Dacă așa a fost de ce n-a făcut Hartfield public acest lucru?

– Nu voia să fie condamnată. În pofida tuturor relelor pe care le-a făcut Constance, Jonathan n-a vrut să-i facă rău. Dar mie nu-mi pasă de ea nici de reputația ei sau a ta.

Ducele era atât de roșu la față încât Tessa se temu că ar putea face apoplexie.

– Încep să văd ce l-a atras pe Hartfield la tine. Semeni mult cu fata mea în multe privințe. A împins-o spre distrugere și la fel va face cu tine.

– Continui să crezi că el a ucis-o? zise Tessa.

Ducele încuviință, evitându-i privirea.

– Hartfield n-a iubit-o, iar fata mea tânjea după dragoste. Era un bărbat foarte rece și de aceea Connie a început să umble după alți bărbați. Fata mea plângea în fiecare noapte. Stăteam pe hol și când îmi deschidea mă duceam s-o consolez. Dar ea se ferea și nu voia ca eu să știu asta.

Gillane ridică privirea spre Tessa și ea văzu că avea lacrimi în ochi.

– Am văzut că fiica mea era disperată, dar n-am făcut nimic pentru a o ajuta, se confesă el. În clipa aceea izbucni realmente în plâns și-și îngropă fața în mâini.

Tessa înțelese în acea clipă că ducele nu va mai fi niciodată o amenințare pentru Jonathan. Ducele nu mai proferă nici o amenințare la adresa lui acum când înțelesese adevărul.

Părăsi încăperea fără a-i mai spune nimic și încercă să se descurce singură prin acel castel în care domnea nefericirea.

***

Jonathan nu voise să oprească la Stag and Rabbit. Din cauza apropierii de castelul Gillane și a faptului că era prea cunoscut în zonă, nu voia să mai aibă incidente neplăcute. Mai era un han în zonă ceva mai departe, dar caii erau deja obosiți de la drumul lung de la care sosise dimineața. Așadar intră în curtea hanului rămânând în trăsură până ce îi fură schimbați caii.

Îi veni deodată strălucita idee de a întreba pe unul din servitorii hanului dacă nu trecuse cumva Tessa prin zonă. Unul din ei care-și mai rotunjea veniturile și prin mintea ascuțită și memoria sa foarte bună se lumină deodată la față la gândul că mai primea niște bani:

– Cum să nu treacă, sir; a schimbat caii aici, apoi a plecat singură lăsându-l pe domnul care o însoțea s-o aștepte aici.

Jonathan a fost uimit de informație, l-a răsplătit cu generozitate apoi a intrat în han lăsându-se condus în separeul unde Colin își pierduse răbdarea.

Acesta era cu spatele spre ușă, dar când se întoarse și-l văzu pe Jonathan în locul Tessei se încruntă, lucru care-i urâți trăsăturile frumoase, pentru ca mai apoi să rămână cu ochii măriți asupra acestuia.

– Hartfield! exclamă el. Ce naiba cauți aici?

– Unde este Tess?

– După cum te uiți la mine cred că o să-mi ceri să numesc martorii pentru duel. Nu vreau să știi decât că nevasta ta este o femeie încăpățânată pe care nu poți s-o abați din cale; te rog nu mă învinui pentru nimic.

– Aș provoca la duel un alt gentleman! Pentru tine îmi pare rău că nu mi-am adus cravașa!

– La naiba cu tine Hartfield! exclamă Colin, surprins de grosolănia lui. Nu ai dreptul să mi te adresezi astfel! Hoț de neveste!

– Dumnezeule, Hartfield, nu cumva insinuezi că... Omule, nu fi absurd! Tessa îmi este ca o soră, mai bine zis țin la ea mai mult ca la surorile mele, dar de data asta i-aș rupe gâtul bucuros. M-a adus aici aproape cu forța și m-a abandonat pentru că n-am vrut să merg cu ea să-și ducă planurile la bun sfârșit.

Jonathan începu să raționeze. Era evident că Tessa îl părăsise aici pe bietul Colin din diverse motive, ceea ce nu era un comportament de femeie îndrăgostită.

– Foarte bine McAffe, vorbește, te ascult.

Colin oftă.

– Te rog ia loc Hartfield și nu mă mai trata ca pe un rival, nu este cazul. Nu sunt laș cum ai fi tentat să crezi, dar prin natura profesiei sunt omul care aduce pacea cel puțin în suflete. Începu să-i spună cum ajunsese soția lui la ideea că era bine să meargă la Gillane.

După ce află adevărul Hartfield începu să-l privească pe celălalt cu mai multă înțelegere.

– Plec după ea, zise Hartfield după ce află detaliile. Gillane nu-i va face nici un rău, dar nu este un tip tocmai plăcut.

Nu mai era mult până la castel așa că după o jumătate de oră Hartfield trecea de poarta fostei sale case.

– Milord, bâigui majordomul când îl văzu.

– Bună ziua Kerwick, zise Jonathan. Înțeleg că soția mea se află aici. Te rog să mă duci la ea imediat.

– Nu... nu pot sir, știți doar care sunt sentimentele ducelui față de dumneavoastră.

– Foarte bine, nu vreau ca soția mea să fie singură cu el, nu vreau să riște mitocăniile ducelui.

Omul înțelese problema lui Hartfield și-l conduse spre salonul în care știa că o condusese mai înainte pe doamna. Jonathan începu să urce treptele în grabă dar o văzu pe Tessa venind spre el din altă direcție.

– Cum ai ajuns aici? îl întrebă ea uimită. Dar lasă, o să-mi povestești mai târziu. Trebuie să părăsim casa asta cât mai repede.

Se întoarseră și se îndreptară spre trăsură. Nici unul nu scoase o vorbă până nu trecură porțile castelului.

– Ai făcut o mare prostie venind aici, începu el.

– Sunt conștientă de asta și aș fi vrut să nu fi fost cazul să vin. Aici se află un om foarte nefericit, care a aruncat vina asupra ta pentru a atrage atenția de la el. Este convins că fiica lui s-a sinucis.

– Într-un fel și eu am fost la fel de vinovat.

– Nu mai spune asta! Tu te învinuiești probabil că n-ai iertat-o pentru aventura cu sir Richard, dar nu aveai altă șansă și de fapt sinuciderea a fost opțiunea ei. Dar ... cum ai ajuns aici? Nimeni nu știa ce intenții aveam în afară de Colin.... Când ai venit de la Cheltenham?

– Mi s-a spus c-ai fugit cu McAffe.

– Letty, murmură Tessa, apoi adăugă: și tu ai crezut-o?

– Nu, dar nu trebuie să te superi pe sora ta; a vrut să-mi plătească pentru cele întâmplate în bibliotecă.

Ajunseră în sfârșit la han unde Colin își pierduse răbdarea.

– La naiba Tess, de data asta ai depășit limita! Dacă-ți mai vin astfel de idei, te rog să apelezi la soțul tău să le pui în aplicare!

– Pentru asta trebuie să mă consulte și pe mine! se împotrivi Hartfield.

– Am dreptul să mă împotrivesc viitoarelor ei idei pentru că este vara mea de când mă știu, iar ție ți-a devenit nevastă doar recent!

– Dragă vere, dacă-mi permiți să te numesc astfel, zise Hartfield, dacă nu te superi aș vrea acum să discut cu soția mea între patru ochi. Te rog să te întorci în oraș cu faetonul meu, iar eu voi merge în trăsura Tessei.

Colin care abia aștepta să scape, o sărută pe obraz, apoi dădu mâna cu Hartfield și plecă lăsându-i singuri.

Tessa rămase cu privirile ațintite pe fereastra din încăpere. Privindu-i profilul care nu era clasic precum al Constancei sau al Leticiei, era totuși cel mai frumos profil de femeie pe care-l văzuse vreodată. Nu voia nimic altceva decât s-o ia în brațe și s-o sărute, să dea uitării toate neînțelegerile dintre ei, deși știa că nu va fi atât de simplu.

– Așadar ai crezut-o pe Leticia că am fugit cu vărul meu? zise ea.

– Și tu ai crezut că voiam să fac dragoste cu Letty.

– De ce te-ai însurat cu mine, Jonathan? îl întrebă ea.

– Dar tu?

– Vom sta aici toată noaptea dacă-mi vei răspunde la întrebări cu altele.

– Nici tu nu-mi răspunzi la întrebări. Nu cred că te-ai măritat cu mine numai pentru titlul, Tess. Fără avere nu are nici o valoare. Pentru că erai însărcinată cu mine? Acesta poate fi cel mai bun răspuns, dar întrebarea mea este de ce ai făcut dragoste cu mine atunci, prima oară?

– Am dorit asta, răspunse ea simplu.

– De ce?

– Pentru că mă săturasem să aștept o partidă potrivită. Hartfield era foarte aproape, iar ea simți dintr-o dată dorina să fie luată în brațe și sărutată.

– M-am însurat cu tine, Tess, începu el, pentru că te-am dezonorat și trebuia să rezolv acest lucru ca un cavaler.

– Este adevărat, spuse ea cu jumătate de glas pentru că nu asta ar fi vrut să audă.

– Da acesta este adevărul și te-aș ruga să crezi că nu m-am gândit nici un moment că ești o femeie cu o avere considerabilă. M-am mai însurat cu tine pentru că eram aproape îndrăgostit de tine. Am spus aproape îndrăgostit pentru că nu mi-am permis să mă îndrăgostesc de tot de o femeie care credeam că nu-mi poate răspunde cu dragoste.

– Pe Constance ai iubit-o?

– La început, da. Dar la scurt timp după căsătorie dragostea noastră a murit pentru că n-am știut s-o păstrăm. Lumea mă crede vânător de zestre, dar nu sunt decât un vânător nefericit. Este nefericirea mea să mă îndrăgostesc de femei bogate și foarte frumoase.

– Ce te face să crezi că nu ți se răspunde la fel la sentimente?

– Tess, aș prefera adevărul! Știu că nu-ți sunt complet indiferent...

– Nu, nu-mi ești indiferent, Jon. Te-am dorit de la început, dar n-am știut ce să fac. Ca și tine mă temeam să nu-mi fie rănite sentimentele.

– Tess! Pot spune eu pentru amândoi: te iubesc! Lady Hartfield, dacă mă vei iubi, nu vei regreta niciodată felul în care ne-am căsătorit!

– Cum să regret, Jon? Doar te iubesc! Cred c-am început să te iubesc de la logodna Leticiei.

Jon o prinse în brațe și o sărută pătimaș.

Epilog

Toți cei din familiile Caster și Bellamy, chiar și mama lui Jon, care rareori observa lucruri în care nu era direct implicată, observară schimbarea care se petrecuse în noul cuplu după întoarcerea de la Gillane. Jonathan și Tessa erau atât de fericiți și mulțumiți cu viața lor, încât era greu de crezut că nu se căsătoriseră din dragoste.

Nunta Leticiei s-a desfășurat așa cum și-a dorit cu tot fastul, iar Tessa n-a mai acuzat-o de perfidie pentru că rezultatul acțiunilor ei a fost minunat. Și-a găsit fericirea.

Curând, Jonathan a început să facă aranjamente pentru a părăsi orașul, ca toată lumea bună. Era cel mai bun lucru pentru că sarcina Tessei începuse deja să se vadă. Făcuseră toate bagajele și se pregăteau să pornească tocmai când majordomul îi anunță că erau căutați.

– Cine naiba poate fi? zise el nemulțumit. Toți prietenii au plecat deja!

– Poate că nu vine un prieten, îl lămuri Tessa zâmbind.

Majordomul îi întinse cartea de vizită a celui care venise.

Jonathan o citi și se crispă.

– Este de la firma de avocatură a lui Gillane, zise el.

– Ar fi bine să discuți cu el, Jon, cine știe ce mai vrea? Dacă este vreo problemă este bine s-o aflăm numaidecât.

Tessa așteptă apoi un sfert de oră în trăsură după care decise că nu mai putea aștepta și se duse după el.

Fără nici o altă introducere, Hartfield îi spuse:

– Gillane a murit ieri, Tess.

– Cum? întrebă ea uluită.

Avocatul își drese glasul:

– Apoplexie. A țipat la unul din grădinari și a făcut un atac.

– Îmi pare rău, murmură Tessa. Nu mi-a plăcut ducele dar cred că merita un pic de înțelegere.

– Tess, zise Jonathan, avocatul ducelui a avut un motiv pentru a aveni astăzi aici. Ia loc și ascultă ce-ți va spune, draga mea.

– Pe scurt milady, situația este cam așa: ducele a cerut să i se modifice testamentul acum două luni, lăsându-i toată averea sa lordului Hartfield.

Tessa era complet uimită și privirea îi trecea de la soțul ei la avocatul ducelui.

– Nu am nevoie de banii lui Gillane, i-am spus deja domnului Cousins. Mai sunt cumva alte rude ale lui Gillane în viață?

– Doar un văr din Irlanda care este foarte bogat și căruia îi va reveni titlul, iar averea îi revine marchizului Hartfield. Nu o poate refuza.

Tessa înțelese ce simțea Jonathan.

– Dragul meu, trebuie să accepți averea. Ce vei face cu ea este altă problemă. Dar trebuie să privim încrezători spre viitor, să nu lăsăm emoțiile să ne întunece bunul simț.

–Banii aceia blestemați nu mi-au adus decât nefericire, de ce i-aș vrea?

– Nu banii aduc nefericirea, ci aceia care îi au, spuse Tessa.

– Bine, Tess, dacă asta este dorința ta...

Avocatul se înclină și plecă.

– De ce vrei să accept banii, Tess?

– Pentru că este o prostie să renunți la o avere considerabilă doar din mândrie. Eu n-aș fi fost soția ta astăzi dacă bunicul nu s-ar fi ridicat prin propriile puteri și n-ar fi ajuns arhiepiscop de Exeter, iar fii lui n-ar fi muncit pe rupte pentru a reuși în viață. Nu contează banii acum, dar copilul nostru se va naște curând; avem dreptul să-l privăm de acești bani care i-ar putea aduce fericirea în viață?

– Îți dai seama ce se va spune acum, că și după moartea Constancei am avut de profitat? Nu crezi că acești bani ne vor aminti mereu de duce și de ceea ce mi-a făcut?

Tessa scutură din cap și se ridică încet ajutată de el.

– Ținem caii prea mult în soare, începu ea. Am alt motiv pentru care insist să accepți banii. Știu că nu te-ai însurat cu mine pentru avere, dar știu că de multe ori ți-a displăcut că oamenii te etichetaseră drept vânător de zestre.

– Uneori, da... admise el.

– Ai putea răscumpăra toată averea tatălui tău fără a folosi banii pe care ți i-am adus zestre.

În sfârșit Jonathan nu mai avu nimic de comentat și porniră spre Boxwood.

Sfârșit